Έτος Γ'

Τεῦχος 222ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὡραιοτάτη εἰκόνα τῆς Θεομήτορος - Προστάτιδος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους - ἡ ὁποία κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ Πολέμου 1940 - 41 ἐκυκλοφόρησε ἔγχρωμος εὐρύτατα εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἦτο ἐξαιρετικὰ ὑποβλητική.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 222ον

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

«Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι,
Μήτηρ τοῦ Θεοῦ φύλαξόν με ὑπὸ τὴν Σκέπην Σου».

Ἀρχὲς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Τὸ χάος καὶ ἡ ἐρημιὰ βασιλεύει παντοῦ. Ὁ Τοὺρκικὸς ζυγὸς πιέζει ἀκόμα τὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ τόπος ἀρχίζει δειλά-δειλὰ νὰ βγάζῃ τὰ πρῶτα πράσινα χορτάρια, προμήνυμα τῆς ἄνοιξης καὶ τῆς λευτεριᾶς...

Στὸ ἥσυχο Μοναστήρι τῆς Ἁγίας Λαύρας, μόλις εὐλογήθηκαν τὰ ὅπλα καὶ οἱ πρῶτοι ἐπαναστάτες ὁρκίζονται αἰώνια πίστη στὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς. Ὁρκίζονται ἐκδίκηση γιὰ τὰ δεινὰ ποὺ ἐπέφερε ὁ κατακτητής, καί, μὲ σύμβολα τὸ σταυρὸ καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ὁρμοῦν ἀκάθεκτοι γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ μεγάλου σκοποῦ: Τὸ διώξιμο τοῦ Ὀθωμανοῦ καὶ τὴν ἀποκατάσταση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ μισὸν αἰώνα τώρα στενάζει κάτω ἀπὸ τὴ βαρβαρότητα καὶ τὴν καταστροφή.

Ἑκατοντάδες Μοναστήρια... ἑκατοντάδες κλέφτες... Τὸ πᾶν σ' αὐτὴ τὴν κίνηση εἶναι στενὰ δεμένο μὲ τὴν πίστη στὸ Θεό, στὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Καὶ μὲ τὴν πίστη στὸ θαῦμα τοῦ Γένους, ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ συντελεσθῇ...

Ἀπὸ τὴν Μικρασία φεύγουν καραβάνια Ἑλλήνων. Κατακλύζουν τὰ νησιά μας καὶ τάσσονται ὡς ἐθελονταί, ἄλλοι στὴν θάλασσα καὶ ἄλλοι στὴν ξηρά. Ἕνα-ἕνα τὰ νησιὰ ἔχουν προσχωρήσει στὴν ἐπανάσταση καὶ ὁ ἀπελευθερωτικὸς πόλεμος πρόκειται νὰ γενικευθῇ.

Εἶναι Ἀπρίλης ἀκόμα, ἀλλὰ στὴν ἐπανάσταση ἔχουν προσχωρήσει ὅλα σχεδὸν τὰ Κυκλαδικὰ νησιά. Ἄνδρος, Μεγάλη Δῆλος, Δῆλος καὶ Μύκονος, Σῦρος καὶ Τῆνος. Ὅλα τὰ νησιά μας καὶ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἔχουν πολλὰ νὰ μᾶς ποῦν γιὰ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο γεγονὸς τῆς ἐπαναστάσεως. Μὰ θὰ σταματήσουμε σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο νησὶ τῆς Κυκλαδικῆς θάλασσας: Θὰ σταματήσουμε στὴν Τῆνο, γιατὶ ἐδῶ

συνετελέσθη ένα γεγονὸς πανελλαδικῆς σημασίας καὶ σπουδαιότητος. Ἂς τὸ παρακολουθήσουμε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀρχή.

***

Ἀρχὲς τοῦ 1821, ἀρχὲς τῆς ἐπαναστάσεως... Ἕνας θεοσεβὴς κηπουρὸς, ὁ Μιχάλης Πολυζώνης, ἔχει κλείσει τὰ βλέφαρα καὶ κοιμᾶται κατάκοπος. Ἐξαφνα ἀφυπνίζεται ἔντρομος καὶ πετάγεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Τί εἶχε συμβῆ; Ὢ! Ἂς μὴ γελάσουν μερικοὶ «προοδευτικοὶ» καὶ... νεωτεριστὰι «διανοούμενοι» ὅταν ἀκούσουν τὸ γιατὶ σηκώθηκε ἔντρομος ὁ Πολυζώνης. Ἂς μὴ γελάσουν, γιατὶ τὰ παρακάτω γεγονότα θὰ τοὺς κάμουν νὰ ντραποῦν γιὰ τὴν ἀπερισκεψία τους...

Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; Ἁπλούστατα!! Ἡ Παναγία εἶχε παρουσιασθῆ στὸν ὕπνο του καὶ τὸν διέταξε νὰ σκάψη στὸν ἀγρὸ τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρᾶ, ἔξω ἀπ' τὴ πόλη τῆς Τήνου, γιὰ νὰ βρῆ τὴν εἰκόνα Της. Ὁ ἀγαθὸς κηπουρὸς ἔκανε αὐτὸ ποὺ διετάχθη, χωρὶς ὅμως νὰ βρῆ τίποτα...

Λένε ὅμως ὅτι τὰ μεγάλα θαύματα τοῦ Γένους καὶ τῆς Θρησκείας, ξεκίνησαν ἀπ' τὰ Μοναστήρια. Καθόλου ἐσφαλμένη ἡ γνώμη αὐτή, ἂν ἀνατρέξουμε σ' ὅλες τὶς σελίδες τῆς Ἱστορίας, ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε ἡ ἐπανάσταση. Καὶ τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας τῆς Τήνου, ἔμελλε νὰ ξεκινήση ἀπὸ Μοναστῆρι...

Μονὴ τῆς Παναγίας Κεχροβουνίου, θέρος τοῦ 1822 (Τῆνος). Ἔχει περάσει ἕνας χρόνος περίπου ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Μιχάλης Πολυζώνης ἔλαβε τὴν θεία ἐντολή, χωρὶς νὰ τὴν πραγματοποιήση.

Στὴ Μονὴ βρίσκεται ἡ μοναχὴ Πελαγία (Λουκία Νεγρεπόντη πρὶν ἐγκαταλείψει «τὰ κατὰ κόσμον») ἡ ὁποία καὶ βλέπει κατ' ἐπανάληψιν τὴ Θεοτόκο στὸν ὕπνο της. Λαμβάνει τὴ διαταγὴ νὰ παρουσιασθῆ στοὺς δημογέροντες καὶ ν' ἀρχίσουν νέες ἔρευνες γιὰ τὴν εἰκόνα Της, νὰ οἰκοδομήσουν δὲ Ναὸ στὸν ἀγρὸ τοῦ Δοξαρᾶ καὶ στὸ μέρος ὅπου θὰ βρεθῆ ἡ εἰκόνα. Παρουσιάσθη ὄντως ἡ Πελαγία καὶ οἱ δημογέροντες ἄρχισαν νέες ἐκσκαφὲς, πλὴν ὅμως δὲν εὑρέθη τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θεμέλια ἑνὸς ἀρχαϊκοῦ Ναοῦ καὶ ἕνα ξεροπήγαδο.

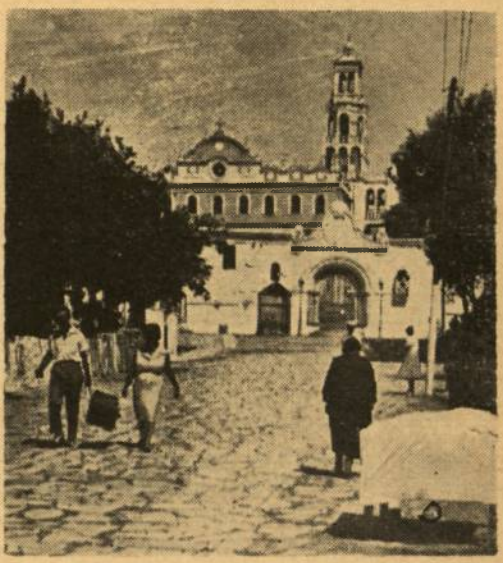
Λίγους μῆνες ἀργότερα, ἐξ' αἰτίας τῶν πολλῶν προσφύγων καὶ ἀπὸ ἄλλα αἴτια, ἐνέσκηψε πανώλης στὴν Τῆνο, ἡ ὁποία ἐθέρισε πολλοὺς κατοίκους. Τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς ὀργὴ τῆς Θεοτόκου, γιὰ τὴν μὴ ἀνεύρεση τῆς εἰκόνος της, καὶ οἱ κάτοικοι ἀνήγειραν ἕνα μικρὸ ναΐδριον πρὸς τιμήν Της, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐξιλεωθοῦν ἀπὸ τὴν ὀργήν Της. Τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ ἐγένετο ἡ τελετὴ τοῦ θεμελίου λίθου καὶ κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἱεροτελεστίας, οἱ κάτοικοι εἶδαν μὲ δέος ὅτι τὸ ξεροπήγαδο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ νερό. Ἐξεπλάγησαν λοιπὸν καὶ μὲ θρησκευτικὸ φανατισμὸ ἄρχισαν τὸ χτίσιμο τοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐτελείωσε κατὰ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1823. Ἡ πανώλης ἐμαίνετο ἀκόμη καὶ τὰ θύματα ἐξακολουθοῦσαν νὰ σωριάζονται κατὰ δεκάδες.

Στὶς 30 Ἰανουαρίου τοῦ 1823, ἑορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, οἱ κάτοικοι εἶχον προσέλθη στὸ Ναὸ καὶ προσπαθοῦσαν σκάπτοντες νὰ ἰσοπεδώσουν τὸ χῶρο, γύρω ἀπὸ τὴν νεόδμητον οἰκοδομή. Ἐνῷ ὅμως ὁ Ἐμμανουὴλ Μάτσας ἢ Σπανός, ἐργάτης ἐκ Τήνου, ἔσκαπτε, ἡ ἀξίνα του χτύπησε σὲ κάτι ποὺ ἔσπασε στὰ δύο. Ἔσκυψε τότε καὶ τρομαγμένος εἶδε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἔσπασε ἀπ' τὸ κτύπημα τῆς ἀξίνας του, ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας! Τὴν πῆρε στὰ χέρια του μὲ εὐλάβεια καὶ μόλις δοκίμασε νὰ καθαρίση τὰ δύο τεμάχια ἀπὸ τὰ χώματα, παρέλυσε ἀπὸ τὸ φόβο του, διότι, ὡς ἐκ θαύματος, τὰ δύο κομμάτια ἐκόλλησαν ἀμέσως μόνα τους...

Τὸ γεγονὸς διαδόθηκε ἀστραπιαίως σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ ἐπανάστασις ἐμαίνετο. Ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερα, ἡ πανώλης ἐξηφανίσθη καὶ οἱ ἐπιτυχίες τῆς ἐπαναστάσεως διαδέχονταν ἡ μία τὴν ἄλλη...

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνεύρεση τῆς σεπτῆς εἰκόνος, ἀπεφασίσθη ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ μεγάλου Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου. Οἱ σχετικὲς ἐργασίες ἄρχισαν ἀμέσως καὶ ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸν μικρότερο καὶ ἀρχικὸ Ναὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Τὰ χρήματα ποὺ ἐχρειάζοντο ἐξοικονομήθησαν ἀπὸ ἐράνους, μεταξὺ τῶν κατοίκων κατ' ἀρχὴν καὶ ἀπὸ τὴν προσωπικὴ ἐργασία τῶν κατοίκων ἐπίσης. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς τοπικοὺς ἐράνους μεταξὺ τῶν Τηνίων, πλεῖστα ὅσα ποσὰ ἐστάλησαν ἀπὸ ἐράνους, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν ἀποπεράτωση τοῦ Ναοῦ. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονὸς τῆς ἀνευρέσεως τῆς Σεπτῆς εἰκόνος, κατὰ τὴν κρίσιμο ἐκείνη στιγμὴ τοῦ ἀγωνιζομένου Ἔθνους. Ὅταν δηλαδὴ ἐγνώσθη καὶ στὴν ὑπόλοιπο Ἑλλάδα ἡ ἀνεύρεσις τῆς εἰκόνος, ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἕλληνες ἔσπευσαν νὰ προσφέρουν τὸν ὀβολό τους, ἀπὸ τῶν πλουσιωτέρων μέχρι τῶν πτωχοτέρων τάξεων. Συνέπεια τούτου ἦτο οἱ τοπικοὶ ἔρανοι νὰ μεταβληθοῦν σὲ πανελληνίους καὶ ἔτσι νὰ τελειώση τὸ ὅλον ἔργον κατὰ τὰ τέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Πανοραμικὴ ἄποψις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Τήνου.

Τὸ ὅλον συγκρότημα τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας, εἶναι κατασκευασμένο ἀπὸ μάρμαρα τῆς Δήλου, Πάρου καὶ Τήνου. Παρουσιάζει ἕνα σπάνιο καὶ ἀριστουργηματικὸ σύνολο νησιώτικης ἀρχιτεκτονικῆς καὶ προκαλεῖ τὸ θαυμασμὸ Ἑλλήνων καὶ ξένων εἰδικῶν γιὰ τὴν ἁπλότητα, τὴν χάρη τῆς συνθέσεως καὶ τὴν ἁρμονία τοῦ περιβάλλοντος ἐν γένει. Γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀνατολή, ἡ Παναγία τῆς Τήνου εἶναι ὅ,τι ἡ Λούρδη τῆς Γαλλίας γιὰ τὴ Λατινικὴ δύση. Γιὰ τὴν Τῆνο εἶναι τὸ Παλλάδιο τῆς νήσου καὶ, γιὰ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, εἶναι τὸ ἀγλάϊσμα τῆς χριστιανωσύνης καὶ τῆς πίστεως στὰ ἰδανικὰ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς φυλῆς.

Ἡ εἰκόνα ποὺ ἀνευρέθη, καὶ ποὺ τόσα καὶ τόσα θεῖα μηνύματα ἐστάλησαν γιὰ τὴν ἀνεύρεσή της, εἶναι σχετικῶς μικρῶν διαστάσεων. Τὸ μῆκος της μόλις φθάνει τὶς δύο σπιθαμὲς καὶ τὸ πλάτος τὴν μία σπιθαμὴ περίπου. Εἶναι ἀρίστης τέχνης καὶ ἀρχαιοτάτη, ἔχει ὑποστῆ δὲ μεγάλες φθορὲς ἀπὸ πυρκαϊὲς καὶ ἀπὸ τὴ μακρόχρονη παραμονή της στὸ ἔδαφος. Παριστᾶ τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς θεοτόκου, σύνθεσις σπάνιας τεχνικῆς, ἡ ὁποία ἀνήκει σὲ ἄγνωστο εἰκονογράφο τῶν πρώτων μεταποστολικῶν χρόνων.

Σήμερα ὅμως ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι σκεπασμένη ὁλόκληρη ἀπὸ κάθε εἴδους κοσμήματα καὶ ἰδίως ἀπὸ χρυσό, ἄργυρο, ἀναρίθμητα τιμαλφῆ καὶ πολυτίμους λίθους. Εὐνόητον εἶναι τὸ ὅτι παραμένουν ἀκάλυπτα μόνον τὰ πρόσωπα. Ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τῆς εἰκόνος εἶναι κατάκοσμα, ἀποτελεῖ δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξαίσιον καλλιτέχνημα διὰ τοῦ ὁποίου ἐκδηλώνεται ἡ ἄπειρος αἰσθητικὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ταυτοχρόνως ἡ βαθεῖα αὐτοῦ εὐλάβεια πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Ὅλα τὰ ἀφιερώματα ποὺ κοσμοῦν τὴν εἰκόνα καὶ ὁλόκληρο τὸ Ναό, προέρχονται ἀπὸ ἀνθρώπους πάσης κοινωνικῆς τάξεως, δείγματα εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴν θεραπεία τῶν δεινῶν των ἢ γιὰ τὴν ἀπέραντο καλωσύνη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἄπειροι εἶναι οἱ δωρηταὶ πρὸς τὸ ἱερὸ τοῦτο ἵδρυμα, ὅπως καὶ ἄπειροι εἶναι οἱ θεραπευθέντες. Γιὰ τὴν ἱστορία ἀναφέρω ὅτι οἱ δωρεὲς προέρχονται κατὰ μεγάλο

μέρος ἀπὸ Τηνίους εὐπορούντας καὶ μὴ—ὡς τοῦ κτήματος Δοξαρᾶ ὅπου ἀνευρέθη ἡ εἰκόνα κ.τ.λ.—καὶ κατὰ μέγα ἐπίσης μέρος ἀπὸ ξένους καὶ Ἕλληνας ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος. Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἀλλὰ καὶ ἱστορικὰ ἀφιερώματα, εἶναι σπάνιος πίναξ παριστάνων πλοῖον σὲ τρικυμία, δωρεὰ τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Γιουράνοβιτς—Σκαλβούνου, ὁ ὁποῖος, καταληφθεὶς ἀπὸ μεγάλη τρικυμία κοντὰ στὸν Ἀρχάγγελο τῆς Ρωσίας καὶ ἐκ τῆς ὁποίας τρικυμίας ἐκινδύνευσε νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πεῖνα αὐτὸς καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, ἐσώθη ἐκ θαύματος μόλις ἐπεκαλέσθη τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα. Ἀναφέρεται στὰ ἱστορικὰ τοῦ ἱδρύματος ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ν' ἀνοίξη τὴν ἀποθήκη τροφίμων, λόγῳ τῆς τρικυμίας. Κατώρθωσε δὲ τοῦτο εὐθὺς μόλις ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθεια τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος.

Ἀλλὰ καὶ ἑκατοντάδες ἄλλων θαυμάτων ἀναφέρονται στὰ ἀρχεῖα τοῦ ναοῦ. Ἐλλείψει χώρου ἀναφέρω μόνο τὴν ἴαση τοῦ παραλυτικοῦ χιλιάρχου Μουσταφᾶ Ἀγᾶ, θεραπευθέντος τὸ 1845 ἀπὸ ἀνίατο παράλυση, μόλις προσκύνησε τὴν ἱερὴ εἰκόνα, καθὼς καὶ τὴν διάσωση ἑνὸς Ἄγγλου πλοιάρχου πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Τήνου.

***

Τὸ ἵδρυμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου ἔχει πλουσιωτάτη δράση σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. Ἰδιαίτερη δράση παρουσιάζει στὸν Ἐκπαιδευτικό, Θρησκευτικό, Φιλανθρωπικό, Ἐθνικὸ καὶ Καλλιτεχνικὸ τομέα. Σταματῶ στοὺς δύο τελευταίους τομεῖς: Στὸν Ἐθνικὸ καὶ Καλλιτεχνικό.

Τοῦτο ὄχι βεβαίως γιατὶ οἱ τρεῖς πρῶτοι τομεῖς εἶναι ἀμελλητέοι, ἀλλὰ γιατὶ αὐτοὶ ἔχουν πρὸ παντὸς τοπικὸ χαρακτῆρα. Ἐνῷ οἱ δύο τελευταῖοι παρουσιάζουν πανελλήνιο, ἴσως καὶ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον.

Ἀπὸ Ἐθνικῆς πλευρᾶς: Κατὰ καιροὺς τὸ ἵδρυμα τοῦτο προσέφερε μεγάλες ὑπηρεσίες στὸν ἀγῶνα τοῦ ἔθνους. Πρῶτα-πρῶτα, κατὰ τὸ ἔτος 1824 προσέφερε τὴ βοήθειά του στὸν Ἑλληνικὸ στόλο, ὁ ὁποῖος διήρχετο ἐκ Τήνου μεταβαίνων στὴ Σάμο, καίτοι τὸ ἵδρυμα ἦτο πενιχρὸν ἀκόμη, λόγῳ τῆς μόλις πρὸ ἔτους λειτουργίας του. Ἀργότερα προσέφερε σημαντικὰ ποσὰ γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν προσφύγων τῆς Κρήτης καὶ γιὰ τὸ σχηματισμὸ τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου. Κατὰ τὸ ἔτος 1877 ἀνεκηρύχθη μέγας Εὐεργέτης. Ἐν συνεχείᾳ διέθεσε μεγάλα ποσὰ γιὰ τοὺς πρόσφυγες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καθὼς καὶ οἰκόπεδα γιὰ τὴν ἀποκατάστασή τους.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶναι ἡ γενναία ἐνίσχυσις τοῦ μαχομένου Ἔθνους κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1940. Ὅλα τὰ ὑπάρχοντα ἀναθήματα καὶ τιμαλφῆ-ἀξίας πέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν-ἐξεχωρήθησαν καὶ ἐτέθησαν τότε στὴ διάθεση τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ χειρονομία αὐτὴ συνεκίνησε τὸν μαχόμενο Ἑλληνικὸ λαό, ὁ ὁποῖος γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ εἶδε τὴν προστάτιδα Μητέρα τοῦ Θεοῦ νὰ προχωρῆ ἀκάθεκτη στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Πίνδου καὶ νὰ κατατροπώνη τοὺς φασίστας τοῦ Μουσολίνη...

Ἀπὸ Καλλιτεχνικῆς πλευρᾶς: Μᾶς εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπὸ ἀνέκαθεν οἱ Τήνιοι ἠσχολοῦντο μὲ τὴ λιθοξοΐα καὶ τὴ ζωγραφική. Τὸ ἵδρυμα λοιπὸν εἰσήγαγε στὴν Ἑλλάδα τὸ θεσμὸ τῶν ὑποτροφιῶν, ἀφοῦ ἔδωσε ὑποτροφίες γιὰ φτωχοὺς σπουδαστὰς καὶ καλλιτέχνας στὴν Εὐρώπη. Ὁ περίφημος δημιουργὸς τῆς «Κοιμωμένης», Γιαννούλης Χαλεπᾶς, ὁ Λάζαρος Σῶχος, (Καθηγητὴς Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν) καὶ πολὺ ἄλλοι γλύπται-λιθοξόοι ἐσπούδασαν καὶ ἐδόξασαν τὴν Ἑλληνικὴ τέχνη, χάρις στὸ ἵδρυμα τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ζωγράφους, οἱ ἀλησμόνητοι Γεώργιος Γκύζης καὶ Νικηφόρος Λύτρας, ἐσπούδασαν καὶ ἐδόξασαν τὴν Ἑλλάδα χάρις στὸ ἵδρυμα. Ἔπειτα, ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Λούβαρης, ἐσπούδασε καὶ ἀνεδείχθη σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες κορυφὲς τοῦ τόπου

μας, μόνο καὶ μόνο μὲ τὶς ὑποτροφίες τοῦ ἱδρύματος... Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἕτερο καθηγητή, Θεολόγο Σιώτο....

Λέγεται ὅτι ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου εἶναι τὰ Ὀλύμπια τῆς νέας Ἑλλάδος. Τοῦτο γιατὶ τὸ θαῦμα τῆς Τήνου διαφέρει κατὰ πολὺ ἀπὸ τὰ προσκυνήματα ἄλλων τόπων, γιατὶ τοῦτο ἔχει πανελλήνιο χαρακτῆρα, ἐνῶ τὰ ἄλλα προσκυνήματα ἔχουν τοπικὸν τοιοῦτον. Πόσα ἀλήθεια παράπονα σπαρακτικῶν πόνων ἀκούστηκαν κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τοῦ παγκοσμίου φήμης τούτου Ναοῦ καὶ πόσοι τυφλοί, πόσοι παράλυτοι καὶ πόσοι ἀπηλπισμένοι γιατρεύτηκαν μόνον καὶ μόνον γιατὶ πῆγαν ἐκεῖ μὲ πίστη στὸ Θεό, στὴ δύναμη τῆς προσευχῆς καὶ τῆς μετανοίας...

Ἀλλὰ καὶ πόσες κραυγὲς χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἀκούστηκαν ἀπὸ ὑπόδουλους προσκυνητάς, ὅταν γιὰ μιὰ ἔστω στιγμὴ μπόρεσαν νὰ ἐκφράσουν ἐλεύθερα τὰ ἐπὶ τόσα χρόνια καταπιεζόμενα ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ Δεσποτεία Ἐθνικὰ ἰδεώδη...

Ἂς σταματήσουμε μὲ εὐλάβεια στὴν κοσμοϊστορικὴ ἐκείνη ἡμέρα τῆς 15ης Αὐγούστου τοῦ 1940. Τότε ποὺ οἱ ὕπουλοι φασίστες ἐτορπίλησαν τὴν «Ἕλλη» μας, τὸ καμάρι τοῦ Βασιλικοῦ μας Ναυτικοῦ. Κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τοῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας ἄναψε ἡ πρώτη σπίθα τῆς ἐκδικήσεως, ἡ ὁποία μετέδωσε τὴ φλόγα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ στὰ στήθη ὅλων τῶν Ἑλλήνων, γιὰ νὰ ἐπιτελέσουν τὴ νίκη τοῦ 1940 κατὰ τοῦ Ἄξονος....

Καὶ τὸ θαῦμα συνετελέσθη.

Ἂς ἀφήσουμε νὰ πέσουν στὸ βυθὸ μερικὰ ἄνθη τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, εἴκοσι δύο χρόνων μνημόσυνο ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποφράδα ἐκείνη ἡμέρα. Ὁ ὑγρὸς τάφος τῆς «Ἕλλης», ἂς στέκεται τὸ αἰώνιο δίδαγμα τῆς βίας καὶ τῆς ὕλης, τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς θυσίας. Καὶ στὰ ὦτα τοῦ Ἕλληνος—Χριστιανοῦ, ἂς μὴ παύση ποτὲ ν' ἀκούγεται ὁ ὕμνος τοῦ Ρωμανοῦ:

«Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια
ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια
ἀναγράφω Σοι ἡ πόλις Σου Θεοτόκε
ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον
ἵνα κράζω Σοι: Χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε».

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΙ ΩΣ ΑΤΟΜΩΝ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

5. Συμπεριφορὰ πρὸς τὰ παιδιά, τὶς γυναῖκες, τοὺς ἀναπήρους, τοὺς ἡλικιωμένους καὶ τοὺς ξένους.
γ) Συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς ἀναπήρους.
δ) Συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς ἡλικιωμένους.
ε) Συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς ξένους.
6. Συμπεριφορὰ στὴν ἐκκλησία καὶ στοὺς ἱερωμένους.
7. Συμπεριφορὰ ἀστυνομικῶν ὡς ἀτόμων στὴν κοινωνία.

***

5.—Συμπεριφορὰ πρὸς τὰ παιδιά, τὶς γυναῖκες, τοὺς ἀναπήρους, τοὺς ἡλικιωμένους καὶ τοὺς ξένους.

γ) Συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς ἀναπήρους.

Ὑπάρχουν ἀνάπηροι πολέμου, ὑπάρχουν καὶ ἀνάπηροι ἀπὸ διάφορες ἄλλες αἰτίες π.χ. ἀπὸ δυστυχήματα, ἀπὸ ἀρρώστειες, ἀπὸ γενετῆς κλπ.

Ὅλοι γενικῶς οἱ ἀνάπηροι εἶναι συμπαθεῖς καὶ πρέπει νὰ βοηθοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὅπου χρειάζεται. Ἡ ὁποιαδήποτε βοήθεια τοῦ ἀστυνομικοῦ σ' ἕναν ἀνάπηρο δημιουργεῖ ἀρίστη ἐντύπωσι καὶ στὸν ἀνάπηρο καὶ στοὺς πολίτες.

Ἀλλ' ἂν ἡ βοήθεια γιὰ ὅλους τοὺς ἀναπήρους ἀποτελῆ κοινωνικὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ, γιὰ τοὺς ἀναπήρους πολέμου ἀποτελεῖ καθῆκον ἐπιβαλλόμενον, καθῆκον πατριωτικόν.

Οἱ ἀνάπηροι πολέμου, ἰδίως ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἐμφανῆ ἀναπηρίαν, τυφλοί, χωλοὶ κλπ. ἀποτελοῦν τὰ ζωντανὰ σύμβολα τῆς Ἑλληνικῆς δόξης καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Ἐκλήθησαν ἀπὸ τὴν πατρίδα νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ἀνεξαρτησία της, ἔσπευσαν καὶ πολεμώντας ἔχασαν τὴ σωματική τους ἀκεραιότητα. Δὲν παραπονοῦνται γι' αὐτό, ἀπεναντίας, ἐπιδεικνύουν μὲ ὑπερηφάνειαν τὰ μέλη ποὺ ἔχασαν. Πολλὲς φορὲς μάλιστα δὲν ζητοῦν κἂν διακρίσεις. Ἐν τούτοις ἡ κοινωνία καὶ πρὸ παντὸς ὅλοι οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Πολιτείας, ἰδίᾳ δὲ οἱ ἀστυνομικοί, ὀφείλουν νὰ τοὺς ἀπονέμουν τὸν πρέποντα καὶ ἐπάξιο σεβασμὸ καὶ νὰ τοὺς διευκολύνουν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε. Πρέπει νὰ κάνουμε κάθε θυσία γιὰ τοὺς ἀναπήρους πολέμου ὅλοι ἐμεῖς ποὺ ἔχουμε τὴν εὐτυχία νὰ χαιρώμεθα τὴ σωματική μας ἀκεραιότητα.

Στὸ δρόμο, στὰ ὀχήματα, στὰ θέατρα, στοὺς κινηματογράφους, στὰ δημόσια γραφεῖα, στὴν ἀγορά, παντοῦ, ὅπου δήποτε ἐμφανίζεται ὁ ἀνάπηρος πρέπει νὰ διευκολύνεται, καὶ ἡ διευκόλυνσις αὐτὴ νὰ γίνεται πρόθυμα καὶ πρόσχαρα ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν ἀξία ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ.

Πολλὲς φορὲς ὅμως ὑπάρχουν καὶ ἀνάπηροι ποὺ δὲν ἔχουν φανερὴ ἀναπηρία ἀλλὰ ἀφανῆ, ὅπως π.χ. εἶναι ἡ ἀναπηρία τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐγκεφάλου, τῶν νεύρων κλπ. Καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀναπήρους πρέπει νὰ τοὺς συντρέχουμε ἐξ ἴσου, ὅταν μᾶς γνωρίσουν τὴν ἰδιότητά τους, γιατὶ τὶς περισσότερες φορὲς καὶ αὐτοὶ ἔχουν πολὺ μεγαλύτερη ἀνάγκη βοηθείας καὶ ἐξυπηρετήσεως.

Συμβαίνει κάποτε ἕνας ἀνάπηρος νὰ ζητᾶ τὴν ἐξυπηρέτησιν κατὰ τρόπον τραχὺ καὶ βίαιο, κάποτε μάλιστα ἠμπορεῖ νὰ συμβῆ ἕνας ἀνάπηρος ποὺ νομίζει ὅτι δὲν ἐξυπηρετήθη ὅπως ἔπρεπε νὰ μᾶς ὑβρίσῃ ἢ νὰ φερθῇ κάπως ἄσχημα μαζί μας.

Ἐμεῖς καὶ στὶς περιπτώσεις αὐτὲς πρέπει νὰ τηρήσουμε τὴν ψυχραιμία μας καὶ μὲ καλὸ τρόπο νὰ τὸν πείσουμε ὅτι ἔχουμε τὴν καλὴ θέλησι καὶ διάθεσι νὰ ἱκανοποιήσουμε τὶς ὀρθὲς ἀπαιτήσεις του, γιατὶ συχνὰ μιὰ τέτοια διαγωγὴ τοῦ ἀναπήρου προέρχεται ἀπὸ τραῦμα ποὺ ἔχει στὸ κεφάλι μὲ συνέπεια ἐγκεφαλικὴ διαταραχὴ ἢ ἀπὸ κλονισμὸ τῶν νεύρων λόγῳ τραύματος κλπ.

Ὁ ἀνάπηρος πολέμου πρέπει ν' ἀποτελῆ γιὰ μᾶς τὸ σύμβολο καὶ τὸ ἀντικείμενο ἀγάπης, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι καὶ ὁπωσδήποτε καὶ ἂν φέρεται.

δ) Συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς ἡλικιωμένους.

Κάθε νέος ἄνθρωπος ὀφείλει σεβασμὸν πρὸς τοὺς μεγαλυτέρους του πολὺ δὲ περισσότερο πρὸς τοὺς γέροντας.

Καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ὡς ἄνθρωποι νέοι, ἀλλὰ καὶ ὡς ὄργανα τῆς κοινωνίας ὀφείλουν ὄχι μόνον νὰ φέρωνται οἱ ἴδιοι μὲ σεβασμὸ πρὸς κάθε ἡλικιωμένο ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς διευκολύνουν ὅπου χρειάζεται. Ἔτσι πρέπει νὰ τοὺς δίδουν προτεραιότητα κατὰ τὴν εἴσοδο στὰ ὀχήματα, νὰ τοὺς βοηθοῦν νὰ περάσουν μὲ ἀσφάλεια ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο, νὰ σπεύδουν νὰ τακτοποιοῦν τὴν ὑπόθεσί τους στὰ γραφεῖα τοῦ Τμήματος, νὰ φροντίζουν νὰ τοὺς δώσουν θέσι στὰ λεωφορεῖα κλπ. Ἡ ἐξυπηρέτησις ὅμως αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη εὐγένεια ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς γιατὶ ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ διευκολύνουν μὲν τοὺς ἡλικιωμένους, ἀλλὰ κατὰ τρόπο ποὺ καλύτερα ἦταν νὰ ἔλλειπε π.χ. λέγουν στὸν ἡλικιωμένο κύριο «ἔλα γέρο ἀπὸ ἐδῶ» ἢ «ἔλα κυρά μου ἐδῶ» κλπ. Ὄχι! αὐτὴ εἶναι χειρίστη συμπεριφορά. Ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ πλησιάση τὸ γέροντα ἢ τὴ γερόντισσα καὶ μιλώντας σιγὰ νὰ εἴπη «μήπως κύριε θέλετε νὰ περάσετε μπροστά» ἢ «μήπως κυρία θὰ ἠθέλατε νὰ περάσετε πρώτη; οἱ κύριοι ποὺ περιμένουν δὲν ἔχουν ἀντίρρησι». Γενικὰ ἡ συμπεριφορά μας πρέπει νὰ φανερώνη τὸ σεβασμὸ πρὸς τοὺς ἀπομάχους αὐτοὺς τῆς ζωῆς καὶ τὴν προθυμία γιὰ κάθε ἐξυπηρέτησί τους.

ε) Συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς ξένους.

Οἱ ξένοι ποὺ μένουν γιὰ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα στὴ χώρα μας, εἴτε λόγῳ ἐργασίας, εἴτε ὡς ἐπισκέπται (τουρίσται) πρέπει νὰ σχηματίζουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴμεθα λαὸς πολιτισμένος. Ἔτσι ἀποτελεῖ ὑποχρέωσι κάθε πολίτου, κάθε ἐπαγγελματίου, καθενὸς τέλους ποὺ θὰ ἔλθη σὲ ἐπαφὴ μαζί τους ν' ἀφήση καλὲς ἐντυπώσεις καὶ ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ καὶ ἀπὸ τὴν διευκόλυνσι ποὺ θὰ παράσχη.

Κατὰ πρῶτον δὲ λόγον οἱ ἀστυνομικοί, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Κράτους καὶ ὡς ἐπίσημοι τρόπον τινὰ ξεναγοὶ γιὰ κάθε ζήτημα των ἐπισκεπτῶν αὐτῶν, πρέπει νὰ δείχνουν ἐξαιρετικὴ προθυμία στὴν ἐξυπηρέτησί τους.

Ἔτσι οἱ ξένοι μένοντας εὐχαριστημένοι θὰ συντελέσουν στὸ νὰ μᾶς ἔρχωνται καὶ πολλοὶ ἄλλοι ξένοι ἐπισκέπται νὰ μᾶς γνωρίζουν, παράλληλα δὲ νὰ ἐνισχύσουν τὴν Ἐθνική μας Οἰκονομία.

Βέβαια οἱ ξένοι, καμμιὰ φορὰ ἐνδέχεται νὰ πέσουν σὲ μικροπαραβάσεις ἀπὸ ἄγνοια τῶν σχετικῶν διατάξεων. Στὴ περίπτωσι αὐτὴ πρέπει νὰ εἴμεθα ἀνεκτικοὶ καὶ νὰ ἐξηγοῦμε εὐγενικὰ στοὺς ξένους τὶ πρέπει νὰ κάνουν. Συχνὰ π.χ. ξένοι τουρῖσται ποὺ ἔρχονται μὲ αὐτοκίνητα δὲν γνωρίζουν τοὺς τόπους σταθμεύσεως καὶ σταθμεύουν σὲ μέρος ἀπηγορευμένο. Δὲν πρέπει ὁ ἀστυφύλαξ τῆς τροχαίας νὰ σπεύση νὰ ὑποβάλη μήνυσι, ἀλλὰ πρέπει νὰ καθοδηγήση τὸν ξένο ποῦ θὰ πρέπει νὰ σταθμεύση. Γενικὰ ἡ εὐγενικὴ συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς ξένους ἐξυπηρετεῖ πάρα πολὺ τὴ χώρα μας γιατὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴ ζωντανὴ διαφήμισι μὲ τὸ ἐξωτερικό.

6.—Συμπεριφορὰ στὴν ἐκκλησία καὶ στοὺς ἱερωμένους.

Ἡ Ἀστυνομία συχνὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ λαμβάνη μέτρα τάξεως στὶς ἐκκλησίες κατὰ τὶς ἐπίσημες θρησκευτικὲς τελετὲς (δοξολογίες, λιτανεῖες, ἐπιτα-

φίους, κηδεῖες ἐπισήμων προσώπων, ἑορτὴ ἀναστάσεως κλπ.) εἴτε αὐτεπαγγέλτως εἴτε κατόπιν προσκλήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ διατίθενται μέσα στὶς ἐκκλησίες καὶ κατὰ τὴν πομπὴ τῶν λιτανεύσεων, πρέπει ὄχι μόνον νὰ εἶναι εὐπρεπέστατα ντυμένοι, καθαροί, ξυρισμένοι καὶ μὲ τὰ λευκὰ γάντια τους, ἀλλὰ καὶ σοβαροί, εὐγενεῖς καὶ προσεκτικοὶ σὲ κάθε σύστασι ποὺ τυχὸν θὰ κάμουν στοὺς ἐκκλησιαζομένους γιὰ τὴν εὐταξία. Πρέπει κατ' ἀρχὴν ν' ἀποφεύγωνται αἱ συζητήσεις καὶ οἱ θορυβώδεις προφορικὲς συστάσεις, ἰδίως μέσα στὴν ἐκκλησία κατὰ τὴν ἱεροτελεστία, ἀλλὰ νὰ καθοδηγοῦνται οἱ ἐκκλησιαζόμενοι κατὰ τρόπο τελείως ἀθόρυβο καὶ μὴ προκαλοῦντα ἀνησυχία ἢ περιέργεια. Καμμιὰ φορὰ παρουσιάζονται περιπτώσεις ποὺ φέρνουν σὲ δύσκολη θέσι τοὺς ἀστυνομικούς. Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς δημιουργοῦνται ἀπὸ ἄτομα θρησκόληπτα ἢ καὶ ἀπὸ ἄτομα, ἰδίως γυναῖκες, ποὺ ἐπιζητοῦν τὴν ἐπίδειξι καὶ ἐπιδιώκουν πάντοτε νὰ καταλαμβάνουν θέσι ἐμφανῆ μέσα στὶς ἐκκλησίες. Καὶ στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἡ ἐπέμβασις τῶν ἀστυνομικῶν, ἐὰν ἐπιβάλλεται, πρέπει νὰ γίνεται μὲ τρόπο ποὺ δὲν θὰ προκαλέσῃ μεγαλύτερη ἀταξία ἀπὸ κείνην ποὺ προκαλοῦν τὰ ἄτομα αὐτά. Ἄλλοτε πάλι οἱ ἀστυνομικοὶ κατακρίνονται ἄδικα γιὰ τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνουν πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως κατὰ τὶς ἐπίσημες θρησκευτικὲς γιορτὲς καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς θρησκευτικοὺς λειτουργούς.

Καὶ στὶς περιπτώσεις αὐτὲς οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν πρέπει νὰ χάνουν τὴν ψυχραιμία τους, ἀλλὰ μὲ ὅλο τὸν ἐπιβαλλόμενο σεβασμὸ νὰ ἐξηγοῦν μὲ εὐγένεια τὴν ἀνάγκη τῆς λήψεως τῶν μέτρων ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Θὰ ἠμποροῦσα ν' ἀναφέρω μερικὲς χαρακτηριστικὲς ἀπὸ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ποὺ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου καὶ ποὺ συνέβησαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ διὰ λόγους σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἱερατικὸν σχῆμα δὲν τὸ πράττω. Πάντως σὲ ὁποιαδήποτε περίπτωσι ὁ ἀστυνομικὸς ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς θρησκευτικοὺς λειτουργούς, ὁποιουδήποτε θρησκεύματος, πρὲπει νὰ δείχνῃ εὐλάβεια, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι αὐτὸ θὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκτίμησι τούτων καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιο ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα. Δὲν πρέπει ποτὲ ὁ ἀστυνομικὸς νὰ κάνῃ διάκρισι θρησκεύματος καὶ θρησκευτικῶν λειτουργῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι εὐλαβὴς καὶ σοβαρὸς κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ὑπηρεσίας του στοὺς ναοὺς ἢ κατὰ τὶς ἱερὲς τελετὲς τῶν ὀπαδῶν οἱουδήποτε θρησκεύματος.

Στὶς περιπτώσεις ἀδικημάτων ποὺ διαπράττονται ἀπὸ ἱερωμένους ἢ ὀπαδοὺς ὡρισμένης θρησκείας, ἰδίᾳ στὶς περιπτώσεις προσηλυτισμοῦ ἀπαγορευομένου, ἡ ἐπέμβασις τῶν ἀστυνομικῶν πρέπει νὰ περιορίζεται στὰ νόμιμα πλαίσια, χωρὶς νὰ προκαλῆται φανατισμὸς θρησκευτικός, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ πολὺ σοβαρώτερες συνέπειες ἀπὸ ἀπόψεως τάξεως.

Κατὰ γενικὸ τέλος κανόνα ἡ ἀστυνομία στὶς περιπτώσεις τῶν θρησκευτικῶν διακρίσεων ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ τὰ καθήκοντά της κατὰ τρόπο ποὺ δὲν θὰ ἐξάπτῃ τὸ θρησκευτικὸ φανατισμό, γιατὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἔχῃ πολὺ δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς, γιὰ τὴν τάξι καὶ τὸ θρησκευτικὸ ἀκόμη αἴσθημα τοῦ κοινοῦ.

7.—Συμπεριφορὰ ἀστυνομικῶν ὡς ἀτόμων στὴν κοινωνία.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶναι μόνον ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους ποὺ ἔχουν ὡρισμένα καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις, ἀλλὰ καὶ ἄτομα ποὺ ζοῦν μέσα στὴν κοινωνία καὶ μάλιστα τῆς Πρωτευούσης καὶ ἄλλων μεγάλων πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

Ἔτσι, πρέπει καὶ αὐτοὶ κατὰ πρῶτο λόγο, νὰ τηροῦν ὅλους τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, σὲ κάθε κοινωνικὴ ἐκδήλωσι, νὰ ἔχουν δηλαδὴ ὑποδειγματικὴ κοινωνικὴ ἀγωγή.

Καὶ εἶναι ἄπειρες οἱ περιπτώσεις ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους, ὥστε νὰ μὴ παρουσιάζωνται ἀπολίτιστοι καὶ χωρὶς ἀγωγή, ὄχι μόνον στὸ σύνολο ἀλλὰ καὶ στὶς λεπτομέρειες ἀκόμη.

Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς περιλαμβάνουν τοὺς κανόνας καλῆς συμπεριφορᾶς ποὺ πρέπει νὰ τηροῦμε στὸ σπίτι μας καὶ στὴν οἰκογένειά μας, στὸ τραπέζι, στὸ ντύσιμό μας καὶ στὶς ἐμφανίσεις μας γενικῶς, στὴν ὁμιλία μας, στὸ χαιρετισμό, στὶς ἐπισκέψεις μας στὰ σαλόνια καὶ στὶς φιλικὲς συγκεντρώσεις, στοὺς χορούς, στοὺς γάμους, στὶς πένθιμες τελετές, στὴν ἐκκλησία, στὸ θέατρο, στὰ δημόσια κέντρα, στὰ γραφεῖα καὶ καταστήματα, στὸ δρόμο, στὰ μεταφορικὰ μέσα, κατὰ τὸ κάπνισμα, στὴν ἀλληλογραφία μας κλπ. Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα ἡ γενικὴ ἐκδήλωσις τῆς κοινωνικῆς μας ἀγωγῆς εἶναι νὰ εἴμεθα πάντοτε εὐδιάθετοι ἔστω καὶ ἂν θλιβερὰ γεγονότα καὶ ἄλλες στενοχώριες ἐνδέχεται νὰ μᾶς πιέζουν. Μὲ τὸ νὰ λέμε δὲ εὐδιάθετοι δὲν ἐννοοῦμε ὅτι πρέπει νὰ χορεύουμε ἢ νὰ γλεντᾶμε τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ θάνατος ἔπληξε συγγενικὸ πρόσωπο ἢ φίλο μας, ἢ μᾶς βρῆκε κάποιο ἄλλο ἀτύχημα.

Ἐννοοῦμε ὅτι πρέπει νὰ ἐκδηλώνουμε τὸν πόνο μας κατὰ τρόπον ποὺ δὲν θὰ προκαλέσῃ μεγαλύτερο πόνο στοὺς ἄλλους.

Ὅταν σὲ κάθε περίπτωσι ποῦμε «ὁ θεὸς εἶναι μεγάλος» καὶ ἀποθέσουμε τὴν ἐλπίδα μας σ' Αὐτόν, νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἕνα βάλσαμο θὰ ἁπλωθῇ στὴν ψυχή μας καὶ θὰ μᾶς κάμῃ γαλήνιους, καὶ εὐδιάθετους, ὥστε γρήγορα νὰ ξανανθίσῃ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη μας. Ὀφείλουμε λοιπὸν νὰ ξυπνᾶμε τὸ πρωῒ εὐδιάθετοι, νὰ βγαίνουμε δὲ ἀπὸ τὸ σπίτι μας χαμογελαστοί, καλόκαρδοι καὶ ἀνοιχτόκαρδοι.

Δυστυχῶς ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες συνήθως ἀπὸ τὰ ξημερώματα ξεκινᾶμε σκυθρωποί, σκουντούφληδες ὅπως λέμε. Αὐτὸ γίνεται φανερὸ στὰ μεταφορικὰ μέσα (λεωφορεῖα, τράμ κλπ.), ὅπου ἀπὸ τὸ πρωῒ ἀρχίζουν τὰ ἐπεισόδια γιὰ ἀσήμαντες ἀφορμές.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ ἀντιδροῦμε στὸ χαρακτῆρα μας τοῦτον ξυπνώντας καὶ ἀρχίζοντας τὴν ἡμέρα μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ὅταν αὐτὸ τὸ πετύχουμε γιὰ ἕνα μῆνα, θὰ μᾶς γίνῃ πιὰ συνήθεια, ἔτσι ποὺ θὰ εἴμαστε παντοῦ καὶ πάντοτε πλέον καὶ μέσα στὸ σπίτι μας καὶ ἔξω ἀπ' αὐτὸ εὐδιάθετοι, γελαστοὶ καὶ εὐχάριστοι σὲ ὅλους.

Ἡ εὐδιαθεσία, τὸ χαμόγελο καὶ ἡ καλὴ καρδιὰ δίνουν χαρὰ στὴ ζωή, καλωσύνη στὴν ψυχή, ἡμερώνουν τὰ ἤθη καὶ κάνουν τὴν συμπεριφορὰ μας καλή.

Πρὸ 4 ἐτῶν εἶδα νὰ δημοσιεύεται στὴν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερο Βῆμα» τῆς 29ης Νοεμβρίου 1955 μιὰ περίεργη εἴδησι μὲ τὸν τίτλο «Εἰδικὸ σχολεῖο συμπεριφορᾶς στὸ Γιοχάνεσμπουργκ». Κατὰ τὸ δημοσίευμα αὐτό, 70 διευθυνταὶ καὶ ἰδιοκτῆται ἐπιχειρήσεων τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἐνεγράφησαν σ' ἕνα σχολεῖο καλῆς συμπεριφορᾶς γιὰ νὰ μάθουν πῶς νὰ συμπεριφέρωνται εἰς τοὺς ὑπαλλήλους των καὶ πῶς νὰ γίνουν ἄξιοι τοῦ ὀνόματος τοῦ διευθυντοῦ.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔμαθαν εἶναι, ὅπως ἐδήλωσαν οἱ ἴδιοι, πῶς νὰ φαίνωνται εὐπροσήγοροι καὶ καταδεκτικοί. Ἕνας ψυχρὸς ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐξασκήσῃ οἱανδήποτε ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν συνανθρώπων του καὶ νὰ τοὺς πείσῃ περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῶν ἀπόψεών του δι' ἄλλου τρόπου, ἐκτὸς τῆς βιαίας ἐπιβολῆς. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ καταστάλαγμα τῆς διδασκαλίας ποὺ τοὺς ἔγινε.

Ἀπὸ αὐτὸ βλέπουμε πόσο μεγάλη σημασία ἔχει τὸ νὰ εἶναι κανεὶς πάντοτε εὐδιάθετος ὄχι μόνον ἀπὸ ἀπόψεως ἁπλῆς κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ρεαλιστικῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνουμε, ὅτι ὅσο εὐχάριστο εἶναι νὰ εἴμαστε πάντοτε εὐδιάθετοι καὶ χαρωποὶ τόσο δύσκολο εἶναι νὰ τὸ πετύχουμε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος μας καὶ τῆς νοοτροπίας μας καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς χρειάζεται νὰ μιμηθοῦμε τοὺς συνανθρώπους μας τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς καὶ ν' ἀσκηθοῦμε μέχρις ὅτου πετύχουμε.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΛΟΠΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ

("Αρθρα 372—379 καὶ 394 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Α' ΒΑΣΙΚΗ ΚΛΟΠΗ

IV. Ἔννοια κατοχῆς.

V. Τρόποι ἀφαιρέσεως τοῦ πράγματος.

***

Α' ΒΑΣΙΚΗ ΚΛΟΠΗ

IV. Ἔννοια Κατοχῆς.

Ἵνα ὑπάρξῃ κλοπὴ πρέπει τὸ πρᾶγμα νὰ ἀφαιρεθῇ ἐκ τῆς κατοχῆς ἑτέρου. Φορεὺς τοῦ ἐνταῦθα προστατευομένου ἀγαθοῦ εἶναι ὁ κάτοχος καὶ ὁ ἰδιοκτήμων τοῦ πράγματος. Τοῦτο ἔχει σημασίαν προκειμένου περὶ τῶν προσώπων τῶν ἐχόντων δικαίωμα πρὸς ὑποβολὴν ἐγκλήσεως. Ἐν προκειμένῳ ἐγκαλεῖ ὅ τε κάτοχος καὶ ὁ κύριος. Ἐνῷ ἐπὶ ὑπεξαιρέσεως μόνον ὁ κύριος τοῦ ὑπεξαιρεθέντος.

Ἐρωτᾶται ὅμως, τίς ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου κατοχή; Ὡς εἰκὸς ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἐν λόγῳ ἐννοίας ἐνέχει μεγάλην σημασίαν, διότι ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐξαρτηθῇ ἂν ὑπάρχῃ κλοπὴ ἢ ὄχι εἰς τὰς ἐπὶ μέρους ἐμφανιζομένας περιπτώσεως τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου διάφοροι ἐπὶ τοῦ θέματος ἀνεπτύχθησαν θεωρίαι. Ἐμεῖς πέραν πάσης θεωρητικῆς, ἐν προκειμένῳ, προκαταλήψεως τονίζομεν τοῦτο, ὅτι κατοχὴ εἶναι: **«ἡ βούλησις κυριαρχίας τοῦ προσώπου ἐπὶ τοῦ πράγματος, ἐκφραζομένη κατὰ τρόπον ἀντιληπτόν, δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ τὸν κοινὸν σεβασμόν»**. (1) (2).

Κατοχὴ ἑπομένως ἐνταῦθα θεωρεῖται μία πραγματικὴ σχέσις κυριαρχίας πρὸς τὸ πρᾶγμα. Ὁ ἔχων τοῦτο εἰς τὴν διάθεσίν του τότε ἀσκεῖ τοιαύτην κυριαρχίαν, ὅταν ὑφίσταται καὶ βούλησις (θέλησις) παρ' αὐτῷ πρὸς ἄσκησίν της. Τὸ πότε τώρα ὑφίστανται ἀμφότερα τὰ στοιχεῖα ταῦτα, δὲν δύναται νὰ καθορισθῇ διὰ νομικῶν κανόνων, ἀλλὰ κρίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑκάστοτε καὶ ἑκασταχοῦ κρατουσῶν κοινωνικῶν ἀντιλήψεων.

Οἱ ὑπηρέται δὲν εἶναι κάτοχοι, ἅτε μὴ ἀσκοῦντες ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῶν κυρίων τῶν κυριαρχίαν (3), οἷα ἡ ἀνωτέρω. Εἶναι ὅμως οὗτοι κάτοχοι τῶν ἀτομικῶν των,

---

1. Σχετικῶς Γάφου «Τὸ ἔγκλημα τῆς ὑπεξαιρέσεως εἰς τὸν νέον κώδικα, Ποιν. Χρ. Α' σελ. 167)

2. Κατὰ τὴν αἰτιολογίαν «Κατοχὴ εἶναι ἁπλῶς ἡ πραγματικὴ κατάστασις καὶ οὐχὶ ἡ νομική, διότι ἡ τελευταία αὕτη ἔχει καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀστικῇ νομοθεσίᾳ εἰς περιπτώσεις τινὰς ὑποστῇ ἀλλαχοῦ μὲν διευρύνσεις ἀλλαχοῦ δὲ περιορισμούς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν συμπίπτῃ πάντοτε πρὸς τὴν πραγματικὴν κατοχήν, ὀρθότερον δὲ εἶναι βεβαίως νὰ μὴ ληφθῶσιν ὡς βάσις τῶν ποινικῶν ὁρισμῶν νομικὰ πλάσματα» (σελ. 554).

3. Διὰ τὰς ὑπηρετρίας γίνεται δεκτὸν ὅτι πράττουν κλοπὴν καὶ οὐχὶ ὑπεξαίρεσιν ἅτε μὴ ἀσκοῦσαι ἐπ' αὐτῶν κατοχήν, ἀφοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κοινωνικῶν ἀντιλήψεων βούλησις κυριαρχίας ἀπὸ μέρους τῶν ὑπηρετριῶν ἐπὶ τῶν πραγμάτων οὔτε ὑπάρχει οὔτε ἀσκεῖται. Κατὰ τὸν Α.Π. ἡ ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου πρὸς παροχὴν τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ἀναγκαίως ἐρχομένη πρόσκαιρος πρὸς τὸ πρᾶγμα συνάφεια, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κατοχὴ αὐτοῦ, ἀλλοιοῦσα, ἔστω καὶ προ-

εἰς τὸ ἰδιαίτερον αὐτῶν δωμάτιον ἀντικειμένων. Παροδικὴ παρακώλυσις τῆς τοιαύτης κυριαρχίας δὲν αἴρει τὴν κατοχήν. Οὕτω γίνεται δεκτὸν ὅτι εἶναι κάτοχος τῶν ἐπίπλων κ.λ.π. τῆς οἰκίας του ὁ ἀπουσιάζων εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα μὲ ἄδειαν δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὁ ἰδιοκτήτης, ὅστις νυμφευθεὶς διανύει τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος εἰς τὴν ὡραίαν Ρόδον.

Ἐπίσης τονιστέον ὅτι δὲν ἀσκεῖ κατοχήν, ἄρα καθίσταται κλέπτης ὁ πελάτης τοῦ ξενοδοχείου ὕπνου ἐπὶ τῶν ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ πρὸς χρῆσιν του διδομένων πραγμάτων, ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ μισθώσεως διαρκείας, ὁ πελάτης ἑστιατορίου ἐπὶ τῶν παραχωρουμένων αὐτῷ σκευῶν (πιάτα, ποτήρια, πετσέτες κλπ.), ὁ μάγειρος τοῦ ἑστιατορίου ἐπὶ τῶν εἰς τρόφιμα δοθεισῶν αὐτῷ προμηθειῶν, ὁ ἐργάτης ὅστις ἐργάζεται παρὰ κτηματίᾳ ἐπὶ τῶν διδομένων αὐτῷ ἐργαλείων καὶ ὑλικῶν (πτύων, ἐκκρηκτικῶν ὑλῶν κλπ.), ὁ στρατιώτης ἐπὶ τοῦ ὅπερ φέρει καὶ χρησιμοποιεῖ ὅπλον.

Τέλος δέον νὰ λεχθῇ ὅτι καὶ ὁ συγκάτοχος πράττει κλοπὴν καὶ οὐχὶ ὑπεξαίρεσιν εἰς βάρος τῶν λοιπῶν συγκατόχων ἰδιοποιούμενος τὸ κοινὸν πρᾶγμα Οὕτω π.χ. ὁ διαχειριστὴς ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ κοινοῦ χρηματοκιβωτίου, ὁ κατέχων τὴν κλεῖδα αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν πρὸς διάνοιξιν αὐτοῦ δέον νὰ χρησιμοποιηθῶσι καὶ αἱ κλεῖδες τῶν λοιπῶν διαχειριστῶν.

Ἐπίσης ὁ πλοίαρχος ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου εὑρισκομένων ἀντικειμένων, ὅταν τοῦτο ἐγκαταλείπεται λόγῳ ναυαγίου, ὁ ἐγκαταλείπων εἰς τὸν ἀγρὸν του γεωργικὰ καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα ἢ δημητριακὰ μετὰ τὴν συγκομιδήν, ἅτινα τρίτος δύναται εὐκόλως νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν του,ὁ εἰς πολεμικὴν περίοδον θάψας ἢ παραχωρήσας ἀντικείμενα ἀξίας, πρὸ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς εἰς ἣν κατῴκει περιοχῆς κ.λ.π.

Ἀντιθέτως οὔτε ὁ διοικητὴς τῆς Σχολῆς, οὔτε ἄλλος τις κατέστη κάτοχος τῶν ἐπανωφορίων τῶν προσκεκλημμένων εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀποκρέω, ἅτινα ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν ἱματιοθήκην αὐτῆς, ἐλλείψει τοιαύτης βουλήσεως.Ὁμοίως καὶ οἱ διδάσκοντες ἐν ταῖς Σχολαῖς καθηγηταὶ δὲν κτῶνται κατοχὴν τῶν ἐν τῷ διδακτηρίῳ ἀντικειμένων, παρ' ὅ,τι χρησιμοποιοῦν αὐτά. Τούτων ἡ κατοχὴ ἀνήκει εἰς τὸν διοικητὴν τῆς Σχολῆς, ὅστις, οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ἀσκεῖ ἐπ' αὐτῶν βούλησιν κυριαρχίας.

Ἐπίσης ὁ ταμίας καταστήματος, ἐκτὸς ἂν τῷ ἀνετέθη ἡ ἀποκλειστικὴ διαχείρησις, ὁ ὑπάλληλος παντοπωλείου, ὁ ἀναγνώστης βιβλίων ἐν δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ κλπ.

Ἀμφισβήτησις ὑφίσταται διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς παραδόσεως εἴς τινα ἀποδοχείου (μπαούλου κλπ), διὰ τῆς συγχρόνου παρακρατήσεως τῶν κλειδῶν αὐτοῦ. Ἐρωτᾶται δηλ. εἰς τίνα ἀνήκει, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ κατοχὴ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀποδοχείου. Εἰς τὸν λαβόντα τὸ ἀποδοχεῖον ἢ τὸν δόντα αὐτό; Κατὰ μίαν γνώμην, τὴν καθ' ἡμᾶς ὀρθοτέραν, (Γάφος op. cit,) κάτοχος δὲν εἶναι ὁ κύριος τοῦ ἀποδοχείου, ἀλλ' ὁ θεματοφύλαξ, διότι ἡ ὑπὸ τοῦ πρώτου διατήρησις τῆς κλειδὸς δὲν εἶναι ἐπαρκὴς διὰ τὴν συνέχισιν τῆς πραγματικῆς ἐξουσίας, ἐφ' ὅσον οὗτος δύ-

---

σκαίρως, τὴν ἐπ' αὐτοῦ τοιαύτην τοῦ κυρίου. Παραμένοντος ὅθεν τοῦ κυρίου, κατόχου τοῦ πράγματος, ἡ παρὰ τοῦ ὑπηρέτου ἀφαίρεσις, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως αὐτοῦ καὶ ἐπὶ σκοπῷ ἰδιοποιήσεως τούτου, χαρακτηριστέα ὡς κλοπή. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ παρατηρητέον καὶ τὸ ἑξῆς:

Μᾶς ἐρωτοῦν οἱ μαθηταί μας εἰς τὰς Σχολάς: Διατὶ οἱ ὑπηρέται πράττουν κλοπὴν καὶ ὄχι ὑφαίρεσιν; Ἀπαντῶμεν· ἡ ὑφαίρεσις δὲν εἶναι ἀδίκημα. Εἶναι διάταξις τοῦ οὐσιαστικοῦ Ποιν. Δικαίου ἀναφερομένη εἰς τὸν τρόπον διώξεως τῆς κλοπῆς ἢ ὑπεξαιρέσεως. Βεβαίως οἱ ὑπηρέται χαρακτηρίζονται ὡς ὑφαιρέται δηλ. διώκονται κατ' ἔγκλησιν. Περαιτέρω ὅμως πῶς πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ πρᾶξις των, ὡς κλοπὴ ἢ ὑπαιξαίρεσις; Διότι τὸ νὰ σταθῶμεν εἰς τὴν ὑφαίρεσιν εἶναι ἀκατανόητον—ἀδύνατον. Ἀπαντῶμεν λοιπὸν ὅτι αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς κλοπὴ (διωκομένη κατ' ἔγκλησιν).

ναται πολλαπλῶς καὶ καθ' ὁλοκληρίαν νὰ ἐμποδισθῇ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῆς κλειδός του, διὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἀποδοχείου καὶ τὴν λῆψιν τοῦ περιεχομένου του, καὶ ἰδίως ὅταν δὲν δύναται νὰ πλησιάζῃ κατὰ βούλησιν καὶ ἄνευ συναινέσεως τοῦ θεματοφύλακος τὸ ἀποδοχεῖον, ὁ δὲ τελευταῖος οὗτος εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαθέτῃ τοῦτο μετὰ τοῦ περιεχομένου του(4).

Βούλησιν κυριαρχίας κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ συνεπῶς κατοχὴν δύναται νὰ ἔχουν καὶ οἱ παῖδες καὶ οἱ πνευματικῶς ἀσθενεῖς, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐστερημένοι οἱασδήποτε θελήσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα, ἅτινα μόνον κατὰ fictio juris εἶναι πρόσωπα, μὴ δυναμένου νὰ γίνῃ δι' αὐτὰ λόγος, περὶ βουλήσεως κυριαρχίας.

V. Τρόποι ἀφαιρέσεως τοῦ πράγματος.

Καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ πράγματος δὲν γίνεται λόγος εἰς τὸν νόμον. Πάντως οὗτοι διακρίνονται εἰς ἀμέσους καὶ ἐμμέσους. Ἄμεσος δὲ εἶναι ἡ κλοπή, ἥτις γίνεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δράστου, οὐ μόνον διὰ χειρός, ἀλλὰ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Οὕτω εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις· ὅταν ὁ δράστης πίνῃ τὸν οἶνον, ὅστις ἀνήκει εἰς ἄλλον, ὅταν ἀμέλγῃ τὸ «κοπάδι» ἑτέρου ἢ καὶ ὅταν εἰσπνέῃ ὀξυγόνον ἀπὸ ἀσκὸν τρίτου τινός. Περὶ ἐμμέσου ἐξ ἄλλου ἀφαιρέσεως γίνεται λόγος, ὅταν πρὸς ἐπιτυχίαν ταύτης χρησιμοποιῆται ἕτερον πρόσωπον ἢ ζῷον ἢ καὶ μηχανικὴ δύναμις. Τοῦτο συμβαίνει λ.χ. ὅταν ἡ κλοπὴ γίνεται ὑπὸ προσώπου οὐ μόνον ἀκαταλογίστου, ἀλλὰ μὴ πράττοντος πάντι ἀδίκως, ἢ ἐξησκημένου κυνὸς ἢ διὰ τῆς ἕλξεως μαγνήτου.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα ἡ ἀφαίρεσις δέον νὰ γίνεται ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα. Κατὰ συνέπειαν τοιαύτη δύναται νὰ δοθῇ οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὴν πλήρη τοῦ πράγματος κυριότητα, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὴν νομὴν (possessio civilis) αὐτοῦ, τέλος δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἁπλοῦ κατόχου. Οὐδόλως περαιτέρω ἐξετάζεται πῶς ἐκτήθη ἡ κατοχή, ἂν τοῦτο ἔστιν αὕτη εἶναι νόμιμος ἢ παράνομος. Οὕτω καὶ κατὰ τοῦ κλέπτου (προηγουμένως κλέψαντος) πράττεται κλοπή. Διότι ὅπως καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τονίζεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω δὲ λεχθέντα «κατοχὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἁπλῶς κατάστασις καὶ οὐχὶ ἡ νομική, διότι ἡ τελευταία αὕτη ἔχει καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀστικῇ νομοθεσίᾳ εἰς περιπτώσεις τινάς, ὑποστῇ ἀλλαχοῦ μὲν διευρύνσεις, ἀλλαχοῦ δὲ περιορισμούς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν συμπίπτῃ πάντοτε πρὸς τὴν πραγματικὴν κατοχήν, ὀρθότερον δὲ εἶναι νὰ μὴ ληφθῶσιν ὡς βάσις τῶν ποινικῶν ὁρισμῶν νομικὰ πλάσματα». Ἀντιθέτως κλέπτης, κλέπτων τὸ ἐκ τοῦ κοινοῦ κρυψῶνος κλοπιμαῖον, δὲν πράττει κλοπήν, ἀφοῦ τοῦτο δὲν ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν κατοχὴν ἑτέρου.

Οὐδεμία τέλος δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία ὅτι δὲν ὑπάρχει κλοπὴ ὅταν ἐκεῖνος ἐξ οὗ ἀφαιρεῖται τὸ πρᾶγμα εἶναι ἱκανὸς ὅπως παράσχῃ τὴν συναίνεσίν του, ὄντως δὲ τὴν παρέχει. Διότι ἀφαίρεσις ἀπὸ φρενοβλαβῆ ἢ ἐστερημένον ὁπωσδήποτε τῆς τῶν πραττομένων συνειδήσεως, θεωρεῖται ὡς ἀφαίρεσις γενομένη ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος τὸ δικαίωμα.

Ἡ συναίνεσις δυνατὸν νὰ εἶναι οὐ μόνον ρητή, ἀλλὰ καὶ σιωπηρά, περαιτέρω δὲ προηγουμένη ἢ σύγχρονος, οὐχὶ δὲ καὶ ἑπομένη τῆς κτήσεως τοῦ πράγματος. Ἡ μετ' αὐτὴν ὅθεν διδομένη, δὲν αἴρει τὸ ἀξιόποινον τῆς πράξεως.

(Συνεχίζεται)

4. Ἑτέρα γνώμη δέχεται τὸ ἀντίθετον ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι μεταξὺ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀποδοχείου καὶ τῆς βουλήσεως τοῦ θεματοφύλακος ἐγείρεται ὑπὸ τῆς βουλήσεως τοῦ παρακαταθέτου τὸ διαχωριστικὸν φράγμα τῶν τοιχωμάτων αὐτοῦ. Οὕτω συμβαίνει καὶ μὲ τὰ κιβώτια τῶν τραπεζῶν, ἡ κλεὶς τῶν ὁποίων παραδίδεται εἰς τὸν κύριον τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, ὡς καὶ μὲ τὰς ἐπιστολὰς ὧν ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς εἶναι θεματοφύλαξ μόνον τοῦ φακέλλου καὶ οὐχὶ τοῦ περιεχομένου των.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΑΞΕΩΣ - ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΗΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου κ. **ΚΩΝ. Ι. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 218 τεύχους)

Εἰς προηγούμενον ἄρθρον μας ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀστυνομία καὶ Πολιτισμός», πλὴν τῶν ἄλλων, περιεγράψαμεν ἐκτενῶς καὶ τὰ καθήκοντα, ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα τῶν ὀργάνων τάξεως (Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς).—Ὑπεσχέθημεν δέ, ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου ἐκείνου, ν' ἀπαντήσωμεν συντόμως καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν εἰς τὸ παρ' ἡμῶν διατυπωθὲν ἐρώτημα, ἂν ἡ Πολιτεία θάλπῃ, προσέχῃ καὶ ἐνισχύῃ τὰ τοιαύτην ἀποστολὴν ἔχοντα καὶ μὲ τοιαῦτα καθήκοντα ἐπιφορτισθέντα ὄργανά της.—Ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως ταύτης ἀποτελοῦν αἱ ἐν συνεχείᾳ ἐκτιθέμεναι σκέψεις μας.

***

Τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἀπὸ ἑπταετίας κρατούσης Κυβερνήσεως εἶναι γνωστά. Πλὴν τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς σταθερότητος, τὴν ὁποίαν πανθομολογουμένως ἐξησφάλισεν εἰς τὸν τόπον, ἀντεμετώπισε, κατὰ δικαίαν καὶ ἀντικειμενικὴν κρίσιν, μὲ σύνεσιν, γενναιότητα, προσοχὴν καὶ σοβαρότητα, ἐπιτυχῶς τὰ ἑκάστοτε ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ προβλήματα. Διεξάγει ἕνα, πράγματι, σκληρὸν ἀγῶνα οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας μας καὶ ἐξόδου ταύτης ἐκ τῆς κατηγορίας τῶν ὑποαναπτύκτων χωρῶν. Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Κυβερνήσεως, ἐξ ἄλλου, δι' ἁπάσας τὰς κατηγορίας μισθοβιώτων εἶναι ὡσαύτως γνωστόν. Μὲ ἀπόλυτον κατανόησιν καὶ συμπάθειαν ἀντεμετώπισε τὰ ἑκάστοτε προβλήματα τῶν μισθοσυντηρήτων καί, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἐξ ἀπόψεως προϋπολογισμοῦ περιθωρίων καὶ δυνατοτήτων, ἐνήργησε τὰς ἐπιτρεπτὰς μισθολογικὰς αὐξήσεις καὶ ἀναπροσαρμογάς. Μακράν, βεβαίως, ἀπὸ τὴν σκέψιν μας νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπέλυσεν ὅλα τὰ προβλήματα καὶ δὴ τὸ μισθολογικὸν πρόβλημα τῶν ἐργαζομένων ἐν γένει καὶ ὅτι ἤνοιξεν εἰς αὐτοὺς τοὺς οὐρανούς—ἤ, ἄλλως, τοὺς κρουνοὺς—τῆς εὐτυχίας.

Καὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἑκάστη κατηγορία ἀτόμων, ἀνήκουσα εἰς οἷον δήποτε κοινωνικὸν τομέα (ἐπαγγελματικόν, ἐμπορικόν, βιοτεχνικόν, ἐργατοϋπαλληλικόν, ἀγροτικὸν κλπ.) ἔχει ἴδια προβλήματα, τὰ ὁποῖα προσπαθεῖ, διὰ τῆς συνδικαλιστικῆς της ἐκπροσωπήσεως καὶ ἀντιπροσωπεύσεώς της, νὰ ἐπιλύσῃ κατὰ τὸ συμφερώτερον δυνατὸν τρόπον. Προβλήματα δι' ἑκάστην κατηγορίαν, διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐν γένει, θὰ ὑπάρχωσιν ἐφ' ὅσον ὑπάρχει βίος κοινωνικός. Ἀσφαλῶς ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ἑκάστοτε προβλημάτων τῶν κοινωνικῶν τούτων κατηγοριῶν πρέπει, διὰ τὴν εὔρυθμον λειτουργίαν τῆς κοινωνίας καὶ τὴν ἰσορροπίαν τῶν ἀναγκῶν, νὰ γίνεται παρὰ τῶν ἑκάστοτε Κυβερνήσεων κατὰ τρόπον γενικόν, καθολικὸν καὶ κατ' ἴσην μεταχείρισιν. Τοῦτο δ' ἀναμφιβόλως πράττει καὶ ἡ ἀπὸ ἑπταετίας κρατοῦσα Κυβέρνησις, πάντοτε, ὅμως, ἐν ὄψει τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων καὶ τοῦ διεξαγομένου ἐπαινετοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας.

Νομίζομεν, ὅμως, ὅτι ἡ θέσις ὡρισμένων κατηγοριῶν ἐργαζομένων, ἡ φύσις τῆς παρ' αὐτῶν παρεχομένης ὑπηρεσίας καὶ ἡ οἰκονομικὴ τούτων κατάστασις εἶναι τοιαύτη, ὥστε εἶναι ἐπιτρεπτὴ καὶ ἐπιβεβλημένη καὶ ἡ προνομιακὴ καὶ κατ' ἐξαίρεσιν ἔτι μεταχείρισις ἔναντι τῶν διαφόρων ἄλλων κατηγοριῶν καὶ τοῦτο πρὸς ὄφελος τῆς Κοινωνίας, τῆς Πολιτείας καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐθνικῆς ἀκόμη ὑποθέσεως.

Ἡ ἀπόδοσις τῆς Δικαιοσύνης, ἡ συνταξιοδότησις τῶν ἀγροτῶν κλπ., ἀποτελοῦν-ἐνδεικτικῶς—παραδείγματα τοιούτων προνομιακῶν μεταχειρίσεων. Οὐδεὶς

παρεπονέθη διὰ τὴν ἰδιαιτέραν μισθολογικὴν μεταχείρισιν τῶν ἀπονεμόντων τὴν δικαιοσύνην (ἥτις, ἄλλως, εἶναι καὶ συνταγματικῶς κατωχυρωμένη), οὐδεὶς ἠναντιώθη εἰς τὴν κατ' εἰδικὸν εὐεργέτημα καὶ προνόμιον καὶ σχεδὸν ἄνευ ἀσφαλιστικῆς εἰσφορᾶς συνταξιοδότησιν τὸ πρῶτον τῶν ἀγροτῶν μας. Φρονοῦμεν, περαιτέρω, ὅτι εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην περίπτωσιν ὑπάγονται καὶ τὰ ὄργανα τάξεως, τὰ ὁποῖα ὑπηρετοῦν ἰδέαν, καὶ ἀποσκοποῦν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἡσυχίας, ἠρεμίας, τάξεως, ἀσφαλείας καὶ ἐλευθερίας εἰς τὸν τόπον.

Ὁ Ἀστυνομικὸς τελεῖ πάντοτε ἐν ὑπηρεσίᾳ, διάγει καὶ πορεύεται ἐν τῇ ζωῇ κατὰ τρόπον στρατιωτικόν, δὲν ἀσκεῖ ἐπάγγελμα σύνηθες—βιοποριστικόν—ἀλλὰ ὑπηρετεῖ λαμπρὰν ἰδέαν. Τοῦτο δὲ σημαίνει, ὅτι τὸ ὄργανον τάξεως δὲν διατηρεῖ τὴν ἰδιότητά του ὡς ἀνθρώπου, ὡς οἰκογενειάρχου, ὡς πατρός, ὡς προστάτου πολυμελοῦς συνήθως οἰκογενείας, μὲ ὅλας τὰς ἐξυπακουομένας καὶ παρεπομένας πολλαπλᾶς ὑποχρεώσεις, ἀνάγκας καὶ εὐθύνας. Διὰ νὰ εἶναι ἀπερίσπαστος καὶ ἀποδοτικὸς ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων του, διὰ νὰ διατηρῇ ἀδιαλείπτως ἀνημμένην τὴν φλόγα τῆς πίστεως εἰς τὸ καθῆκον, διὰ νὰ κρατήσῃ ὑψηλὰ τὴν ἀγωνιστικὴν καὶ μαχητικήν του διάθεσιν, διὰ νὰ ἔχῃ καθαρὰν καὶ κρυσταλλίνην τὴν σκέψιν καὶ τὴν κρίσιν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν διαθετόντων ἄφθονα οἰκονομικὰ μέσα, πανουργίαν, μηχανορραφίας κλπ. πάσης φύσεως κακοποιῶν, ταραξιῶν καὶ ὑπονομευτῶν τῆς κοινωνίας καὶ καθεστηκυίας τάξεως, θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ ἥσυχον καὶ ἤρεμον τὴν σκέψιν, ἀπηλλαγμένην φροντίδος περὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν τοῦ οἴκου του, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὡς ἄτομον νὰ ἔχῃ ἐξασφαλίσει κατὰ τρόπον, στοιχειωδῶς ἔστω ὑποφερτόν, τὴν διαβίωσίν του, εἰς τρόπον ὥστε ἀπερίσπαστος καὶ ἄνευ ἐξωϋπαλληλικῶν φροντίδων καὶ ἀνησυχιῶν νὰ προχωρῇ ἤρεμος πρὸς τὸ καθῆκον. Πῶς εἶναι δυνατὸν ἀνθρωπίνως τὸ ὄργανον τάξεως, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένον τῶν ὡς ἄνω ἀνησυχιῶν, νὰ ἔχῃ διάθεσιν καὶ ἠρεμίαν ψυχικήν, ὑπομονὴν ἰώβειον, πραότητα, ψυχραιμίαν ὀλύμπιον καὶ ἐγκαρτέρησιν σπανίζουσαν, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ καθῆκον καὶ ἡ ἀποστολή, καί, ὡς ἄλλως, ἔχει ἀξίωσιν ὁ πολίτης καὶ ἡ κοινωνία ἐν γένει νὰ παρατηρῇ εἰς αὐτά. Ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν φυσικὴν ἀντοχήν, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὡρισμένον ἀπόθεμα ἠθικῆς, ψυχικῆς, αἰσθηματικῆς καὶ πνευματικῆς ἀντιστάσεως, δὲν εἶναι κατεσκευασμένος ἐκ μετάλλου, δι' ὃ καὶ ὑπόκειται εἰ στὸν φυσικὸν νόμον τῆς φθορᾶς.

Εἰδικώτερον, ἡ προνομιακὴ αὕτη μεταχείρισις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἁπλῆ καὶ ἴση ἔτι ἔναντι τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν τοιαύτη, νομίζομεν, ὅτι ἐπιβάλλει:

ΠΡΩΤΟΝ: Νὰ μελετηθῇ ἐνδελεχῶς καὶ μετὰ τῆς δεούσης καὶ προσηκούσης προσοχῆς ἡ ἀναπροσαρμογὴ τοῦ ἰσχύοντος σήμερον τῷ ὄντι γλίσχρου μισθολογίου τῶν ὀργάνων τάξεως ἐν γένει, ἐκ τῆς κεφαλῆς (Ἀρχηγῶν καὶ Διευθυντῶν) μέχρι τῆς τελευταίας βαθμίδος (Ἀστυφυλάκων καὶ Χωροφυλάκων), εἰς τρόπον ὥστε τοῦτο νὰ εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὴν παρ' αὐτῶν προσφερομένην τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ὑπηρεσίαν, τὰς παρ' αὐτῶν ἀνειλημμένας πολλαπλᾶς ὑποχρεώσεις καὶ εὐθύνας καὶ τὴν ἐπιβαλλομένην κοινωνικὴν ἐμφάνισιν καὶ παράστασιν τούτων. Δὲν ὑπεισερχόμεθα εἰς λεπτομερείας, διότι οἱ ἁρμόδιοι γνωρίζουν, ὅτι ἡ ἀντιμισθία τῶν ὀργάνων τάξεως εἶναι ἀντιμισθία ἀγωνίας. Ἄλλως εὐκόλως δύναται νὰ διαπιστωθῇ ἡ ἀλήθεια αὕτη.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Περαιτέρω δὲν πρέπει νὰ διαφύγῃ τῆς προσοχῆς τῶν ἁρμοδίων μελετητῶν τῶν ἀπασχολούντων τὴν Ἀστυνομίαν προβλημάτων, τὸ γεγονός, ὅτι τὰ ὄργανα τῆς τάξεως ἐργάζονται οὐχὶ ὡρισμένας ὥρας ἀλλὰ συνήθως ἐξακολουθητικῶς, ἄνευ ἀναπαύσεως καὶ ἐπὶ ἡμέρας καὶ νύκτας εἰσέτι, ἄνευ διακοπῆς καὶ ἀντικαταστάσεως, καί, πρὸ παντός, ἄνευ οὐδεμιᾶς οἵας δήποτε ἀποζημιώσεως διὰ τὴν τοιαύτην ὑπερωριακὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν καὶ τοιαύτην κατὰ τὰς Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρετέας. Οἱ ἐργατικοὶ νόμοι, οἱ ἀφορῶντες καὶ προστατεύοντες τὴν ὑπερ-

ωριακὴν ταύτην ἀπασχόλησιν, τὴν ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρετέας, καὶ νυκτερινὴν ἐργασίαν, εἶναι γνωστοὶ καὶ καλύπτουσιν—ἐφαρμόζονται—μόνον ἐπὶ τῶν δι' ἐργασιακῆς ἢ ὑπαλληλικῆς συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐξηρτημένων καὶ συνδεομένων.

Δὲν εὑρίσκουσι, βεβαίως, ἔδαφος ἐφαρμογῆς διὰ τὴν περίπτωσιν τῶν 'Αστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ ὥρας πέραν τοῦ 8ώρου συμπαρίστανται εἰς πᾶσαν πανηγυρικήν, ἐθνικήν, ἑορταστικὴν ἢ θλίψεως ἡμέραν, οἱ ὁποῖοι τελοῦντες ἐν ἐπιφυλακῇ ἐπὶ ἡμέρας ἐξακολουθητικῶς, παραμένουσιν εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Κατάστημα ἢ τὸ πεζοδρόμιον ἢ ἀκόμη καὶ ὑπὸ δυσμενεστέρας συνθήκας, ὡς ὅταν ὁ ἀνώνυμος Χωροφύλαξ πορεύεται ἐν μέσῳ χιόνων, βροχῶν, κρύου ἢ ζέστης, ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον καὶ ἀπὸ κορυφογραμμῆς εἰς βουνοπλαγιὰν ἐπιδιώκων τὴν σύλληψιν φυγοδίκου ἢ φυγοποίνου τινος. Δὲν δύνανται νὰ γνωρίσωσιν τὰ ἀγαθὰ ταῦτα καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ζωῆς οἱ 'Αστυνομικοὶ οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦντες ὕποπτόν τινα ταραξίαν, συνεχίζωσι, τὴν παρακολούθησιν ταύτην ἄνευ μέσων, ἀναπαύσεως καὶ τροφῆς ἐνίοτε, οἱ ὁποῖοι, ἱστάμενοι κατὰ τὰς παρελάσεις ὄρθιοι, ἀντιμετωπίζουσι, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ τὴν νευρικότητα, τὰς παραλόγους συνήθως ἀξιώσεις καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ, καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι ὑποχρεωμένοι, καὶ κατ' ἀξίωσιν τοῦ πολίτου τούτου καὶ τοῦ κοινοῦ, νὰ τηρήσωσιν τὴν ψυχραιμίαν, τὴν ὑπομονήν, τὴν σοβαρότητα, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν σύνεσιν, ἔναντι παντὸς ἀτάκτου, νευρικοῦ, πείσμονος κλπ. πολίτου. Τὸ θέμα τοῦτο τῶν προσθέτων ἐργασιῶν τῶν ὀργάνων τάξεως, τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας, τῆς νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐργασίας κατὰ Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρετέας, χρήζει εἰδικωτέρας μελέτης καὶ προσοχῆς.

ΤΡΙΤΟΝ: 'Επιβάλλεται ὅπως δήποτε ἡ ἀναπροσαρμογή, πρὸς τὴν κρατοῦσαν τιμαριθμικὴν καὶ ἐν γένει οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ τοῦ κόστους ζωῆς, τοῦ ἐπιδόματος συσσιτίου. Περὶ τούτου ἀρκούμεθα νὰ σημειώσωμεν, ὅτι τὸ ἐπίδομα συσσιτίου τῶν 'Αστυνομικῶν εἶναι ὀλιγώτερον τοῦ τοιούτου τῶν εἰς ἐξορίαν τελούντων.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Εἰδικὸν πρόγραμμα θὰ πρέπει νὰ ἐκπονηθῇ καὶ εἰδικὴ μέριμνα θὰ πρέπει νὰ ληφθῇ πρὸς σύμπηξιν Οἰκοδομικοῦ—Στεγαστικοῦ—'Οργανισμοῦ τῶν 'Αξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας καὶ τῶν Συνταξιούχων, δέον δὲ νὰ προστατευθῶσιν καὶ ἐνισχυθῶσιν καί, οἱ τυχόν, ὑφιστάμενοι συναφεῖς σύλλογοι καὶ σωματεῖα.

Ὑπάρχουσιν ἀσφαλῶς καὶ πολλὰ ἄλλα εἰδικώτερα θέματα, ὡς τοῦ ὁρίου ἡλικίας τελέσεως γάμου τῶν Χωροφυλάκων, προαγωγῆς καὶ ἐξελίξεως ἐν τῷ σώματι, συμμετοχῆς εἰς διαγωνισμοὺς καὶ τῶν ἐκτὸς τῶν Σωμάτων πολιτῶν, προσαυξήσεων ἐπὶ τοῦ μισθοῦ, νοσοκομειακῆς παρειθάλψεως, συνταξιοδοτικόν, ὅριον ἡλικίας κλπ. Πάντα ταῦτα θὰ ἐκθέσωμεν εἰς ἕτερον εἰδικὸν ἄρθρον.

'Επαναλέγομεν ὅτι ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων ἡ Κυβέρνησις ἔπραξε πᾶν τὸ ἐν προκειμένῳ δυνατόν. Δὲν ὑποστηρίζομεν, ἐπίσης, ὅτι παρημέλησε τὰ ὄργανα τάξεως καὶ δὲν περιβάλλει ταῦτα μὲ τὸ προσῆκον ἐνδιαφέρον. Φρονοῦμεν, ὅμως, ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ κατ' ἐξαίρεσιν μεταχείρισις τῶν ὀργάνων τάξεως, ἡ μελέτη τῶν ὡς ἄνω ἐνδιαφερόντων ταῦτα θεμάτων, ἡ ἀναγνώρισις παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ δικαίου καὶ λογικοῦ περιεχομένου τούτων, καί, ἡ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἐξ ἀπόψεως προϋπολογισμοῦ δυνατοτήτων, σταδιακὴ καὶ τμηματικὴ ἱκανοποίησις τούτων, ὡς ἡ διὰ τῆς χορηγήσεως κατ' ἀρχὴν καὶ ἐξ ἄλλων οἰκονομιῶν καὶ δυνατῶν περικοπῶν ἐφ' ἅπαξ μονίμου καὶ τακτικῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν παρ' αὐτῶν προσφερομένην ὑπερωριακὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν καὶ τὴν τοιαύτην Κυριακῶν, ἑορτῶν καὶ νόμῳ ἐξαιρετέων, τῆς ἀναπροσαρμογῆς (ἐὰν ὑφίσταται δυνατότης ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ διὰ τὸ τρέχον οἰκονομικὸν ἔτος, ἄλλως διὰ τὸ ἐρχόμενον) τοῦ μισθολογίου, τῆς μικρᾶς ἔστω αὐξήσεως τοῦ ἀντιτίμου συσσιτίου, εἰς τρόπον ὥστε τὰ ἄτομα ταῦτα νὰ ἐξασφα-

λίσωσιν ἐν κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνεκτὸν ἐπίπεδον διαβιώσεως καὶ τὴν δυνατότητα τῆς ἀπερισπάστου ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων των.

Ἂς εἶναι βέβαιοι οἱ ἁρμόδιοι: α) ὅτι ἡ κατ' ἴσην ἢ καὶ κατ' ἐξαίρεσιν ἔτι μεταχείρησις τῶν ὀργάνων τάξεως καὶ ἡ κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπιτυχὴς ἀντιμετώπισις καὶ ρύθμισις τῶν εἰρημένων θεμάτων θὰ χειροκροτηθῇ, θὰ υἱοθετηθῇ καὶ θ' ἀναγνωρισθῇ ὡς καλῶς γενομένη παρ' ὅλων καθολικῶς τῶν ὑγιῶς σκεπτομένων καὶ ἀγαπώντων τὴν τάξιν, ἡσυχίαν, ἐλευθερίαν καὶ ἀσφάλειαν πολιτῶν καὶ β) ὅτι τὰ ὄργανα τάξεως, ὡς ἀνήκοντα ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ἔθνος, ὡς ἀσκοῦντα λαμπρὸν καὶ σπουδαῖον λειτούργημα καὶ ὑπηρετοῦντα κατὰ τὰ ἄνω φαεινὴν καὶ λαμπρὰν ἰδέαν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀντιμετωπίσεως ἢ μὴ τῶν δικαίων αἰτημάτων (διότι ἐνδεχομένως νὰ μὴ ὑφίστανται ὑπὸ τὰς παρούσας περιστάσεις κἂν δυνατότης ἀντιμετωπίσεως καὶ ἱκανοποιήσεώς των) θὰ συνεχίσωσιν, ὡς καὶ σήμερον, πιστὰ εἰς τὸν ὅρκον τὸν ὁποῖον ἔδωσαν, τὴν εἰς τὸ ἀκέραιον ἐκπλήρωσιν τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτοῖς ἱερᾶς ἀποστολῆς καὶ παρακαταθήκης, τῆς διαφυλάξεως τοὐτέστιν τῆς σεπτῆς τοῦ Ἔθνους κιβωτοῦ, ὡς τοῦτο, ἄλλως, γενναίως καὶ ὑπερηφάνως καὶ κάτω ἀπὸ τὰς γνωστὰς ὅλως ἐξαιρετικὰς συνθήκας καὶ περιστάσεις ἔπραξαν κατὰ τὸ παρελθόν. Δὲν διαμαρτύρονται,—δὲν δικαιοῦνται, ἄλλως, ὡς στρατιῶται νὰ διαμαρτυρηθῶσιν, οὐδὲ καὶ ἡμεῖς διαμαρτυρόμεθα, διότι γνωρίζομεν τὰς ἀληθεῖς προθέσεις τῆς Κυβερνήσεως. Πᾶσα ἐνέργεια ἀφορῶσα τὸ εἰρημένον θέμα γενήσεται οἰκοθεν, ἡμεῖς δὲ ὅλως αὐτοβούλως καὶ πρόθεσιν καὶ σποπὸν ἔχοντες ἀγαθὸν ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον, ἐν ὄψει τῶν ὡς ἄνω λεχθέντων, νὰ διατυπώσωμεν καλοπροαιρέτως τὰς σκέψεις-παρακλήσεις καὶ προτάσεις ταύτας. Θὰ δοκιμάσωμεν εἰλικρινῶς χαρὰν μεγάλην, ἂν αἱ γραμμαί μας αὗται ἀποτελέσωσιν ἀφορμὴν ἐξετάσεως τοῦ τοσαύτην σοβαρότητα καθ' ἡμᾶς ἔχοντος θέματος τούτου, τὴν λύσιν τοῦ ὁποίου, ἐλπίζομεν βασίμως θ' ἀνεύρωσιν οἱ ἁρμόδιοι καὶ πρὸ πάντός, ἐὰν τὸ θέμα τοῦτο ἀντιμετωπισθῇ ἀπ' εὐθείας καὶ προσωπικῶς ὑπὸ τοῦ διακρινομένου καὶ δεδοκιμασμένου διὰ τὴν πρακτικότητα, θετικότητα, τόλμην καὶ δραστηριότητα, Πρωθυπουργοῦ μας.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Η ΡΟΠΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Τὰ κρούσματα τεντυμποϋσμοῦ πληθύνονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ δυστυχῶς καὶ ἡ Ἑλλάς, μὲ τὰ αὐστηρὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, δὲν ὑστερεῖ. Πολλοὶ εἶναι οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ποὺ ἀπασχολοῦν τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο μὲ διάφορα παραπτώματα, ἀπὸ τὰ πλέον ἀσήμαντα μέχρι τὰ σοβαρά, ποὺ φθάνουν τὰ ὅρια τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Φυσικὰ τὸ κακὸ εἰς τὸν τόπον μας δὲν ἔχει πάρει, ἀκόμη, ἀνησυχητικὴ τροπή. Εἶναι ἀρκετὸ ἀλλὰ ὄχι καὶ σὲ σημεῖον ποὺ νὰ θέση σὲ συναγερμὸ τὴν κοινωνία. Οἱ ἁρμόδιοι ὅμως, ἀστυνομικοὶ καὶ δικαστικοὶ παράγοντες ἀνησυχοῦν, διότι ἂν δὲν ληφθοῦν δραστικώτερα μέτρα τὸ κακὸ διὰ τῆς μιμήσεως, μπορεῖ νὰ παραγίνη καὶ νὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ νὰ ἐξουδετερωθῆ. Καὶ ἡ ἀνησυχία αὐτὴ τῶν ἁρμοδίων ἀστυνομικῶν καὶ δικαστικῶν, πρέπει νὰ γίνη ἀνησυχία καὶ ἄλλων ἁρμοδίων παραγόντων,τῶν ἐκπαιδευτικῶν, τῶν κοινωνιολόγων καὶ γενικὰ ὅλων ἐκείνων ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ μόνιμα ἢ περιοδικὰ κοινωνικὰ φαινόμενα.

Τὸ πρόβλημα τῆς ροπῆς τῶν ἀνηλίκων πρὸς τὴν ἐγκληματικὴ πρᾶξι, ἔχει δημιουργήσει τεραστίαν ἀνησυχίαν εἰς τὴν Ἀμερικὴ καὶ Ἀγγλία, ὅπου τὰ τελευταῖα χρόνια παρουσιάζονται τὰ περισσότερα κρούσματα. Πρόσφατον εἶναι τὸ γεγονὸς μιᾶς ὁμάδος μαθητῶν ποὺ ταξίδευαν μὲ ἕνασι δηροδρομικὸ συρμὸ καὶ ποὺ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδρομῆς δὲν ἄφησαν τίποτα ὄρθιο. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τῶν μικρῶν βανδάλων 12-17 ἐτῶν κέντρισε σὲ τέτοιο σημεῖον τὴν ἀγγλικὴ κοινὴ γνώμη, ποὺ σύσωμος ξεσηκώθηκε καὶ ζήτησε τὴν ἄμεση λῆψι δραστικῶν μέτρων ἐπαναφορᾶς τῶν «ἀτάκτων» στὸ σωστὸ δρόμο. Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ ἦταν νὰ ἔρθουν σὲ φῶς τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνονται διὰ τὴν περιστολὴ τοῦ κακοῦ καὶ οἱ ἀντιδράσεις ποὺ συναντῶνται στὴν ἐφαρμογή τους.

Στὴν Ἀγγλία ἐφαρμόζονται τὰ λεγόμενα «τέστ εὐφυΐας», ποὺ δείχνουν ὄχι μόνον τὶς πραγματικὲς ἱκανότητες τῶν παιδιῶν ἀλλὰ καὶ τὶς ἐγκληματικές τους τάσεις καὶ ποὺ οἱ ψυχολόγοι τὰ ὠνόμασαν «τέστ ροπῆς πρὸς τὸ ἔγκλημα». Ἀλλὰ-τονίζεται-τὰ τέστ αὐτὰ ἔχουν προκαλέσει τὴν ἀντίδρασι τῶν γονέων ποὺ ἔχουν ἔλθει σὲ σύγκρουσι καὶ μὲ τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς ψυχαναλυτὰς καὶ τοὺς κοινωνιολόγους. Οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ ὑποστηρίζουν—καὶ ἔχουν δίκαιον—ὅτι ὁ δάσκαλος εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀνακαλύψη συμπτώματα ἐγκληματικότητος τοῦ παιδιοῦ προτοῦ αὐτὸ ἔλθη σὲ ἐπαφή, μὲ τὴν ἀστυνομία, νὰ ἐπισημάνη αὐτὰ καὶ σὲ συνεργασία μὲ τοὺς γονεῖς τοῦ παιδιοῦ νὰ προλάβη τὴν ἐκδήλωσι τῶν τυχὸν ἐγκληματικῶν ροπῶν. Καὶ τὰ συμπτώματα αὐτά, ποὺ στὰ πρῶτα παιδικὰ χρόνια εἶναι σὲ ὑπολανθάνουσα μορφή, ὅσο τὸ παιδὶ μεγαλώνει τόσο γίνονται ἐμφανέστερα ὄχι μόνον στὸ ἔμπειρο μάτι τοῦ δασκάλου—ψυχαναλυτοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου. Πιστεύεται ὅτι ἕνα παιδὶ μὲ συμπτώματα ροπῆς εἰς τὴν ἐγκληματικότητα εἰς τὰ 13 του χρόνια θὰ ἔχη τὴν πρώτη του ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀστυνομία, εἰς τὰ 15 θὰ βρίσκεται σὲ ἀναμορφωτικὸ κατάστημα καὶ στὰ 25 του χρόνια θὰ εἶναι πλέον ἕνας κανονικὸς ἐγκληματίας. Καὶ ἡ ἐξέλιξις αὐτὴ εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποτραπῆ, ἂν ληφθοῦν μέτρα πολὺ ἐνωρίς.

Ὁ δάσκαλος ἀπὸ τὸ Δημοτικὸ σχολεῖο, ποὺ πρῶτος θὰ ἀνακαλύψη τὴν ἐγκληματικὴ ροπὴ τοῦ παιδιοῦ, φυσικὰ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀντιδράση. Παρακολουθεῖ μὲ στενοχώρια τὴν ἐξέλιξι. Καὶ ὅμως ὑποστηρίζεται, ἂν ἡ παρατήρησις αὐτὴ τοῦ δασκάλου γίνη δεκτὴ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τοῦ παιδιοῦ καὶ ἀνατεθῆ ἡ φροντίδα σὲ εἰδικὸ ψυχολόγο εἶναι δυνατὸν τὸ παιδὶ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὶς ἐγκληματικές του

ροπὲς καὶ νὰ ἐξελιχθῇ σ' ἕνα ὑγιὲς κοινωνικὸν κύτταρον. Οἱ εἰδικοὶ ψυχολόγοι τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπρίστολ, ἔπειτα ἀπὸ πειράματα, κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀπὸ τὴ στενὴ παρακολούθησι τῆς συμπεριφορᾶς τῶν παιδιῶν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ τὰς κοινωνικάς τους συναναστροφὰς εἶναι σὲ θέσι ὄχι μόνον νὰ ἀνακαλύψουν τὶς ἐγκληματικὲς ροπὲς τοῦ παιδιοῦ ἀλλὰ καὶ νὰ προλάβουν τὴν ἐκδήλωσί τους.

Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ μᾶς λένε ὅτι αἱ τακτικαὶ ἀδικαιολόγητοι ἀπουσίαι ἀπὸ τὸ σχολεῖο, τὰ ἐπαναλαμβανόμενα ψέματα, ἡ σκληρότης στὰ ἄλλα παιδιὰ ἢ τὰ ζῶα, ἡ καταστροφὴ τῆς ξένης περιουσίας, εἶναι συμπτώματα ἱκανὰ νὰ φανερώσουν τὴν ροπὴ τοῦ παιδιοῦ εἰς τὴν ἐγκληματικότητα. Αἱ παρατηρήσεις τῶν ψυχολόγων ἐπεξετάθησαν καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων, ποὺ ἀφοροῦν τὴν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ. Τὸ πολὺ φρόνιμο, τὸ καταπιεσμένο παιδί, αὐτὸ ποὺ κρύβεται στὸ τελευταῖο θρανίο τῆς τάξεως, τὸ ἐπαναστατικὸ παιδί, αὐτὸ ποὺ δὲν ἀνέχεται καμμίαν νόμιμον ἀρχή, τὸ παιδὶ ποὺ θέλει διαρκῶς νὰ προβάλλεται, ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον ἐρεύνης καὶ μελέτης τῶν ἐκδηλώσεων, ἔτσι ποὺ νὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ συνταχθῇ ἕνας πίνακας τῶν στοιχείων ποὺ φανερώνουν τὴν «ἀνώμαλον συμπεριφοράν».

Παράλληλα μὲ τοὺς Ἄγγλους καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ θέμα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Οἱ Ἀμερικανοὶ ψυχολόγοι, ἀντίθετα πρὸς τοὺς Ἄγγλους συναδέλφους τους, στηρίζονται, διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ροπῆς τοῦ παιδιοῦ, εἰς τὴν ἐγκληματικότητα εἰς τὸ σπίτι καὶ τὸ κοινωνικόν του περιβάλλον, ἀντὶ τοῦ σχολείου. Συμπέρασμα τῶν παρατηρήσεων καὶ τῶν Ἄγγλων καὶ τῶν Ἀμερικανῶν ψυχολόγων ἐρευνητῶν εἶναι ὅτι, εἴτε πιστεύομεν ὅτι τὰ αἴτια τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων εὑρίσκονται μέσα στὸ ἴδιο τὸ ἄτομο, εἴτε εἰς τὸ κοινωνικὸν αὐτοῦ περιβάλλον, εἶναι προτιμώτερον νὰ προλάβωμεν τὴν ἐκδήλωσι τῆς ροπῆς ἀντὶ μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν της νὰ λάβωμεν μέτρα θεραπείας τοῦ κακοῦ.

Βασικὴ ἀρχὴ εἶναι ὅτι ἀποτελεῖ σημαντικὸν γεγονὸς ν' ἀνακαλύψωμεν τὰς ἐγκληματικὰς τάσεις τοῦ παιδιοῦ πρὸ τῆς ἐκδηλώσεώς των, ἂν θέλωμεν νὰ τὰ ἐμποδίσωμεν νὰ γίνουν ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας. Ἂν πιστεύσωμεν ὅτι ἡ ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορὰ τοῦ παιδιοῦ εἶναι μιὰ ἀρρώστεια ψυχική, τότε πρέπει νὰ ἀναθέσωμεν εἰς τοὺς ψυχολόγους νὰ ἀνακαλύψουν τὰ αἴτια καὶ νὰ βροῦν τὸν τρόπον νὰ τὴν θεραπεύσουν. Καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη καὶ ἀναγκαία ἡ συνεργασία καὶ τῶν τριῶν παραγόντων, τῆς οἰκογενείας, τοῦ σχολείου καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἔτσι θὰ καταστῇ δυνατὸν πολλὰ παιδιὰ ποὺ παραστρατοῦν νὰ βαδίσουν τὸν ὀρθὸ δρόμο, νὰ γίνουν ὠφέλιμα καὶ παραγωγικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους, τὴν οἰκογένεια καὶ τὸ κοινωνικὸν σύνολον. Καὶ συνάμα νὰ ὑπάρξῃ ἕνα κέρδος κοινωνικὸν ἐκ τῆς περικοπῆς τῶν δαπανῶν ποὺ διατίθεται κάθε χρόνο γιὰ τὴν λειτουργίαν ἀναμορφωτικῶν καὶ σωφρονιστικῶν καταστημάτων.

Τὸ θέμα φυσικὰ ἐνδιαφέρει καὶ τὴν Ἑλλάδα μολονότι, ὡς ἐλέχθη, τὰ κρούσματα τεντυμποϋσμοῦ δὲν εἶναι ἀνησυχαστικά. Φυσικὰ δὲν εἶναι δυνατὸν τὸ σύνολον τῶν παιδιῶν νὰ τεθῇ ὑπὸ ψυχολογικὴν παρατήρησι. Οὔτε τὰ μέσα διαθέτομεν οὔτε καὶ τὸ εἰδικευμένον προσωπικόν. Εἶναι ὅμως δυνατόν, εἰς περιπτώσεις ἐξαιρετικὰ ἔκδηλες, διαπιστούμενες ἀπὸ τοὺς διδασκάλους, νὰ τίθενται ὑπ' ὄψιν τῶν ἁρμοδίων διὰ τὴν πρόληψιν τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος, ὥστε σὲ συνεργασία καὶ τῶν τριῶν παραγόντων, οἰκογενείας, σχολείου, ἐπιστήμης, τὸ παιδὶ νὰ ἐπαναφέρεται στὸ σωστὸ δρόμο. Τὸ ἴδιο θὰ ἔπρεπε νὰ γίνεται καὶ στὴν πρώτη ἐκδήλωσι τῆς ἐγκληματικῆς ροπῆς τοῦ ἀνηλίκου. Δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι ἐπαρκὴς ἡ σύστασις ποὺ γίνεται εἰς τοὺς γονεῖς, πολλοὶ τῶν ὁποίων ὑστεροῦν καὶ δὲν εἶναι σὲ θέσι ν' ἀντιληφθοῦν τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει τὸ παιδί τους ἂν ἀφεθῇ ἀπροστάτευτο. Ἐπίσης πολλὲς φορὲς καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη ποινὴ σὲ ἀναμορφωτικὸ κατάστημα δὲν ἀποδίδει ἱκανοποιητικὰ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective»,
κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔτσι ἐτέθη ἡ βάσις ὅπως τὸ Ἔφ–Μπὶ–Ἄϊ εἰσχωρήση μόνο του στὸν ἐπιστημονικὸ τομέα, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἐπιβάλη τὸ νόμο καὶ νὰ ἐξιχνιάση τὸ ἔγκλημα. Οἱ ὑπηρεσίες διατάχθηκαν νὰ ἔλθουν σὲ συννενοήσεις μὲ τὶς ἁρμόδιες κρατικὲς καὶ ἄλλες ἀρχὲς γιὰ τὴν λῆψι σχετικῶν ὁδηγιῶν καὶ τὴν ἵδρυσι ἑνὸς ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου. Ὁ κ. Χοῦβερ ἔστειλε ἕνα ἀξιωματικὸ στὶς διάφορες σχολὲς καὶ βιομηχανικὰ ἐργαστήρια, γιὰ νὰ μελετήση τὶς τελευταῖες τεχνικὲς προόδους καὶ συσκευές.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1931 ἕνας ὑπάλληλος ἐστάλη νὰ παρακολουθήση μιὰ σειρὰ μαθημάτων σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ ἐγκληματολογικὸ ἐργαστήριο ἑνὸς μεγάλου Πανεπιστημίου.

Στὶς 14 Σεπτεμβρίου μεταφέρθηκαν τὰ πρῶτα ὑλικά—ἕνα μικροσκόπιο, μιὰ συσκευὴ ὑπεριωδῶν ἀκτίνων καὶ ἕνα τραπέζι σχεδιάσεως—σ' ἕνα κτίριο τῆς λεωφόρου Πενσυλβανίας τῆς Οὐάσιγκτων.

Ἀλλὰ τὸ ἐργαστήριο λειτούργησε ἐπίσημα ἀπὸ τὶς 24 Νοεμβρίου 1934. Σήμερα τὸ ἐργαστήριο αὐτὸ εἶναι ἕνα ἐπιστημονικὸ θαῦμα ἀξίας πολλῶν δισεκατομμυρίων, τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖ περισσότερες ἀπὸ 160.000 ἔρευνες κάθε χρόνο.

Ἡ ἐξέτασις αἵματος, τριχῶν, μετάλλων καὶ δηλητηρίων γίνεται ἀπὸ ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τοὐλάχιστο ἕνα πανεπιστημιακὸ δίπλωμα. Μερικοὶ εἶναι διδάτορες τῆς χημείας, τῆς φυσικῆς καὶ ἄλλων ἐπιστημῶν. Ἄλλοι εἶναι εἰδικοὶ γεωλόγοι, μηχανικοί, μαθηματικοὶ καὶ βιολόγοι. Ἐδῶ ἡ ἔννοια «τέλειον ἔγκλημα» εἶναι ἀκαδημαϊκή.

Στὶς 15 Νοεμβρίου 1954 ἐφονεύθη στὸ Σὴτλ τῆς Οὐάσιγκτων ἕνα παιδάκι, 5 ἐτῶν, ἀπὸ ἕνα ὁδηγὸ αὐτοκινήτου, ὁ ὁποῖος ἐν συνεχείᾳ ἐξαφανίσθηκε. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦ δυστυχήματος ἔβρεχε καὶ τὸ πτῶμα τοῦ παιδιοῦ παρέμεινε ἐκεῖ ὅπου κτυπήθηκε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Τὰ ροῦχα τοῦ παιδιοῦ ἐστάλησαν στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἔφ–Μπὶ–Ἄϊ. Ἀπὸ τὴν ἀνάλυσι προέκυψεν ὅτι τὸ χρῶμα τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ εἶχε μείνει πάνω στὰ ροῦχα τοῦ παιδιοῦ, ἀποτελεῖτο ἀπὸ ὀκτὼ διαφορετικὰ στρώματα. Τὸ ἐξωτερικὸ

ἀποτελέσματα. Κάθε παιδὶ εἶναι καὶ ἕνας ἰδιαίτερος κόσμος ποὺ ἔχει ἄμεση ἀνάγκη τοῦ ψυχαναλυτοῦ, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξεφύγη ἀπὸ κρυμμένα ἐγκληματικὰ ἔνστικτα ἢ τὶς τάσεις ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ του περιβάλλον. Διότι εἶναι παρατηρημένον πολλὲς φορὲς ὅτι ὑπαίτιος δὲν εἶναι τὸ παιδὶ ἀλλὰ οἱ συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες ζῆ καὶ ἀνδροῦται καὶ ποὺ τὸ σπρώχνουν, ὡς ἀντίδρασι, σὲ πράξεις καὶ ποὺ τὸ ἴδιο δὲν συμφωνεῖ. Καὶ τὸ παιδὶ αὐτὸ ἀθέλητα σπρώχνεται σὲ ἀντικοινωνικὲς ἐκδηλώσεις ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸ ὡδηγήσουν εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ θὰ τὸ μεταβάλλουν σ' ἕναν ἐχθρὸ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶναι ἀσήμαντον. Ὁ ἀστυνομικὸς θὰ ἐπέμβη, ὡς διαπιστωθῇ κοινωνικὴ παράβασις. Τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας εἶναι κατασταλτικὸν εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς. Ἡ πρόληψις, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ποὺ ἐκτίθεται, εἶναι ἔργον ἄλλων παραγόντων μὲ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ συνεργάζεται καὶ ἡ Ἀστυνομία μέσα εἰς τὸν κύκλον τῆς ἁρμοδιότητος της. Διότι καὶ τὸ ἀστυνομικὸν ὄργανον μπορεῖ κάλλιστα νὰ προβῇ σὲ διαπιστώσεις.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

στρῶμα ἀποτελεῖτο ἀπὸ ζωηρὸ πορφυρὸ μεταλλικὸ σμάλτο. Τὸ ἐργαστήριο κατέγραψε τὸ χρῶμα ἑκάστου στρώματος μὲ τὴ σειρά. Μὲ βάσι τὸ στοιχεῖο αὐτὸ ἀνακαλύφθηκε ὁ ἐξαφανισθεὶς ὁδηγὸς καὶ τοῦ ἐπιβλήθηκε ἡ δέουσα ποινή.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Σὴτλ ἐξέφρασε τὶς εὐχαριστίες της καὶ δήλωσε ὅτι τὸ ἐργαστήριο ἀπεκάλυψε καὶ ἀπέδειξε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ἀδύνατο.

Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1957 τὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ γιόρτασε τὴν 25ην ἐπέτειό του. Ἀποτέλεσμα τῶν ἐργασιῶν του εἶναι ἡ ἀνακάλυψις ἀναριθμήτων ἐγκλημάτιῶν, οἱ ὁποῖοι διαφορετικὰ θὰ διέφευγαν τὴν δικαιοσύνη.

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος τοῦ Ἄγγελο Τζὼν Λὰ Μάρκα, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἀπεχθὴς ἀπαγωγεὺς τοῦ τέκνου τοῦ Βάϊνμπέργκερ, στὶς 4 Ἰουλίου 1956, ἐπιτεύχθηκε μὲ τὴν ἐξέτασι τῶν χειρογράφων σημειωμάτων τῶν λύτρων, ἀνάμεσα σὲ σχεδὸν δύο ἑκατομμύρια φακέλλους, ἄδειες αὐτοκινήτων, ἀναφορές, φορολογικὰ ἐντάλματα κ.λ.π. Ἔτσι ἀναγνωρίσθηκε ὁ γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ Λὰ Μάρκα ἀπὸ μιὰ ἀναφορά του. Δικάστηκε, καταδικάσθηκε καὶ ἐστάλη στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα στὶς φυλακὲς τοῦ Σὶγκ—Σίγκ, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1957.

Ἀκόμα πιὸ σπουδαιότερη ὑπηρεσία προσφέρεται ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο, στὸν τομέα ἀποδείξεως τῆς ἀθωότητος ἑνὸς ἀτόμου. Σὲ μιὰ πρόσφατη περίπτωσι συνελήφθηκε ἕνα ἄτομο γιὰ πλαστογραφία. Ἡ ἀστυνομία ὅμως ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῆ ἀπολύτως γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ ἀτόμου τούτου. Ἔστειλε τὰ πλαστογραφημένα γραμμάτια μαζὶ μὲ ἕνα δεῖγμα γραφικοῦ χαρακτῆρος τοῦ κρατουμένου στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις ἀπέδειξε ὅτι δὲν ἦταν ὁ ὕποπτος ἐκεῖνος ποὺ εἶχε κάνει τὶς ὀπισθογραφήσεις στὰ γραμμάτια. Τοὐναντίον, ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο γραφικῶν χαρακτήρων, τὸ ἐργαστήριο ἦταν σὲ θέσι νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀτόμου, τὸ ὁποῖον πράγματι εἶχε γράψει τὶς ὀπισθογραφήσεις.

Τὸ ἄτομο τοῦτο ὡδηγήθηκε στὴν ἀστυνομία, ἐξετάσθηκε καὶ παραδέχθηκε ὅτι εἶχε πλαστογραφήσει τὰ γραμμάτια. Ἔτσι διαλύθηκε ἡ κατηγορία ἐναντίον ἑνὸς ἀθώου.

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ κατώρθωσαν νὰ λύσουν ἄπειρα προβλήματα. Μελέτησαν τὰ διάφορα εἴδη μελάνης, τριχῶν, τὴν ἐπιδιόρθωσι κατεστραμμένων ἀριθμῶν πάνω σὲ μέταλλο, τὴν προέλευσι μικροσκοπικῶν τεμαχίων γυαλιοῦ, χρώματος, βαφῆς καὶ φαρμάκων, μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, τῶν ἀκτίνων Χ καὶ διαφόρων ἄλλων ἠλεκτρονικῶν μηχανημάτων.

Ἀλλὰ τὸ ἐργαστήριο συνέβαλε τὰ μέγιστα καὶ στὸ τὸ τομέα τῆς ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας μὲ τὴν χρησιμοποίησι πολυπλόκων ἠλεκτρονικῶν συσκευῶν, τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἰσοτόπων καὶ ἄλλων συγχρόνων τεχνικῶν τελειοποιήσεων.

Ἴσως κάποια μέρα νὰ ἀποκαλυφθοῦν τὰ μέσα αὐτὰ καὶ στὸ κοινό, γιατὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος θεωροῦνται κρατικὰ μυστικά.

Ἀλλὰ περιπτώσεις ὅμως ὅπως ἡ κατωτέρω δίδονται στὴν δημοσιότητα. Μιὰ νύκτα τοῦ Δεκεμβρίου 1958 ἕνας κάτοικος τῆς Γκρήηνβιλλ τῆς Βορείου Καρολίνας πήγαινε στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς τῆς συζύγου του. Μερικὲς ὧρες ἀργότερα βρέθηκε τὸ πτῶμα τῆς γυναίκας του μὲ ἕνα μαντήλι δεμένο γύρω στὸ λαιμό, πάνω στὰ παγωμένα νερὰ ἑνὸς παραποτάμου τοῦ ποταμοῦ Τάρ.

Ὁ σύζυγος συνελήφθηκε. Ἐπέμενε ὅμως ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε πέσει τυχαίως ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ὅτι δὲν θυμόταν τί ἔγινε μετά. Ἀλλὰ ἡ νεκροψία ἀπεκάλυψε ὅτι τὰ τραύματά της δὲν μποροῦσαν νὰ προκληθοῦν ἀπὸ ἕνα τέτοιο πέσιμο, ποὺ περιέγραφε ὁ σύζυγος.

Τὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ ἀνέλαβε τὴν ἐξιχνίασι τοῦ ἐγκλήματος. Ἀπεκάλυψε ὅτι τὸ χῶμα ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ παπούτσι τοῦ ὑπόπτου ἦταν τὸ ἴδιο μὲ ἕνα δεῖγμα χώματος ποὺ εἶχε ληφθῆ ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὅπου βρέθηκε τὸ πτῶμα.

Διαπιστώθηκε ἐπίσης ὅτι οἱ τρίχες ποὺ βρέθηκαν στὴν ἀριστερὴ τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του καὶ πάνω στὸ δεξὶ παπούτσι τοῦ ὑπόπτου ἦσαν ἴδιες μὲ τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς τῆς γυναίκας.

Στὸ δικαστήριο ὁ ὕποπτος ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἦταν ἀθῶος, ἀλλὰ οἱ ἔνορκοι τὸν κατεδίκασαν καὶ τοῦ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ τῆς ἰσοβίου καθείρξεως.

Τὴν 11 Δεκεμβρίου 1957 μία παραγγελία διαμαντιῶν ἀξίας 300.000 δολλαρίων φορτώθηκε σ' ἕνα ἐξπρὲς ἀεροπλάνο ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὰ διαμάντια αὐτὰ ἐκλάπησαν στὸ Σικάγο.

Ἕνα χαρτί, μέσα στὸ ὁποῖον ἦσαν τυλιγμένα μερικὰ διαμάντια, ἐστάλη στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ. Ἐκεῖ ἕνας εἰδικὸς ἀναπαρήγαγε τὰ γράμματα ποὺ ἦσαν γραμμένα μὲ μολύβι καὶ τὰ ὁποῖα εἶχαν σβυστῆ καὶ ἀνεγνωρίσθη ὁ γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ ἀποστολέως τῶν διαμαντιῶν.

Μετὰ ἕνας εἰδικὸς τῆς δακτυλοσκοπίας ἐξήτασε τὸ χαρτὶ καὶ κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψη λανθάνοντα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, μὲ συνέπεια νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἔνοχοι τρεῖς ὕποπτοι.

Τὸ 1959 στὴ Νιοῦ Τζέρσεϋ ἕνας εὐφυὴς ἐπιχειρηματίας τύπωσε ἕνα ἐλκυστικὸ διαφημιστικὸ φυλλάδιο μὲ τὸ ὁποῖο κατώρθωσε νὰ ἐξαπατήση ὡρισμένους ἐμπόρους καὶ νὰ τοὺς ἀποσπάση 23.000 δολλάρια. Ἡ ὑπόθεσις ἔφθασε στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ. Ὁ ἀπατεώνας εἶχε δακτυλογραφήσει μὲ τὴ γραφομηχανή του προσθῆκες, τὶς ὁποῖες τοποθετοῦσε ἀνάμεσα στὶς τυπογραφημένες σειρὲς τῶν νομίμων ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἐφωτογράφιζε ἐν συνεχείᾳ γιὰ νὰ καλύψη τὸ μοντάζ. Γιὰ τὸ ἀδίκημα αὐτὸ καταδικάσθηκε σὲ πέντε ἐτῶν φυλάκισι στὶς φυλακὲς τῆς Νιοῦ Τζέρσεϋ.

Οἱ ὑπηρεσίες τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ προσφέρονται σὲ ὅλους τοὺς κλάδους καὶ τὶς κρατικὲς ὑπηρεσίες, καθὼς ἐπίσης καὶ σὲ ὅλες τὶς τοπικὲς ἀρχές. Ἡ ἐργασία παρέχεται δωρεάν, ἀκόμα καὶ ὅταν οἱ τεχνικοί του καλοῦνται νὰ καταθέσουν στὸ δικαστήριο.

Πρὶν μερικὰ χρόνια συνεκλήθη μιὰ συνδιάσκεψις ἀπὸ τὸν ταγματάρχη Γουίλλιαμ Ντουρέρ, διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας τῆς Φαίαρφὰξ Κάουντυ, γιὰ νὰ συζητήση τὸ θέμα τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἐγχρώμου φωτογραφίας ἀντὶ τῆς ἁπλῆς φωτογραφίας. Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς συζητήσεις ἀποφασίστηκε καὶ ἐθεσπίσθη ἡ χρῆσις της.

Σὲ μιὰ πρόσφατη ἀναφορὰ τοῦ δελτίου τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ, ὁ ἀρχιφύλαξ Κολόμπους περιγράφει πῶς ἡ ἀπόφασις αὐτὴ δικαιώθηκε, στὴν κατωτέρω περίπτωσι τουλάχιστο.

Μιὰ ἀστυνομικὴ περίπολος, καθὼς περιπολοῦσε μέσα στὴν ἥσυχη καλοκαιριάτικη νύκτα, ἄκουσε φωνὲς καὶ κραυγὲς ποὺ καλοῦσαν σὲ βοήθεια. Οἱ φωνὲς προήρχοντο ἀπὸ ἕνα ξενοδοχεῖο. Τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο κατευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή, ὁπότε μέσα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο πετάχθηκε μιὰ γυναίκα τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος τους. Κλαίγοντας καὶ μὲ λυγμοὺς διηγήθηκε στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι κάποιος τῆς ἐπιτέθηκε μὲ ἀνηθίκους σκοπούς. Ὁ ἐπιτεθεὶς ἦταν ἕνας μεγαλόσωμος ἄνδρας, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ ξενοδοχεῖο. Οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητό τους καὶ κατευθύνθηκαν πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ τοὺς ὑπέδειξε ἡ γυναίκα. Σὲ λίγα λεπτὰ εἶχαν συλλάβει τὸν ἄνδρα αὐτόν.

Αὐτὸς ὅμως ἐπέμενε ὅτι εἶχε μὲν παραβιάσει τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας, ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ κλέψη. Ἀρνήθηκε ὅτι τῆς ἐπιτέθηκε. Τότε ἐλήφθησαν ἔγχρωμες φωτογραφίες τοῦ δωματίου καὶ τοῦ θύματος. Στὸ δικαστήριο, ὁ ὕποπτος ἐπέμενε στοὺς ἰσχυρισμούς του ὅτι εἶχε μπῆ στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας γιὰ νὰ κλέψη μόνον.

(συνεχίζεται)

Ο «ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ»
ΚΑΙ Η ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ (ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ) ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Τὸν ποιητὴν δέοι, εἴπερ μέλλοι ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους».

«Μὲ τὸ μῦθο πῆρα νὰ δουλέψω. Ὁ Γύφτος, τύπος τῆς φυλῆς του διαλεχτός, « μποροῦσε νὰ κράξει σὰν τὸν Ἡράκλειτο : «Εἷς ἐμοὶ χίλιοι»· ὅμως ἀταίριαστος « μέσα στοὺς ὁμόφυλους, ξεχωριστὸς μέσα στοὺς ξεχωριστούς, ἔχει βαθειὰ τὴ συνεί- « δηση τῆς ἀξίας τῆς συντροφικῆς ζωῆς καὶ δὲν τὰ ταιριάζει μὲ τὴ συντροφιά. Θέλει « νὰ δουλέψῃ σὰν τοὺς ἄλλους καὶ δὲν δύνεται· δοκιμάζει κάθε τέχνη καὶ κάθε τέ- « χνη τοῦ εἶναι στενὴ κι' ἀνάποδη· στενὴ κι' ἀνάποδη καὶ ἡ ἀγάπη του, ποὺ τόσο « πλατειὰ τὴν ὠνειρεύτηκε. Τέλος, μιὰ μέρα βρίσκει ἕνα μυστηριώδικο βιολί, κλη- « ρονομιὰ ἀπὸ κάποιο γέροντα ἱερὸ προφήτη. Παίρνει τὸ βιολὶ καὶ μὲ τὸ παίξιμό « του βρίσκεται σὰ νέος ἄνθρωπος. Στὸ νοῦ του πρόβαλε - καθὼς λέει ὁ Λεοπάρδης « στὴν «Ἀ σ π α σ ί α» του - «νέος οὐρανός, νέα γῆ καὶ μία θεία ἀχτίδα». Οἱ ἄνθρω- « ποι ἀνατρίχιασαν καὶ θυμώσαν πιὸ πολὺ μὲ τὸ βιολί του· μὰ τὰ παιδιά, οἱ μελ- « λούμενοι ἄνθρωποι, γοητεύονται ἀπὸ τὸ βιολί του· καὶ τοῦ φτάνει.

«Τέτοιο, ἀπάνω κάτω τὸ παραμύθι. Ἡ ἐπικὴ παράδοση φαίρνεται γύρα « στὴν ἀτσιγγάνικη γεννιά, καθὼς πρωτοπαρουσιάζεται στὴ Θράκη, ἑκατὸ χρόνια « ἀπάνω κάτω πρὶν ἀπὸ τὸ πάρσιμο τῆς Πόλης καὶ σταίνει τὰ τσαντήρια της ἀπό- « ξω ἀπὸ τὴν Πόλη. Στὸ βάθος τῆς ζωγραφιᾶς ξανοίγεται μὲ τὴν ἀχνάδα τοῦ ὀνεί- « ρου ἡ θεοφύλακτη - θεοκατάρατη τότε - μεγάλη πολιτεία, τοῦ «πόθου μας ἡ γῆ», « καθὼς τὴν χαιρετάει κάπου ὁ Μαρκορᾶς. Χρόνου ὡρισμένου Ἰ δ έ α στὸ ποίημα « δὲν ὑπάρχει. Τὸ νόημα τοῦ καιροῦ ποὺ περνάει φαίνεται πὼς οὔτε κι' ὁ Ὅμηρος « καθαρὰ τὸ ἔχει. Δὲν πολυσκοτίζονται γιὰ τέτοια οἱ ἐπικοί· ἂς τοῦ συχωρεθῇ καὶ « τοῦ τραγουδιοῦ μου, γιὰ ὅ,τι κρύβει ἐπικὸ καὶ γιὰ ὅ,τι κρύβει στοχαστικό.' Ανακατώνω, « φαίνεται, τὸν ἥρωά μου τὸν ἴδιο σὲ πράματα καὶ σὲ λυρισμούς, ποὺ κυλᾶνε ἀνάμεσά « τους, χωρίζοντάς τα χρόνια καὶ καιροί. Μὰ ἐγὼ δὲ διηγοῦμαι ἥσυχα καὶ κανονικά, « ὅπως - ὅπως κοιτάζω μὲ τὴν ὅποια τέχνη μου νὰ ξεκαθαρίσω ὅσα βλέπω σὰν « ὄνειρο. Ἡ λυρικὴ σκέψη ξεμυτίζει, θαρρῶ, παντοῦ στὸ ποίημα καὶ χωριστὰ καὶ «ἀνάκατα καὶ στὰ κύρια μέρη καὶ στὰ ἐπεισοδιακά. Ὅμως, ἐκεῖ ποὺ τ' ἄλλα μέρη « τοῦ ἔργου ποὺ δὲ δένονται καθ' ἑαυτὸ μὲ τὸ παραμύθι μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν ἐπει- « σόδεια τοῦ ἔργου, αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια μπορεῖς νὰ πεῖς ἴσα - ἴσα πὼς εἶναι τὰ κύ- « ρια μέρη τοῦ ἔργου κι' ὅλα τ' ἄλλα ἀφορμὴ καὶ στολίσματα. Α ἰ σ θ ά ν ο μ α ι « π ὼ ς μ ὲ σ φ ι χ τ ο δ έ ν ει κ ά τ ι μ ὲ τ ὴ ν ψ υ χ ὴ τ ῆ ς γ υ φ τ ο υ ρ ι ᾶ ς· « ὅ μ ω ς τ ὴ γ ύ φ τ ι κ η ζ ω ή μ ο υ τ ὴ φ ω τ ί ζ ει ὁ Λ ό γ ο ς· καὶ εἶναι « ἡ ποίηση τὸ ὑπέρτατο λουλούδι τοῦ λόγου. Κανένα πόθο ξεχωριστὸ δὲν εἶχα « νὰ πάρω κύριο σκοπὸ τοῦ τραγουδιοῦ μου τὸ ζωγραφικὸ ξανάδομα μιᾶς γύφτικης « ζωῆς καὶ πλάσης· τέτοιο μεταχείρισμα τῆς Τέχνης σὰ νὰ μὴ μ' ἀρέσει. Πρόφαση « κι' ἀφορμὴ τὸν πῆρα τὸν γύφτο γιὰ νὰ ξεχύσω μὲ κεῖνον, μέσα σ' ἕνα τόπο ταιριαστὸ « μὲ τὴν ψυχή μου, τὶς λαχτάρες μου τὶς διανοητικές· γιὰ νὰ ξαναπῶ κι' ἐγὼ τὴ « συγκίνηση τοῦ ἀνθρώπου - κι' ἂς εἶναι ἀδύνατη ἡ φωνὴ του - μπροστὰ σὲ κάποια « προβλήματα τῆς ζωῆς, τὴν ὑποταγὴ ἢ τὴν ἐναντίωση· τὴ συγκίνηση τοῦ πολίτη « καὶ τοῦ μελετητῆ μπροστὰ σὲ κάποια ἐπεισόδεια τῆς ἱστορίας τοῦ Ἔθνους του...».

Αὐτὰ λέει ὁ ἴδιος ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς. Ἂς προχωρήσουμε τώρα σὲ μιὰ σύντομη ἀνάλυση τοῦ ἔπους του.

Στὸν Π ρ ῶ τ ο λόγο συναντᾶμε τὴν εἰκόνα τοῦ ἐθνικοῦ ξεπεσμοῦ. Στὸν «Ἐ ρ-

χ ο μ ὸ» ἀνοίγει τὸ ὅραμα μὲ τὸ ζωγράφισμα τοῦ καιροῦ ποὺ ζεῖ ὁ γύφτος, ἑκατὸ χρόνια πρὶν πατήσουν οἱ Τοῦρκοι τὸ Βυζάντιο. Κάνει δηλαδὴ τὴν ἐμφάνιση ὁ Γύφτος στὴν Ἀνατολὴ τὴν ἐποχὴ ποὺ δύει ὁ μαισαιωνικὸς κόσμος καὶ ἀνατέλλει ἡ Ἀναγέννηση. Ὁ Γύφτος ἔρχεται στὴ Θράκη καὶ μπροστὰ στὴν Κωνσταντινούπολη, μὲ νέες θεωρίες καὶ μὲ νέα σύμβολα, ποὺ τόσο παραστατικὰ μᾶς ἀνέπτυξε παραπάνω ὁ δημιουργὸς του Κωστῆς Παλαμᾶς.

Ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ «Μπράντη» τοῦ Ἴψεν ὁ Παλαμᾶς, ζωγραφίζει τὸν ἐρχομὸ τῆς γυφτουριᾶς μὲ τὴν κατάρα τοῦ Ἰψενικοῦ γύφτου ποὺ πλανιέται πάνω ἀπὸ τὸν ὄχλο:

> Γιὰ μᾶς ὁ δημόσιος δρόμος, ὁ κάβος,
> τὰ δάση, τὰ βράχια. Εἴμαστε λαὸς ἀπὸ
> τυχοδιῶκτες ποὺ ὅλο περπατεῖ. Σπίτια
> καὶ τζάκια γιὰ τοὺς ἄλλους εἶναι.

Στάθηκαν οἱ στίχοι τοῦ «Μπράντη» τοῦ Ἴψεν ἀφορμὴ γιὰ νὰ δεθῇ τὸ ὅραμα, μᾶς εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Παλαμᾶς στὴν ἀνάλυση τοῦ γύφτου του. Καὶ νὰ τὸ ὅραμα τώρα τοῦ Παλαμᾶ, ὅπως τὸ πρωταντίκρυσε μὲ τὸν ἐρχομὸ τῶν γύφτων. Στὸ βάθος ξανοίγεται ἡ Πόλη, ζωγραφιὰ τῆς χώρας τῆς καισαρικῆς ἀλλὰ καὶ ζωγραφιὰ τῶν νέων ἀνθρώπων:

> Τ' ἀξεδιάλυτα σκοτάδια
> τὰ χαράζει μιὰ λιγνὴ λευκότη
> νυχτοφέρνοντας κι' αὐτή·
> καὶ ἦτανε τοῦ νοῦ μου ἡ πρώτη
> χαραυγή.
> Καὶ ἦταν ὥρα μελιχρότατη
> καὶ ἦτανε χυμένο ὁλόγυρα
> κάτι πιὸ χαϊδευτικὸ
> κι' ἀπὸ τ' ἀεράκι,
> ὅταν ἔρχεται γιομᾶτο ἀπὸ τὰ μπάλσαμα
> πρωϊνὰ τῶν ὁλοπράσινων πευκώνων,
> κι' ἀπὸ τ' ἀεράκι·
> καὶ ἦταν πέρα κάπου σὲ μιὰ γῆ,
> σὲ πηγὴ λαῶν καὶ χρόνων
> καὶ ἦτανε στὴ Θράκη.
> Καὶ ἦταν ὅπου κόσμοι ἀντίμαχοι
> μὲ τὴν ἴδια ἐρωτόπαθη μανία,
> ν' ἀγκαλιάσουνε λαχτάριζαν
> τὴν πανώρια Βοσπορίτισσα, τὴ μία,
> καὶ κατάλαμπρα ντυμένοι καταστάλαζαν
> καὶ φιλούσανε τὰ χώματα
> ποὺ τὰ πόδια τῆς πατοῦσαν·
> σὰν ἀκρίδες πέφταν οἱ λαοί,
> μέλισσες ἐκεῖ οἱ λαοὶ πετοῦσαν.
> Καὶ ἦτανε, ἡ πανώρια, δυὸ γιαλῶν
> ἀφροκύμαντη νεράϊδα,
> κι' ἦσουν Ἐσύ, Πόλη, ὦ Πόλη!
> Καὶ ἦτανε τῆς γῆς τὸ περιβόλι
> καὶ ἦταν ὅπου σὲ μιὰ δόξα
> τῶν Ἐθνῶνε ταιριάζουνε οἱ πόλοι,
> καὶ ἦταν ὅπου ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου
> βάρβαροι δυσκολοταίριαστοι

στὴ Ρωμαία τῶν Κωνσταντίνων
πολεμοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ λάβαρο
τῶν Ἑλλήνων .....
.....

Καὶ νὰ τὸ κούρασμα καὶ ἡ σαστισμάρα τοῦ μεσαιωνικοῦ κόσμου:

Καὶ ἦταν σὰν ἀπὸ μακρότατα
καὶ ἦταν σὰν ἀπὸ μερόνυχτα
κι' ἀπὸ χρόνια πεζοδρόμοι·
καὶ σὰ νἄχασαν τὸ δρόμο τους
καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ σὰ νἄχασαν
λίγο λίγο καὶ τὴν ἔγνοια,
λίγο-λίγο καὶ τὴ γνώμη,
κι' ὕστερα καὶ κάθε μνήμη,
κι' ὕστερα καὶ κάθ' ἐλπίδα
καὶ ποὺ δὲν κρατοῦσαν πίσω τους
καὶ ποὺ μήτε ξάνοιγαν ἐμπρὸς
μιὰ πατρίδα .....
.....
Καὶ ἦταν οἱ καιροὶ ποὺ ἀτίναχτο
μέγα ἀστροπελέκι, κάτι
πρωταγρίκητο κι' ὡς τότε κι' ἀνιστόρητο,
ἀπὸ τὴν Ἄπρη Θάλασσα ὡς τὸ Δούναβη
καὶ ἴσα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Εὐφράτη
κρέμονταν ἀπάνω ἀπὸ τὸ κόσμο,
κάψαλα καὶ στάχτη νὰ τὸν κάμει·
καὶ λιγοθυμοῦσ' ἡ Ἀνατολή,
κι' ἔτρεμε καὶ ἡ Δύση σὰν καλάμι.
Καὶ ἦταν οἱ καιροὶ ποὺ ἡ Πόλη
πόρνη σὲ μετάνοιες ξενυχτοῦσε
καὶ τὰ χέρια της δεμένα τὰ κρατοῦσε
καὶ καρτέραγ' ἕνα μακελάρη.
Καὶ ξολοθρεμὸς ὁ μακελάρης.
Ροῦσοι, Νορμανδοί, Βουλάγροι, Καταλάνοι
κι' ὁ Χριστιανομάχος ὁ Σαρακηνὸς
κι' ὁ Οὐγγαρέζος ὁ τεράστιος καβαλλάρης,
πιὸ ἁπαλὰ μπροστὰ του δείχνονταν·
καθεμιὰ φυλή, κάθε σεισμός.
Καὶ καρτέραγε τὸν Τοῦρκο νὰ τὴν πάρει (1).
.....

Μὲ τὸ Δεύτερο λόγο ὁ Γύφτος φτάνει στὰ περίχωρα τῆς πόλης. Ὁ ποιητὴς ἔχει δώσει τὸν τίτλο «Δουλευτής» στὸ δεύτερο λόγο γιατὶ ὁ Γύφτος του ἔρχεται ἐκεῖ νὰ δουλέψει. Μὰ ἀρνεῖται τὴ δουλειὰ γιατὶ οἱ ὅροι ποὺ τοῦ προτείνουν δὲν τὸν συμφέρουν ἀλλὰ καὶ γιατὶ αὐτὸς εἶναι διαλεχτὸς καὶ πρέπει μόνος του νὰ διαλέξει τὴ δουλειὰ ποὺ θὰ κάμει. Σὰν δουλευτής, ὁ Γύφτος, θὰ μᾶς πεῖ τὰ ἀγαθὰ τῆς δουλειᾶς του καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ τὶς ἰδέες του:

1. Μὲ τὸν τελευταῖο στίχο συνοψίζει ὁ ποιητὴς ὅλη τὴν παρακμὴ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. «Καὶ καρτέραγε τὸν Τοῦρκο νὰ τὴν πάρει». Δὲν μποροῦσε νὰ δοθῆ καλλίτερα τὸ τέλος μιᾶς τόσο ἔνδοξης ἐποχῆς καὶ τὸ τέλος μιᾶς παρακμῆς.

.....
Χέρι μου, τὸ σίδερο παράτα,
παψ' ἐσύ, σφυρί, τὸν πόλεμο,
ποὺ πολέμαες μὲ τ' ἀμόνι·
εἶμαι ὁ δουλευτὴς χαλκιὰς
ποὺ ἄλλα θέλησε καὶ ποὺ ἄλλα
κατορθώνει !
Εἶμαι ὁ πλάστης ὁ χαλκιὰς
ποὺ δὲν πλάθει τὸ σφυρί μου
μητ' ἐσέ, καρφί, οὔτε σᾶς
ἅρματα, σπαθιὰ, κοντάρια,
μήτε τὴν καμπάνα σου ἐκκλησιά,
ἁλυσίδες οὔτε, οὔτε κλειδιά,
μηδὲ τὰ κουδούνια γιὰ τ' ἀρνιά,
καὶ γιὰ τὰ ὀργώματα τ' ἀλέτρια,
μήτε γιὰ τὸ σπίτι τὰ κλινάρια,
οὔτε δρέπανα, οὔτε χαλινάρια.
Εἶμαι ὁ πλάστης ὁ χαλκιὰς
ποὺ δὲν πλάθει τὸ σφυρί μου
ἄλλο ἀπ' τὰ πανώρια τ' ἀνωφέλευτα
καὶ μιὰ τέχνη πρωτόταίριαστη κι' ἀταίριαστη
ἡ δική μου.
Καὶ εἶμαι ὁ μάγος τῆς φωτιᾶς κι' ἁπλώνω μέσα της
καὶ τὰ φίδια καὶ τὰ τέρατα τῆς κλέβω,
καὶ τὸ σίδερο κι' ἀκόμα πιὸ παράξενα
τὰ δουλεύω.
Καὶ εἶμαι ὁ σφυροκοπητὴς
ποὺ σφυροκοπάει ἀντὶ σπαθιὰ
κάποια ἀφύσικα λουλούδια·
κι' εἶμαι ὁ δαμαστὴς ὁ γύφτος
ποὺ γεννάει ἀπὸ τὴ φλόγα
κύκλους, ἴσκιους, γρύπες, μάγια,
κάποιες ρηγικὲς κορῶνες.
λάμιες, ξωτικὲς γοργόνες,
γιὰ καράβια, γιὰ σαράγια,
ποὺ δὲν εἶναι πιὰ ἢ ποὺ δὲν εἶναι ἀκόμα·
τ' ἀνωφέλευτα, τ' ἀχρείαστα καὶ τ' ἀλλόκοτα,
πού τοὺς λείπει πότε πρόσωπο,
ποὺ τοὺς λείπει πάντα σῶμα,
ποὺ τοὺς λείπει πάντα τ' ὄνομα.....
.....
.....

Καὶ τελειώνει ὁ δεύτερος λόγος μὲ τὴν πρωτόγνωρη μελαγχολία τοῦ γύφτου :

Καὶ ὅταν ἤρθαν καὶ μὲ σκόλασαν
μὲ τοὺς οἰκοδόμους, οἰκοδόμο,
καὶ ὅταν μοῦ εἶπαν: «Γύφτε τράβα δρόμο!»
Καὶ ὅταν τράβηξα ἀσυντρόφιαστος
τὸ δικό μου δρόμο πάλι,
γνώρισα μιὰ θλίψη μέσα μου,
θλίψη ἀσώπηστη, μεγάλη!.....

(Συνεχίζεται)

Η ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΩΞΕΩΣ ΚΑΙ Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΟΥΛΝΤΩΚ ΤΟΥ ΘΥΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Ἡ οἰκογένεια Δαβάκη δὲν ἔχει προσφέρει εἰς τὸ βωμὸ τῆς Πατρίδος τὸν ἥρωα τῆς Πίνδου, ποὺ βρῆκε τραγικὸ θάνατο ἐνῶ ἀπήγετο ἀπὸ τοὺς Φασίστας ὡς ὅμηρος στὴν Ἰταλία, ἀλλὰ συνδέεται ἀμεσώτατα καὶ μὲ δεσμοὺς αἵματος μὲ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, διότι ὁ ἀδελφὸς τῆς σεβαστῆς δέσποινας, τῆς κ. Δαβάκη, τῆς μητέρας τοῦ νῦν ὑπουργοῦ, κατεσφάγη ἀπὸ ἕνα διαρρήκτη, ὡς ἐνωμοτάρχης τῆς Χωροφυλακῆς καὶ διοικητὴς τῆς Καταδιώξεως τῶν κακοποιῶν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Αὐτὸ συνέβη ἐννοεῖται πρὶν ἀκόμη ἴδῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὁ σημερινὸς ὑφυπουργός, ἐδῶ καὶ 59 ὁλόκληρα χρόνια διὰ τὴν ἀκρίβειαν. Καὶ τὸ τραγικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιον τὸ ὑπενεθύμισα ἐγὼ εἰς τὸν ἀγαπητόν μας ὑπουργόν, ὅταν ὁ τελευταῖος εἰς μίαν συνάντησίν μας μοῦ ἀπεκάλυψεν ὅτι ἦτο συγγενής μας, καθ' ὅσον ἡ μητέρα του ἦτο συμπατριώτισσά μου, τὸ γένος Δημητρίου Οἰκονομίδου, ἀπὸ τὸ ὡραιότερο χωριὸ τῆς ἡρωϊκῆς Μάνης μὲ τὶς πέντε βρύσες του καὶ μὲ τὸ παλαιὸ βενετσιάνικο κάστρο του, τὴν Κελεφᾶ, μὲ τὸν ἱστορικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, κτῖσμα τοῦ 11ου αἰῶνος, παρακαλῶ. Μὰ ὅταν μοῦ ἀπεκάλυψε τὸ ὄνομα τοῦ ἐκ τῆς μητρὸς πάππου του ἐνεθυμήθην ἀμέσως τὸ ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ μπάρμπα Δημητράκης ὁ Οἰκονομίδης, ὁ πάππος του, ἦτο πρωτοξάδελφος τοῦ μακαρίτου ἐπίσης πατέρα μου καὶ συνεπῶς ἡ μητέρα τοῦ κ. ὑπουργοῦ εἶναι ἐξαδέλφη μου, ὅπως ἐξάδελφός μου δεύτερος ἦτο καὶ ὁ ἀδελφός της, μακαρίτης Ἠλίας Οἰκονομίδης, ποὺ ἐσφάγη ἀγριώτατα ἀπὸ ἕνα φοβερὸ διαρρήκτη Μπουντούρη. Καὶ ἡ τραγωδία ἐκείνη καθὼς καὶ ἡ αὐτοθυσία τῆς «Ἔλβας», τοῦ μπουλντώγκ του, ποὺ ἦταν τὸ πρῶτο ἀστυνομικὸ σκυλὶ ποὺ εἴχαμε εἰς τὴν Ἑλλάδα, θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη, ἂν καὶ ἤμουνα τότε τεσσάρων ἐτῶν μόλις καὶ ἂν καὶ πέρασαν πενῆντα καὶ ἐννέα ὁλόκληρα χρόνια ἔκτοτε.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἂν δὲν μὲ ἀπατᾶ ἡ μνήμη, μόλις θὰ εἶχε παραλάβει τὴν ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῶν καθηκόντων εἰς τὰς πόλεις ἡ Χωροφυλακή, ὑπὸ ἀξιωματικοὺς μάλιστα τοῦ στρατεύματος διοικουμένη, διότι ὡς ἐν ὀνείρῳ ἐνθυμοῦμαι εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Νεωσοίκων ὅπου διεμένομεν, τοὺς παλαιοὺς ἀστυφύλακας τῆς Δημοτικῆς Ἀστυνομίας μὲ τὰ κράνη. Διὰ νὰ μορφωθοῦν ἀξιωματικοὶ τῆς Χωροφυλακῆς κατετάσσοντο εἰς τὸ Σῶμα κατόπιν διαγωνισμοῦ πτυχιοῦχοι, συγγνώμην πτυχιοῦχοι δὲν ὑπῆρχαν τότε διότι ὅλοι ἀνεκηρύσσοντο διδάκτορες τῆς νομικῆς, οἱ ὁποῖοι μετὰ ὡρισμένην θητείαν, προήγοντο εἰς ἀνθυπομοιράρχους. Καὶ ὡς ἐνωμοτάρχης λοιπὸν εἰς τὴν Χωροφυλακὴν εἶχε καταταγῇ ἐκεῖνα τὰ ἔτη, ὁ νεαρὸς Κελεφιώτης ἐξάδελφός μου Ἠλίας Οἰκονομίδης, ὁ ὁποῖος εἶχε τοποθετηθῇ ὡς ἐνωμοτάρχης εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ὁ Πειραιεὺς τότε ἦταν, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος, μία μικρὰ πόλις ὀλίγων χιλιάδων κατοίκων, ἀφοῦ αἱ Ἀθῆναι μόλις καὶ μετὰ βίας ἔφθαναν τὰς ἑκατὸν χιλιάδας κατοίκων. Καὶ ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς εἶχεν ἀστυνομικὸν τμῆμα ἕνα, καὶ μόνον ἕνα, εἰς ὁλόκληρον τὸν Πειραιᾶ καὶ αὐτὸ τὸ τμῆμα εἶχεν ὑπηρεσίαν Καταδιώξεως, σὰν νὰ ἐλέγομεν σήμερον Ὑποδιεύθυνσιν Γενικῆς Ἀσφαλείας. Καὶ αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν διηύθυνε ὁ μακαρίτης ἐξάδελφός μου Ἠλίας Οἰκονομίδης, ὁ ὁποῖος εἶχε καταταγῇ εἰς τὴν Χωροφυλακὴν μὲ τὰ καλλίτερα ὄνειρα.

Ἡ Καταδίωξις ἐκείνη τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος Πειραιῶς ἐκτὸς τοῦ προϊσταμένου ἐνωμοτάρχου ζήτημα εἶναι ἂν εἶχε καὶ δύο-τρεῖς χωροφύλακας ἀκόμη. Καὶ αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιλαμβάνωνται εἰς ὅλα τὰ παρουσιαζόμενα ζητήματα ἀσφαλείας, δηλαδὴ διαρρήξεις, κλοπάς, ληστείας, κλοπὰς ἀπὸ λεμβούχους καὶ ἀχθοφόρους ἀγνώστους εἰς τὸν λιμένα, δεδομένου ὅτι δὲν ὑπῆρχε Λιμενικὴ ἀστυνομία. Ἡ Πειραϊκὴ χερσό-

νησος ἀκατοίκητος καὶ ἡ Καστέλλα ἀραιωκατοικημένη ἦσαν ἄντρα χασισοποτῶν διαρρηκτῶν, κλεπτῶν καὶ λῃστῶν ἀκόμα. Καὶ ὅμως ἐντὸς ἐλαχίστων μηνῶν ὁ Ἠλίας Οἰκονομίδης κατώρθωσε νὰ ἀναπτύξῃ μίαν δραστηριότητα ἀπίστευτον καὶ νὰ ξεκαθαρίσῃ τὸν Πειραιᾶ, ἀπὸ τὰ Λεμονάδικα, τὴν Τρούμπαν καὶ τὰ Βούρλα μέχρι τὴν Πειραϊκήν, τὴν Πηγάδαν καὶ τὴν Καστέλλαν, ἀπὸ ὅλα τὰ ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας ποὺ τὴν ἐλυμαίνοντο προηγουμένως. Σπάνια μὲ τὴν στολήν του καὶ τακτικὰ μὲ πολιτικὰ καὶ μὲ τὸ μπαστουνάκι του εἰς τὰ χέρια ἔκανε μόνος του ἐφόδους καὶ συνελάμβανε τοὺς κακοποιούς, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔτρεμαν. Βοηθό του εἶχε τὸ πιστό του μπουλντώγκ, τὴν «Ἔλβα», ἕνα ἐξυπνότατο σκυλὶ ποὺ ἐφερμάριζε ἀπὸ μακρυὰ τὸν κακοποιὸ καὶ τὸν ἀλήτη καὶ ὁρμώντας πήδαγε ἐπάνω του. Τὸν ἅρπαζε ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ δὲν τὸν ἄφινε ἀπὸ τὰ δόντια της, ἂν δὲν ἔφθανε ὁ κύριός της νὰ δέσῃ τὸν κακοποιό. Ἦταν καταπληκτικὴ ἡ διαίσθησις ποὺ εἶχε τὸ μπουλντώγκ ἐκεῖνο νὰ ὀσφραίνεται ποῖος εἶναι ὁ καλὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ ἥσυχος νυκτερινὸς διαβάτης, τὸν ὁποῖον δὲν ἐνωχλοῦσε ποσῶς καὶ ποῖος ὁ κακοῦργος τὸν ὁποῖον συνελάμβανε. Τοιουτοτρόπως συχνὰ ὁ μακαρίτης ὁ Οἰκονομίδης, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρει ἀπὸ ἑνωρὶς διὰ τὴν περιπολίαν του φέρων ἀρκετὰ κομμάτια σχοινιῶν καὶ χειροπέδας μαζί του καὶ φυσικὰ τὸ μπαστουνάκι του καὶ τὴν ἀπαραίτητη «Ἔλβα», τὸ πιστὸ ἀστυνομικὸ σκυλί του, ἐπέστρεφε τὰ χαράματα εἰς τὸ τμῆμα κουβαλώντας ὁλόκληρη κουστωδία ἀπὸ κρατουμένους κλέπτας, χασισοπότας καὶ κακοποιοὺς ἐν γένει, ἄλλους δεμένους μὲ σχοινιὰ καὶ ἄλλους, τοὺς πλέον ἐπικινδύνους, μὲ χειροπέδας. Διηγοῦνται μάλιστα ὅτι μίαν νύκτα, κάπου εἰς τὴν Πειραϊκὴν χερσόνησον, ἔξω ἀπὸ ἕνα σπήλαιον, δύο κακοποιοὶ εἶχον στήσει ἐνέδραν διὰ νὰ λῃστεύσουν κανένα διαβάτην. Καὶ ἡτοιμάσθησαν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον ἑνὸς νυκτερινοῦ διαβάτου ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασαν διὰ νὰ τὸν κτυπήσουν τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ κατελήφθησαν ἀπὸ τρόμον.

— Ρὲ ὁ νωμοτάρχης...Ἐφώναξε ὁ ἕνας κακοποιὸς εἰς τὸν ἄλλον.

— Τὸν πιάσαμε τὸ λόρδο...ἀπήντησε ὁ δεύτερος.

Προσεπάθησαν νὰ φύγουν ἀλλὰ ὁ μακαρίτης ὁ Οἰκονομίδης ὥρμησε καὶ ἀφοῦ ἐκτύπησε τὸν ἕνα μὲ τὸ μπαστούνι του τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἔδεσε, ἐνῶ τὸν ἄλλον ποὺ εἶχε τρέξει μερικὰ μέτρα ὥρμησε ἡ «Ἔλβα» ἡ ὁποία ἐχύθηκε ἐπάνω του τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ τὸν κράτησε μέχρις ὅτου ἔφθασε τὸ ἀφεντικό της, γιὰ νὰ δέσῃ κι' ἐκεῖνον.

Ἕνας φοβερὸς καὶ τρομερὸς διαρρήκτης καὶ κακοποιός, ποὺ ἔδρα τότε εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἐλυμαίνετο τὰς ἀποσκευὰς τῶν ἀφικνουμένων ἐπιβατῶν ποὺ ἀπεβιβάζοντο μὲ τὰς λέμβους ἀπὸ πλοῖα διὰ νὰ ἀνέλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὸν ἀτμήλατον σιδηρόδρομον, ὁ ὁποῖος ἔφθανε μέχρι τὸ Θησεῖον καὶ ἐπεξετάθη μέχρις Ὁμονοίας καὶ ἠλεκτροκινήθη πολὺ βραδύτερον, κατὰ τὸ 1906 νομίζω, ἢ τὸν τροχιόδρομον, τὸν πολυθρύλητον «κολοσούρτην», ποὺ εἶχε τὴν ἀφετηρίαν του εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Βρυώνη, εἰς τὸ τέρμα τῆς ἤδη λεωφόρου Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ τότε Σωκράτους, ἦταν λέγω ὁ Μπουντούρης ἀπὸ τὴν Χαλκίδα καταγόμενος καὶ συγγενὴς ἑνὸς ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν Μπουντούρη. Κανείς, πρὸ τοῦ μακαρίτη τοῦ Οἰκονομίδη, δὲν τολμοῦσε νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν Μπουντούρη, τὸν συγγενῆ τοῦ Ὑπουργοῦ. Ἔκαναν στραβὰ μάτια γιατὶ τὸν ἐφοβοῦντο ἐπειδὴ ἦταν γερὸ μαχαίρι καὶ τὸν ἄφιναν νὰ κλέβῃ. Μὰ ὁ μακαρίτης ὁ ἐξάδελφός μου, ποὺ ἦταν ἕνας ἐξαιρετικὰ τίμιος καὶ εὐσυνείδητος ἀστυνομικός, ποὺ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ, νὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὸ καθῆκον του, δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ καθήσῃ σὲ χλωρὸ κλαρί, κατὰ τὴν παροιμία. Μόλις ἔκαμε μιὰ κλοπὴ ἢ μιὰ διάρρηξι ὁ Μπουντούρης, τὸν συνελάμβανε καὶ τὸν ἀπέστελε εἰς τὴν Εἰσαγγελία Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ τὰ πολιτικὰ μέσα ἐτίθεντο τότε εἰς ἡμερησίαν διάταξιν καὶ ὁ Μπουντούρης τὴν ἄλλην ἡμέραν κατώρθωνε νὰ εὑρίσκεται καὶ πάλιν ἔξω ἀπὸ τὰς φυλακάς, διὰ νὰ διαπράξῃ νέαν κλο-

πὴν καὶ νὰ συλληφθῆ καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν ἄτεγκτον ἐκεῖνον διοικητὴν τῆς Καταδιώξεως Πειραιῶς τοῦ 1903.

Κύριος οἶδε πόσας φορὰς ὁ μακαρίτης ὁ Οἰκονομίδης εἶχε συλλάβει δι' ἁπλᾶς κλοπάς, διὰ διαρρήξεις καὶ διὰ παρανόμους ὁπλοφορίας τὸν Μπουντούρην, διότι ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος διαρρήκτης ἐκυκλοφόρει μὲ μίαν πελωρίαν χαντζάραν μέσα εἰς τὸν ἀριστερόν του μανίκι διὰ νὰ τὴν σείρη ἀμέσως, τὴν «ἰσόβια» ὅπως τὴν ἔλεγαν οἱ τότε κακοποιοὶ εἰς τὴν ἀργκό τους. Καὶ ὁ Μπουντούρης, μένεα πνέων ἐναντίον τοῦ πιστοῦ ἐνωμοτάρχου, εἶχε καυχηθῆ σὲ ἀνθρώπους τοῦ ἴδιου φυράματος ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐννοοῦσε νὰ τὸν καθαιρέσῃ ἀπὸ βασιλέα τοῦ ὑποκόσμου τῆς γείτονος, «θὰ τὸν παιρνοῦσε ἀπὸ τὴν μία ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη μὲ τὴν ἰσόβια καὶ ὅτι θὰ τοῦ ἔσχιζε τὴν κοιλιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάῃ τὰ ἄντερά του». Ποιὸς ὅμως ἔδινε σημασία σὲ τέτοιου εἴδους ἀπειλὲς λιοντάρηδων; Καὶ ὅμως.

Κάποια Κυριακὴ ἀπόγευμα, ὁ μακαρίτης ὁ Ἠλίας ὁ Οἰκονομίδης δὲν εἶχε δουλειὰ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Νέο Φάληρο, ποὺ εἶχε ἀρχίσει τότε νὰ βλέπῃ δόξες καὶ δόξες χάρις εἰς τὸ θέατρο ποὺ τοῦ εἶχε κτίσει ἡ «Ἑταιρία τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Σιδηροδρόμου», πρὶν ἠλεκτροποιηθῆ αὐτὸς καὶ γίνουν Ε.Η.Σ. Ἡ ἴδια Ἑταιρία εἶχε κάνει καὶ ἕνα κιόσκι στὴν πλάζ, ὅπου ἔπαιζε μουσικὴ καὶ ὑπῆρχε καὶ μία θαυμασία σιδερένια ἐξέδρα εἰς τὸ μέσον μεταξὺ τῶν ἀνδρικῶν καὶ τῶν γυναικείων λουτρῶν, ποὺ ἦσαν ἑκατέρωθεν αὐτῆς καὶ ποὺ αἱ καμπίναι τους ἐπρόβαλαν ἀρκετὰ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ ἐξέδρα τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη καὶ πλατειὰ καὶ ἐπροχωροῦσε εἰς ἀρκετὸν βάθος μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου κατήρχετο κανεὶς μὲ σκάλες διὰ νὰ ἐπιβιβασθῆ εἰς βάρκες μὲ πανιὰ καὶ νὰ κάνῃ βαρκάδα, ἐσώζετο δὲ μέχρι καὶ τῆς κατοχῆς, ὁπότε ἄγνωστον διατὶ τὴν κατέρριψαν οἱ Φασισταί. Λοιπὸν ὁ Οἰκονομίδης ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ Φάληρο κατακουρασμένος τράβηξε γραμμὴ διὰ τὴν ἐξέδραν καὶ ἐκάθησε εἰς ἕνα πάγκον μὲ τὰ πόδια πρὸς τὴν θάλασσαν, στηρίζων τὰς δύο του χεῖρας ἐπάνω εἰς τὸ σιδηροῦν προφυλακτικὸν κιγκλίδωμα καὶ ἀκουμβῶν ἐκεῖ τὸ κεφάλι του διὰ νὰ ξεκουρασθῆ. Ἡ «Ἔλβα», τὸ πιστό του ἀστυνομικὸ μπουλντόγκ, τὸν εἶχε ἀκολουθήσει ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦταν ἡ περίοδος τοῦ γενετησίου ὀργασμοῦ της καὶ ἀφοῦ ἐπεσκόπησε ἴσως τὴν ἐξέδρα καὶ δὲν εἶδε τίποτε τὸ ὕποπτο ἄφησε τὸν κύριόν της νὰ ἀναπαυθῆ ἐκεῖ καὶ ἡ ἴδια ἐγύρισε νὰ φέρῃ βόλτες εἰς τὴν πλατεῖα, διὰ νὰ συναντήσῃ προφανῶς κανένα σκύλο.

Μὰ ἐνῶ ὁ Οἰκονομίδης, ἀφηρημένος ἀπὸ τὴν κούρασι, ἐκάθητο εἰς τὴν ἐξέδρα, εἶχε φθάσει ἐκεῖ, προφανῶς «διὰ νὰ κτυπήσῃ κανένα πορτοφόλι», ὁ περίφημος Μπουντούρης ὁ ὁποῖος ἀθορύβως ἐπλησίασε τὸν μὲ τὰ πολιτικὰ ἐνωμοτάρχην καὶ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν διώκτην του. Τότε εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, δι' ὅλας τὰς διώξεις τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποστῆ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἐντρόμων περιπατητῶν τῆς ἐξέδρας, βγάζει τὸ μεγάλο ἀμφίστομο μαχαίρι του καὶ ἀρχίζει νὰ καταφέρῃ κατὰ τοῦ προϊσταμένου τῆς Καταδιώξεως Πειραιῶς, τοῦ Ἠλία Οἰκονομίδου, ἀλλεπάλληλα πλήγματα. Κατέφερε περισσότερα ἀπὸ δεκαπέντε πλήγματα ἐναντίον του, εἰς τὸν λαιμόν, εἰς τὸν θώρακα, εἰς τὴν καρδιακὴν χώραν, εἰς τὴν κοιλιακὴν χώραν καὶ τὸν κατεκρεούργησε κυριολεκτικῶς. Ὕστερα ἡτοιμάσθη ἥσυχα ἥσυχα νὰ φύγῃ, ἀπειλῶν τὸν κόσμον μὲ τὸ καταιματωμένο μαχαίρι του.

Μὰ ἡ «Ἔλβα», τὸ πιστό του σκυλί, ποὺ ὅπως εἶπα περιεφέρετο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Νέου Φαλήρου, προησθάνθη φαίνεται τὸ φοβερὸν κακούργημα ποὺ διεπράττετο εἰς τὴν ἐξέδραν μὲ θῦμα τὸν κύριό της καὶ ἐνέσκυψεν ἐκεῖ ὡς βολίς. Ὥρμησε καί, ὅπως τὸ εἶχε διδάξει νὰ κάμῃ ὁ κύριος του, ἐπήδησε ἐκ τῶν ὄπισθεν εἰς τὴν ράχιν τοῦ δολοφόνου καὶ ἤρχισε μὲ λύσσαν νὰ τὸν δαγκώνῃ εἰς τὸν αὐχένα. Ἐκεῖνος ἐδοκίμασε τότε νὰ τὸ κτυπήσῃ μὲ τὸ μαχαίρι του καί, ἀφοῦ πρὸς στιγμὴν κατώρθωσε νὰ καταρρίψῃ ἀπὸ τὸν αὐχένα του τὸ εἰς αὐτὸν ἀναρριχηθὲν μπουλντὸγκ διὰ νὰ σω-

θῆ ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ὀδόντας του ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας ποὺ θὰ κατέφθαναν εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ πλήθους νὰ «πιάσουν τὸν φονηᾶ», δὲν εὗρεν ἄλλην λύσιν παρὰ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν ἐξέδραν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ ἕνα ὕψος δηλαδὴ δώδεκα καὶ πλέον μέτρων, νὰ πάρῃ μίαν βουτιὰν καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀπομακρυνθῆ καὶ νὰ βγῆ κἄπου κολυμβώντας. Μὰ ἡ «Ἔλβα», τὸ πιστὸ ἀστυνομικὸ σκυλί, δὲν ἐδίστασε καθόλου. Βλέποντας τὸν καταιματωμένο καὶ κατασφαγμένο ἀφέντη της, ἄψυχο πτῶμα πλέον, ἄφησε ἕνα φοβερὸ οὐρλιαχτὸ καὶ πήδησε εἰς τὴν θάλασσαν. Κολυμβώντας κατέφθασε τὸν δολοφόνο, τὸν ξανάρπαξε μὲ τὰ φοβερὰ δόντια της καὶ δὲν τὸν ἄφησε, παρὰ ὅταν κατέφθασαν μὲ μίαν βάρκαν δύο χωροφύλακες καὶ τὸν συνέλαβαν. Καὶ τότε ἠκολούθησε μὲ οὐρλιαχτὰ πάντοτε τὸ πτῶμα τοῦ ἀφεντικοῦ της ποὺ ἐλάτρευε. Τὴν ἑπομένην ὁλόκληρος ὁ Πειραιεὺς παρηκολούθει τὴν κηδείαν τοῦ θύματος ἐκείνου τοῦ καθήκοντος, τοῦ Ἠλία Οἰκονομίδη. Χιλιάδες κόσμου. Ὑπουργοὶ καὶ πλῆθος ἀξιωματικῶν. Ἀκολούθησε τὴν κηδεία καὶ ἡ «Ἔλβα», ποὺ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἐψόφησε, μὴ δυναμένη νὰ ἀνθέξῃ τὴν φοβερὰν σφαγὴν τοῦ ἀφέντη της.

Καὶ μιὰ ἀπὸ τὰς πρώτας μου παιδικὰς ἀναμνήσεις εἶναι τὰ κλάματα ποὺ ἔχυσα διὰ τὸν ἀγαπημένο μου ἐκεῖνον ἐξάδελφον, τόσον ὅταν ἔμαθα τὸ δυστύχημα ποὺ τὸ ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς γονεῖς μου, ὅσο καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν εἶδα ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ μας, μικρὸ παιδάκι, τὴν κηδείαν τοῦ πολυκλαύστου Ἠλία. Μὰ καὶ σήμερα ἀκόμη, ὕστερα ἀπὸ 59 χρόνια, δάκρυα βουρκώνουν τὰ μάτια μου καθὼς τὸν θυμᾶμαι. Ἂν ἐνδιαφέρεσθε καὶ διὰ τὸν δολοφόνο σᾶς πληροφορῶ ὅτι καὶ πάλιν τὰ μέσα τοῦ ἐξαδέλφου πολιτευτοῦ ἐθαυματούργησαν. Διότι οἱ ἔνορκοι ἐδέχθησαν ὅτι ὁ δράστης διετέλει εἰς μετρίαν σύγχυσιν καὶ ὅτι ὁ παθὼν ἠρέθισε καὶ παρώρμησε τὸν ἀναιρέτην. Καὶ ὁ διαρρήκτης Μπουντούρης κατεδικάσθη εἰς εἰκοσαετῆ δεσμά, διὰ νὰ ἀποφυλακισθῆ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγα ἔτη μὲ χάριν καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ οἰκογένεια Δαβάκη τιμᾶ ἕως σήμερα τὴν μνήμη τῆς «Ἔλβας» καὶ οἱ Δαβάκηδες τὰ θηλυκὰ σκυλιά τους τὰ φωνάζουν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πιστοῦ ἐκείνου ἀστυνομικοῦ σκυλιοῦ.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΟΥ ΣΑΝ ΡΕΜΟ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Παρνίδης τὸν βεβαίωσε πὼς θὰ φροντίση ἀμέσως γιὰ ὅλα, καὶ ἔδωσαν ραντεβοῦ τὸ βράδυ στὸ «Περοκὲ». Ὁ Μπεράνζὲ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ ξενοδοχεῖο «Μινέρβα». Ἡ Ἀντελίνα τὸν περίμενε ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της.

—Ἦρθα χρυσό μου τῆς εἶπε καὶ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ. Εἶδες δὲν ἄργησα.

Ἐκείνη μισοσηκώθηκε καὶ τοῦ εἶπε εἰρωνικά.

—Δὲν ἄργησες Ρενέ, μὰ κάτι ἔχεις, κάτι μοῦ κρύβης. Εἶναι μήνας σχεδὸν ποὺ ζοῦμε μαζὶ καὶ δὲν μοῦ ἄνοιξες τὴ καρδιά σου. Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ. Ἔλα κοντά μου καὶ πές μου τί σοῦ συμβαίνει· σὲ βλέπω τόσο ἀνήσυχο τὶς τελευταῖες μέρες. Αὐτὸς γέλασε καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

—Ἐγὼ ἀνήσυχος! ὄχι, ὄχι Ἀντελίνα μου· οἱ δουλειές μου μὲ ἀπασχολοῦν πολὺ καὶ μάλιστα θὰ λείψω γιὰ λίγο καιρό· φεύγω γιὰ τὴ Μασσαλία. Μὴν ἀνησυχῆς ὅμως, θὰ γυρίσω ὅσο μπορῶ πιὸ γρήγορα. Ἐκείνη ἄνοιξε ἐκπληκτα τὰ μάτια της.

— Φεύγεις!...

Ἡ φωνή της, ποὺ μόλις ἀκουγόταν, ἔτρεμε. Ἔσκυψε τὸ ὡραῖο μελαχροινὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του κι' ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

— Πρέπει χρυσό μου νὰ φροντίσω καὶ γιὰ τὶς δουλειές μου. Ἔλα, μὴ κάνεις ἔτσι. Μὰ ἡ Ἀντελίνα ἦταν ἀπαρηγόρητη.

—Ὄχι δὲν θὰ φύγης ἀπὸ κοντά μου. Ὀρθώθηκε, μισόγυμνη καθὼς ἦταν, καὶ τύλιξε τὰ γυμνὰ μπράτσα της στὸ λαιμό του.

—Ὄχι, ὄχι, δὲ θὰ τὸ κάνεις αὐτό, κι' ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Ὁ Ρενὲ σηκώθηκε, τὴν χάϊδεψε καὶ τῆς εἶπε.

— Καλά, καλὰ θὰ δοῦμε.

***

Ὅταν φθάσαμε στὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας εἶδα πὼς ἡ καθυστερημένη αὐτὴ χώρα ἔμοιαζε σὰν Ἰταλικὴ ἀποικία. Ἀπὸ τότε φαίνεται πὼς ὁ Ντοῦσε, ὁ Ἰταλὸς δικτάτορας, προετοίμαζε τὴν προσάρτησή της στὴν αὐτοκρατορία του. Οἱ τελωνειακοὶ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν ντυμένοι μὲ στολὲς Ἰταλικὲς καὶ παντοῦ στὶς πόλεις εἶχαν ἐγκατασταθῆ ὑποκαταστήματα Ἰταλικῶν Τραπεζῶν. Ὅταν τελειώσαμε μὲ τὴν ὑπόθεση τοῦ Παπαδοπούλου, ὅλες οἱ ἀλβανικὲς ἐφημερίδες ἔγραφαν μὲ χτυπητοὺς τίτλους τὴ σύλληψή του. Τὸ τελευταῖο βράδυ τῆς παραμονῆς μας στὴν Κορυτσᾶ, καθισμένος στὴν κεντρικὴ πλατεία ἔπερνα τὸ οὔζο μου, ὁπότε μὲ πλησιάζει κάποιος, ρωμηὸς τὴν καταγωγή, ποὺ γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴν Ἀλβανία. Λεγόταν Καραγιώργης, ὅπως μοῦ συστήθηκε, καὶ ἦταν ὑπάλληλος τοῦ ὑποκαταστήματος μιᾶς Ἰταλικῆς Τραπέζης. Τὸν κάλεσα νὰ τοῦ προσφέρω ἕνα οὔζο καὶ κάθησε δίπλα μου. Ἀνοίξαμε συζήτηση γιὰ διάφορα θέματα, γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴν εἰδικὴ ἐπίσκεψή μου στὴν Ἀλβανία κλπ.

—Ἐδῶ ἐμεῖς, μοῦ εἶπε δὲν ἔχουμε μεγάλες μὰ οὔτε καὶ μικρὲς καταχρήσεις. Ἀλλοῦ, σὲ ἄλλες χώρες, τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά, Μάθατε τὶ ἔγινε στὴν Ἰταλία;

Ἐγὼ ἔκαμα πὼς δὲν ἤξερα.

— Τί ἔγινε; δὲν ἔχω ἰδέα.

— Ναί; ὁ Διευθυντὴς τῆς Τραπέζης στὸ Σὰν Ρέμο τόσκασε μὲ 2 1/2 ἑκατομμύρια λιρέττες. Ὅμως ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι πρέπει νὰ βρίσκεται στὴν Ἑλλάδα. Ἐγὼ χαμογέλασα, τοῦ πρόσφερα τσιγάρο, καὶ τὸν ἄφισα νὰ συνεχίση.

—Ὁ Ρουστάνιο ἦταν ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει κύριος. Προχθὲς στὴ Τράπεζα εἴχαμε συζήτηση μὲ κάποιο φίλο του καὶ μᾶς ἔλεγε πὼς εἶχε χρυσὴ καρδιά, γεννήθηκε στὴ Ρώμη κι' ἔχει ἀριστοκρατικὸ αἷμα στὶς φλέβες του. Εἶναι παντρεμένος μὲ μιὰ πολὺ ὄμορφη κόμησα, ὑπηρέτησε ὡς ἀξιωματικὸς στὸ στρατὸ καὶ μάλιστα τραυματίστηκε δύο φορὲς στόν πόλεμο. Ὕστερα κανεὶς δὲν ξέρει πῶς ἔμπλεξε· ἔκανε πλαστογραφίες καὶ στὸ τέλος τὸ μεγάλο κόλπο. Πῆρε 2 1/2 ἑκατομμύρια λιρέττες καὶ τόσκασε.

— Καὶ ὁ φίλος του τί νομίζει; ποῦ νὰ βρίσκεται;

— Καὶ αὐτὸς μᾶλλον στὴν Ἑλλάδα πιστεύει πὼς κατέφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Κορυτσᾶς μᾶς εἶπε πὼς μποροῦμε νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Πρεσβεία μας στὰ Τύραννα θὰ ἐνεργήση γιὰ τὴν ἔκδοση τοῦ Παπαδοπούλου. Ἔτσι, μετὰ ἀπὸ 4 μέρες, βρισκόμαστε στὴν Ἀθήνα. Ἀμέσως ἄρχισα τὶς ἔρευνές μου γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ σημάδι.

Ἡ Ἀντελίνα ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ δὲν συγχωροῦν εὔκολα τοὺς ἐραστές. Εἶχε δοθεῖ ὁλόκληρη στὸ Ρενὲ Μπερανζέ, ὄνειρα ἔπλασε στὴν ἀγκαλιά του, μὰ τὸ φλογερὸ Ἱσπανικὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε στὶς φλέβες της δὲν θὰ τὴν ἄφινε ποτὲ ν' ἀνεχθῆ μιὰ τέτοια ἐγκατάλειψη. Ὕστερα ἀπὸ τὴν τελευταία συνάντησή τους ἡ Ἀντελίνα εἶχε κάπως ἡσυχάσει, γιατὶ πίστευε πὼς θὰ κατώρθωνε νὰ πείση τὸ Ρενὲ νὰ μείνη κοντά της.

Κατὰ βάθος εἶχε ψυχὴ παιδιοῦ καί, παρὰ τὸ βοῦρκο ποὺ κυλιόταν δυὸ χρόνια τώρα ἡ καρδιά της ἔμεινε ἀγνή, ἀθῶα. Γιὰ πρώτη φορά, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ τὸ καταλάβη, ἀγάπησε ἀληθινά. Ἕνα πρωΐ, ὅταν ἔκλεισε τὸ καμπαρὲ καὶ γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο της χαρούμενη, ἀντὶ νὰ βρῆ τὸν Ρενὲ νὰ τὴν περιμένη, ὅπως συνήθιζε, ὁ θυρωρὸς τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα του. Ἡ Ἀντελίνα κατάλαβε. Μὲ κόπο ἀνέβηκε τὶς σκάλες καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρα της γιὰ νὰ τὸ διαβάση. Μὲ χέρια ποὺ τρέμανε ἔσχισε τὸ φάκελλο καὶ διάβασε.

«—Ἀγάπη μου, τὸ ξέρω πὼς θὰ ὑποφέρης ποὺ φεύγω ἀπὸ κοντά σου μὰ ἦταν »ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ μείνω γιὰ λόγους ποὺ ἴσως ἀργότερα σοῦ ἐξηγήσω. Μιὰ ὑπό»θεση ἀνώτερη ἀπὸ τὴ θέλησή μου μ' ἀναγκάζει νὰ φύγω. Στ' ὁρκίζομαι θὰ ἤθελα »νὰ σ' εἶχα γιὰ πάντα δική μου. Μὰ ἦρθαν ἄσχημα τὰ πράγματα. Ἂς ἐλπίσουμε »πὼς θὰ συναντηθοῦμε πολὺ-πολὺ σύντομα καὶ θὰ ζήσουμε ἥσυχα κι' εὐτυχισμένα.

Μὲ φιλιὰ
Ρενὲ»

Τσαλάκωσε νευρικὰ μὲ τὰ δάκτυλά της τὸ γράμμα, γιατὶ σὰν κεραυνὸς τὴ χτύπησε τὸ ἄγγελμα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀγαπημένου της. Στὴν κάμαρά της ἦσαν ὅλα, ὅπως τἄφησε χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἔφυγε γιὰ τὴ δουλειά της. Μόνο τὸ μικρὸ βαλιτσάκι τοῦ Ρενὲ ἔλειπε. Ἀπογοητευμένη ἔπεσε στὸ ντιβάνι, ἀφίνοντας τὴ θλίψη της νὰ ξεσπάση σ' ἕνα δυνατὸ κλάμα. Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα σηκώθηκε μὲ μάτια ὁλοκόκκινα καὶ ἕνας πόνος τὴν ἔπνιγε. Ὅλα γύρω τῆς θύμιζαν εὐτυχισμένες στιγμές. Ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ βγῆ ν' ἀναπνεύση. Ἔπλυνε τὸ πρόσωπό της, φόρεσε βιαστικὰ ἕνα ἐλαφρὸ ταγιεράκι καὶ γρήγορα κατέβηκε τὶς σκάλες· φώναξε ἕνα ταξὶ καὶ εἶπε στὸ σωφέρ.

— Πήγαινέ με στὸ Παλαιὸ Φάληρο.

Ἤθελε νὰ ξαναβρῆ τὸν ἑαυτό της. Εἶχε γίνει ἕνα ψυχικὸ κουρέλι ἀπὸ τὴ χα-

μένη εὐτυχία της. Τὸ ἁμάξι ἔτρεχε στὴ λεωφόρο Συγγροῦ, μὲ διαβολεμένη γρηγοράδα. Τὰ πελώρια φωτεινὰ μάτιά του φώτιζαν τὴν ἄσφαλτο τοῦ μεγάλου δρόμου. Πολλὰ αὐτοκίνητα πέρασαν δίπλα τους, μὰ γιὰ τὴν Ἀντελίνα τὰ πάντα ἦσαν ἀδιάφορα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ἴσως ἀπὸ διαίσθηση, πρόσεξε ἕνα μεγάλο κίτρινο αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς προσπέρασε. Ἡ καρδιά της πῆγε νὰ σπάση. Τὸ ὁδηγοῦσε ὁ Μπερανζέ. Μήπως ὅμως γελάστηκε; ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῆ καὶ εἶπε στὸ σωφέρ.

— Σὲ παρακαλῶ ἀκολούθησε τὸ κίτρινο αὐτοκίνητο, ποὺ τρέχει μπροστά μας. Ὁ σωφὲρ ἄνοιξε ταχύτητα καὶ σὲ λίγο βρισκόταν μερικὰ μέτρα πίσω του. Ἡ Ἀντελίνα πρόσεξε ὅτι τὰ φῶτα τοῦ κίτρινου ἁμαξιοῦ ἦσαν σβυστά. Ἀσφαλῶς σκέφθηκε, ἔχει συντροφιὰ γυναῖκες καὶ πηγαίνουν γιὰ διασκέδαση. Ἡ παρακολούθηση κράτησε ἀρκετὰ χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθοῦν ἐνῶ τὸ κίτρινο αὐτοκίνητο ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του. Πέρασαν τὸ Παλαιὸ Φάληρο, τὸ Καλαμάκι καὶ ὅταν ἔφθασαν στὴ Γλυφάδα τὸ κίτρινο αὐτοκίνητο ἐλάττωσε ταχύτητα, ἔστριψε ἀριστερὰ σ' ἕνα δρομάκο καὶ στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ κλειστὸ σπίτι, ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἀκατοίκητο. Τότε ἡ Ἀντελίνα εἶπε στὸ σωφέρ.

— Σὲ παρακαλῶ γρήγορα, σταμάτησε λίγο παρακάτω καὶ σβῆσε τὰ φῶτα σου. Ὅλα γύρω βυθίστηκαν στὸ σκοτάδι. Ἡ Ἀντελίνα κατέβηκε καὶ ἀνάλαφρη, σὰν σκιά ,ἔτρεξε, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο πεῦκο καὶ εἶδε νὰ μπαίνουν στὸ σπιτάκι ὁ Μπερανζὲ καὶ ὁ Παρνίδης.

Ἡ Ἀντελίνα ἦταν τολμηρὴ γυναίκα καὶ δὲν δείλιαζε. Προχώρησε ἀκόμη, πλησίασε τὸ κλειστὸ φωτισμένο παράθυρο καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀκούση. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τίποτα γιατὶ μιλοῦσαν ψιθυριστά, ὡς ποὺ ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ γυρίση πίσω μὲ γρήγορα βήματα, ξεσκίζοντας τὶς κάλτσες της στὰ ξερόκλαδα. Κρύφτηκε πάλι πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο πεῦκο καὶ περίμενε. Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ τρεῖς ἄντρες προχωροῦσαν στὸ σημεῖο ποὺ ἦταν σταματημένο τὸ κίτρινο αὐτοκίνητο.

Ἦταν ὁ Ρενέ, ὁ Παρνίδης κι' ἕνας τρίτος, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν μπόρεσε ἡ Ἀντελίνα νὰ διακρίνη, ἀπὸ τὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ἄκουσε ὅμως καθαρά, πρὶν μποῦν στὸ αὐτοκίνητο, τὸν Παρνίδη νὰ λέη στὸν τρίτο ἄνθρωπο ποὺ τοὺς συνώδευε.

— Μπάρμπα Νικόλα, ὅπως εἴπαμε. Αὔριο στὸ «Βυζάντιο» θὰ συνεννοηθῆς μὲ τὸν πατέρα μου γιὰ τὸ ταξείδι σου στὴ Βυρηττό. Τὸν καληνύχτησαν, μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο κι' ἔφυγαν. Ἡ Ἀντελίνα ἔτρεξε τώρα ἀκόμα πιὸ σβέλτα πρὸς τὸ ἁμάξι της καὶ βλέπει τὸ σωφὲρ νὰ βηματίζη ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἀνήσυχος.

—Ἐλᾶτε κυρία μου νὰ φύγουμε, τῆς εἶπε τρομοκρατημένος.

— Μὴ φρβᾶσαι. Τὸν ἄνδρα μου παρακολουθῶ ποὺ μὲ ἀπατᾶ. Πᾶμε γρήγορα μὴ μᾶς ξεφύγουν καὶ θὰ πληρωθῆς ἀκριβά. Τὸ κίτρινο αὐτοκίνητο εἶχε ξεκινήσει κι' ἔτρεχε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα στὴ μεγάλη λεωφόρο, ὅπου ἀπότομα σταμάτησε μπροστὰ στὸ κέντρο «Τροκαντερό». Τότε ἡ Ἀντελίνα εἶπε στὸ σωφέρ της.

— Σταμάτησε. Σβῦσε τὰ φῶτα καὶ περίμενε. Ἀπὸ ἐκεῖ παρακολουθοῦσε. Ὁ Παρνίδης μὲ τὸ Ρενὲ κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν αἴθουσα τοῦ κέντρου. Ἐκεῖ τοὺς περίμεναν δυὸ ὄμορφες κοπέλλες, σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι. Δὲν πρόφθασαν ἀκόμη καλὰ-καλὰ ν' ἀλλάξουν δυὸ λέξεις μεταξύ τους καὶ ἡ Ἀντελίνα βρέθηκε μπροστά τους. Ὁ Παρνίδης καὶ ὁ Ρενὲ ἔμειναν ἄναυδοι. Ἡ Ἀντελίνα ψύχραιμα τοὺς καλησπέρισε.

(Συνεχίζεται)

«...Τί νὰ γράψω;;;...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΣΠ. ΠΗΛΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΙΙΙ. Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ

... Βρισκόμαστε μέσα στὴν αἴθουσα ἐξετάσεων ... Τὸ θέμα ἔχει δοθῆ ... Μιὰ βαρειὰ σιωπὴ κυριαρχεῖ τριγύρω ... Ἑκατοντάδες μάτια σπινθηροβολοῦν ... Καρδιὲς κτυποῦν παράξενα ... Ἕνας χείμαρρος ἰδεῶν, λόγων, φράσεων ἔχει κατακλύσει τὸ μυαλὸ ... Μιὰ ἀγωνία συνέχει τὸν ἐξεταζόμενο ...

Μερικοὶ ἔχουν ἀρχίσει νὰ γράφουν, ἄλλοι γυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ προσπαθώντας νὰ βροῦν μιὰ σανίδα σωτηρίας, τέλος ἄλλοι ἔχουν ἤδη νικηθῆ πρὶν δώσουν τὴ μάχη ... Λένε νὰ δώσουν λευκὴ τὴν κόλλα τους ...

Ἀνάμεσα σ' ὅλους ἐτούτους νὰ καὶ οἱ φρόνιμοι, οἱ γνήσιοι ἀστυνομικοί, οἱ θαρραλέοι, αὐτοὶ ποὺ ἔμαθαν ν' ἀναπτύσσουν πρωτοβουλία στὶς δύσκολες ὧρες. Δὲν γράφουν, δὲν γυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ μάτια τους, δὲν νοιώθουν ἀγωνία. Ἔχουν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπ' τὸν ἑαυτό τους καὶ ψάχνουν ... Ψάχνουν πρῶτα νὰ δοῦν τὶ λέει τὸ θέμα, νοερὰ τὸ ἀναπτύσσουν, φτειάχνουν ἕνα σχέδιο, ὕστερα κάνουν τὸ σταυρό τους καὶ μπαίνουν στὴ μάχη.

Ὅλα ἕτοιμα. Προχωροῦν στὸν πρόλογο.

Ὁ Πρόλογος ! ! ! Καταθλιπτικὴ ἐξασκεῖ ἐπάνω μας ἐπίδραση ... Ἡ ἀρχή...

«Πῶς ν' ἀρχίσω ; Πῶς ν' ἀρχίσω ;» Ρωτιέται καὶ ξαναρωτιέται ὁ ἐξεταζόμενος.

Στὴν ἐρώτηση αὐτὴ ἀφιερώνονται οἱ ἑπόμενες γραμμές.

Τὶ νᾶναι τάχα ὁ πρόλογος ;

Ὁ πρόλογος ; Μά, ὄχι τίποτε σπουδαῖο ... Ὁ σκοπὸς Πύλης ἑνὸς Τμήματος.

Τὶ λέει ἡ Πρακτικὴ Διδασκαλία ; Ὅτι ὁ σκοπὸς Πύλης εἶναι ὁ «ὀφθαλμὸς τοῦ Τμήματος» καὶ ὅτι γι' αὐτὸ πρέπει νᾶναι καθαρός, κανονικὰ ντυμένος, εὐθυτενής, χαμογελαστός, νηφάλιος, εὐγενικός, ὥστε νὰ σχηματίζουν καλὴ ἐντύπωση οἱ εἰσερχόμενοι καὶ διερχόμενοι πολῖται.

Κάτι τέτοιο εἶναι κι' ὁ πρόλογος. Ἀπ' αὐτὸν θὰ περάση ἡ Ἐπιτροπὴ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σκέψεώς σου γιὰ νὰ σὲ κρίνη.

Γι' αὐτὸ φτειάχτον ὅμορφον, λεβέντη, χαρούμενο, ἐπιβλητικό. Καὶ ἐφοδίασέ τον καὶ μὲ ὅλα τὰ δημόσια εἴδη του.

Ὁ πρόλογος ...

Ἡ πρώτη γνωριμία μὲ τὸ γραπτό σου.

Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν στολίσης.

Τὶ νᾶναι ὅμως ὁ πρόλογος ; Ὁρισμὸς πάνω σ' αὐτὸν δὲν ἔχει δοθῆ. Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ οἱ ἁρμόδιοι δὲν τὸν καθορίζουν σαφῶς.

Ἂς προσπαθήσωμε ἐμεῖς νὰ τοῦ δώσωμε μιὰ θεωρητικὴ μορφή.

Πρόλογος, λοιπόν, νομίζουμε ὅτι εἶναι ὁ καθορισμὸς τῶν ὁρίων μέσα στὰ ὁποῖα θὰ κινηθοῦμε.

Θυμήσου, φίλε μου, τὴ Γεωγραφία. ΕΛΛΑΣ : ὅρια. Κεῖται εἰς τὸ ... τάδε σημεῖο τῆς γῆς. Πρὸς νότον συνορεύει μὲ ... κ.τ.λ.

Δίνουμε, δηλαδή, μὲ τὸν πρόλογο τὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁποῖο θὰ ζωγραφίσουμε τὸ τοπεῖο μας. Κάνουμε μιὰ ἀναγνώριση τοῦ ἐδάφους. Πολιορκοῦμε τὸ ὀχυρὸ πρὶν ἐκτεθοῦμε.

Εἶναι οἱ πρῶτες μας σκέψεις, τὶς ὁποῖες ἐν συνεχείᾳ ἀναπτύσσουμε.

Ὁ πρόλογος εἶναι μιὰ εἰσαγωγὴ στὸ θέμα μας. Μ' αὐτὸν ἐνημερώνουμε τὸν ἀναγνώστη μας πάνω στὰ ζητήματα γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ μιλήσουμε. Ἂς φέρουμε ἕνα παράδειγμα. Πρόκειται νὰ ἀγοράσω ἕνα σπίτι. Πηγαίνω, λοιπόν, καὶ βρίσκω τὸν ἰδιοκτήτη, μοῦ δίνει τὰ κλειδιὰ καὶ πηγαίνω.

Τὸ σπίτι εἶναι κλειστό. Ξεκλειδώνω τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίγω. Ἀμέσως μπαίνει μέσα τὸ πρῶτο φῶς.

Τὸ μάτι μου συλλαμβάνει μιὰ εἰκόνα. Εἶναι ἡ πρώτη μου ἐντύπωση. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρόλογος. Ὕστερα θὰ μπῶ μέσα, θὰ ἐξετάσω τὰ δωμάτια, τὶς πόρτες, τὰ παράθυρα, τὸ φῶς, τὸ νερό, τὸ μπαλκόνι, τοὺς τοίχους, τὰ γειτονικὰ σπίτια. Αὐτὸ εἶναι τὸ κύριο θέμα. Φεύγοντας ξανακλειδώνω καὶ πηγαίνω νὰ συναντήσω τὸν ἰδιοκτήτη γιὰ νὰ τοῦ πῶ τὶς ἐντυπώσεις μου. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐπίλογος.

Μὲ τὸν ἐπίλογο, λοιπόν, κ α τ α τ ο π ί ζ ω τὸν ἀναγνώστη μου πάνω στὸ θέμα ποὺ θὰ ἀναπτύξω. Τὴν Ἐπιτροπὴ δὲ τῶν ἐξετάσεων τὴν βεβαιώνω ἐνόρκως ὅτι κατέχω καλὰ τὸ θέμα.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν προδιαθέτω εὐχάριστα.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον πρέπει νὰ δώσω μεγάλη προσοχὴ στὸν πρόλογό μου.

Πρέπει νὰ εἶμαι σαφής, σύντομος, ζωηρὸς καὶ κατηγορηματικός.

Δὲν πρέπει νὰ κουράσω ἐκεῖνον ποὺ θὰ διαβάσῃ τὸ γραπτό μου καὶ νὰ τὸν κάνω νὰ καταβάλῃ προσπάθεια γιὰ νὰ μπῇ στὸ νόημά μου. Πρέπει ἀμέσως νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ τὶ πρόκειται νὰ τοῦ πῶ.

Εἶναι σὰν νὰ βγάζω τὴν ταυτότητά μου καὶ τοῦ λέω : «ἀστυνομικός». Ἀμέσως καταλαβαίνει καὶ π ε ί θ ε τ α ι ὅτι ἔχει ἀπέναντί του ἕνα ἀστυνομικό.

Μεγάλη ἐπιτυχία αὐτὴ νὰ τὸν πείσω πρὶν καλὰ - καλὰ τοῦ φέρω τὰ ἐπιχειρήματά μου.

Πρέπει ἐπίσης νὰ ἱκανοποιήσω καὶ τὴν περιέργειά του. Γιατὶ παίρνοντας τὸ γραπτό μου στὰ χέρια του στὸ νοῦ του φτερουγίζει μιὰ ἀπορία :

«Τί, ἄρα γε, νὰ γράφῃ αὐτός ;» Πρέπει ἀμέσως νὰ τὸν κάνω νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶμαι «μπασμένος γιὰ καλὰ στὴν ὑπόθεση».

Ἐπίσης πρέπει νὰ τὸν παρασύρω πρὸς ἐμένα. Νὰ τὸν πάρω μὲ τὸ μέρος μου. Καὶ θὰ τὰ καταφέρω μονάχα ὅταν, μὲ λίγες λέξεις, ἀλλὰ μὲ ζωηρὲς εἰκόνες, ἐπιτύχω νὰ τὸν συγκινήσω.

Ὅταν τοῦ ἀραδιάζω μεγάλες φράσεις, μὲ πομπώδεις δυσκολονόητες λέξεις καὶ φλυαρῶ ἀκατάπαυστα καὶ γεμίσω μιὰ σελίδα ὁλόκληρη μὲ τὸν πρόλογό μου, τὸν ἐκνευρίζω καὶ τὸν κουράζω.

Ἐνῷ ὅταν μὲ 9 - 10 γραμμές, τοῦ σχεδιάζω μὲ ζωηρὰ χρώματα τὴν εἰκόνα γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ τοῦ μιλήσω, τὸν ἐνθουσιάζω καὶ τὸν φέρνω κοντά μου.

Ὑπὸ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις ὁ πρόλογος πρέπει :

α) Νὰ εἶναι σύντομος. Δέκα γραμμὲς εἶναι ἀρκετές. Οἱ πάρα πάνω βλάπτουν, δὲν ὠφελοῦν.

β) Νὰ εἶναι εὐκολονόητος. Ἁπλὲς ἀλήθειες, μικρὲς εἰκόνες εἶναι τὸ μυστικό του.

γ) Νὰ εἶναι φωτεινός. Νὰ φωτίζῃ πέντε - ἓξ κύρια σημεῖα τοῦ θέματός μου.

δ) Νὰ εἶναι εὐχάριστος. Πρέπει οἱ λέξεις ποὺ περιέχει νὰ εἶναι καλόηχες καὶ ταπεινὲς μαζί. Δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ λέξεις ἢ φράσεις μὲ ρητορικὸ στόμφο καὶ ὕφος ἀκαταλαβίστικο.

καὶ ε) Νὰ εἶναι καλογραμμένος. Δηλαδὴ σύμφωνος μὲ τὴν ὀρθογραφία καὶ τὸ συντακτικό, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν καλλιγραφία.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο, λίγοι τὸ προσέχουν.

Κι' ὅμως τὰ ὡραῖα γράμματα δείχνουν νοικοκυρωσύνη καὶ εὐχαριστοῦν.

Τὸ ὕφος τοῦ προλόγου πρέπει νὰ εἶναι προσωπικό. Νὰ γράφωμε κάτι δικό μας, ἀποκλειστικὰ δικό μας, κι' ὄχι νὰ μασκαρευώμαστε φορώντας ξένα ροῦχα. Ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ μᾶς ἀνακαλύψη καὶ θὰ μᾶς τιμωρήση ἀνάλογα.

Αὐτὸ τὸ τονίζω ἰδιαιτέρως, γιατὶ ὑπάρχουν πολλοὶ φίλοι διαγωνιζόμενοι ποὺ ἔχουν ἕτοιμους μερικοὺς προλόγους ἐκ τῶν προτέρων, καὶ τοὺς «κολλᾶνε» σ' ὅποιο θέμα πέση.

Αὐτὸ εἶναι λάθος, λάθος, λάθος.

Δὲν διαγωνίζεται ὁ Δροσίνης ἢ ὁ Μυριβήλης γιὰ νὰ παρουσιάζης κείμενά τους. Διαγωνίζεσαι ἐσύ. Καὶ πρέπει νὰ δείξης τὸ ἀνάστημά σου, κι' ὄχι νὰ τρυπώσης κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ ἑνὸς μεγάλου, γιὰ νὰ δροσιστῆς.

Γράφε ὅ, τι ξέρεις. Ἂν αὐτὸ ποὺ ξέρεις τὸ γράψης σωστὰ καὶ ὄμορφα θὰ ἐπιτύχης. Δὲν κάνεις ἐπίδειξη γνώσεων. Ἀ σ κ ε ῖ σ α ι.

Στὸν πρόλογό μας πρέπει νὰ τοποθετήσουμε μερικὰ σημεῖα νευραλγικὰ τοῦ κυρίως θέματος.

Πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ ἐξηγήσωμε καὶ νὰ ὑπογραμμίσουμε τὴ σημασία, τὴ βαρύτητα καὶ τὴ σπουδαιότητα τοῦ θέματος ποὺ θ' ἀναπτύξωμε, καθορίζοντας τὸ περιεχόμενό του.

Πρέπει ἐπίσης νὰ περιβάλωμε τὶς γραμμές μας μὲ κάποιο κῦρος, ἀναφέροντες ἕνα σχετικὸ ρητὸ ἢ κάποιο ἀπόφθεγμα, ἢ καὶ κάποιο μικρὸ περιστατικὸ ἀπὸ τὴν ἱστορία ἢ τὴ ζωή. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο. Εἶναι, ὅμως, ὅπωσδήποτε χρήσιμο.

Μποροῦμε ὅμως ν' ἀρχίσωμε τὸν πρόλογό μας ἀπὸ ἕνα ἀντίθετο σημεῖο. Νὰ μεταχειρισθοῦμε δηλαδὴ τὴν εἰς ἄτοπον ἀπαγωγήν.

Ἔστω ὅτι, τὸ θέμα μας εἶναι: Ἀστυνομία. Μποροῦμε ν' ἀρχίσωμε τὴν ἔκθεσή μας ὑπογραμμίζοντας τὶ θὰ συνέβαινεν ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν Ἀστυνομία. Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ὡραιότατος τρόπος προλόγου.

Πρέπει ἐπίσης ἀπὸ τὶς πρῶτες λέξεις τοῦ προλόγου μας νὰ κερδίσωμε τὴν προσοχὴ τοῦ ἀναγνώστη μας. Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν ὅταν βάλωμε κατὰ τοῦ στόχου, μ' ἐντυπωσιακὸ τρόπο.

Ἐὰν ἔχωμε κάποιο γνωμικό, ὡς θέμα τῆς ἐκθέσεώς μας, πρέπει στὸν πρόλογο νὰ τὸ ἐξηγήσωμε, παίρνοντας τὴν ἐτυμολογία τῶν λέξεων ἢ τὸ γενικὸ πνεῦμα ποὺ ἐκφράζουν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ καλὸς πρόλογος δὲν περιέχει μακρὲς θεωρίες, ἀλλὰ κατὰ προτίμηση σκηνές, εἰκόνες, χρώματα, σχήματα, ἤχους, εὐωδιὲς κι' εἶναι τὸ περισσότερο λογοτεχνικὸ μέρος τῆς ἐκθέσεως.

Ὑπάρχει, βέβαια, περίπτωση νὰ μὴ βάλωμε καθόλου πρόλογο, ἀλλὰ νὰ μποῦμε κατ' εὐθεῖαν στὸ κυρίως θέμα.

Αὐτὸ θὰ συμβῆ κυρίως στὶς διηγήσεις.

Ἀλλὰ εἶναι λιγάκι ἐπικίνδυνο.

Γιατὶ ἀπαιτεῖ μεγάλη λογοτεχνικὴ ἱκανότητα. Πρέπει νὰ εἶναι δεινὸς ὁ τραυρομάχος γιὰ ν' ἁρπάξη τὸν ταῦρο ἀπ' τὰ κέρατα, μόλις ἐμφανισθῆ στὴν ἀρένα.

Γι' αὐτὸ εἶναι πιὸ φρόνιμο νὰ ἀρχίζωμε μὲ τὸν πρόλογό μας, ὥστε ν' αὐξάνωμε τὶς πιθανότητες ἐπιτυχίας μας.

Ἀλλά, ἀρκετὰ εἴπαμε.

Στὸ προσεχὲς Τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» θὰ πάρωμε μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ἐν χρήσει ἀστυνομικὰ θέματα καὶ θὰ φτειάξουμε μερικοὺς προλόγους, σύμφωνα μὲ ὅσα κουβεντιάσαμε μέχρι τώρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ κάθε φίλος ἀναγνώστης ἠμπορεῖ νὰ διατυπώση ἀπορίες ἢ καὶ ἀντιρρήσεις τὶς ὁποῖες εὐχαρίστως νὰ δημοσιεύσωμε καὶ νὰ συζητήσωμε, ὥστε στὶς ἑπόμενες ἐξετάσεις νὰ εἴμεθα ὅλοι πιὸ καλὰ κατατοπισμένοι.

(Συνεχίζεται)

Ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων εἰς τὴν Ἐπίδαυρον

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **ΒΛΑΣΙΟΥ ΤΣΟΥΡΑΠΑ**

Ἡμέρες τώρα ἡ Σχολή μας εἶχε προγραμματίσει τὴν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Ἐπίδαυρον. Ἡ πολυπόθητη ἡμέρα τῆς 7ης Ἰουνίου ξημέρωνε! Ἦταν ἡμέρα τῆς ἐκδρομῆς μας. Εἶναι ἡ πρώτη ἐξωσχολικὴ ἐκδήλωσις τῆς τάξεώς μας, ὡσὰν πρόλογος τῆς προγραμματιζομένης μεγάλης τσιαύτης, ἡ ὁποία θὰ πραγματοποιηθῆ εἰς Κων/λιν.

Τὸ σύριγμα τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας ἔδωσεν εἰς τοὺς ἀπὸ πολὺ πρὶν ἀφυπνισμένους δοκίμους τὸ σύνθημα τῆς ἐγέρσεως. Σὲ λίγα λεπτὰ τὰ πάντα ἦταν ἕτοιμα. Μὰ νὰ σὲ λίγο τὸ θρόϊσμα κάποιας μηχανῆς διέκοψε τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος εἶχε καλύψει τὸ προαύλιο τῆς Σχολῆς. Ἦταν τὸ θρόϊσμα τῆς μηχανῆς τῶν πούλμαν, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς μετέφερον εἰς τὴν Ἐπίδαυρον.

Ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ τάξις, ἡ ὁποία διέπει τὰς ἐκδηλώσεις τῆς Σχολῆς, ἔφεραν τοὺς δοκίμους καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των εἰς τὰ πούλμαν. Ἡ πρώτη στάσις, ἔξωθι τοῦ Β. Θεάτρου, πραγματοποιεῖται διὰ νὰ ἐπιβιβασθοῦν ὅσοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προσέλθουν εἰς τὴν Σχολήν. Ἡ ἐπιβίβασις πραγματοποιεῖται ταχέως καὶ τὰ πούλμαν, αὐλακώνοντας τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, ἀφήνουν ὄπισθέν τους τὴν πολυθόρυβη πρωτεύουσα.

Τὴν σιγήν, ὅπου ἐπικρατεῖ διακόπτει γιὰ λίγο ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 πούλμαν Ὑπαστυνόμος Α' κ. Κουβέλης Κων/νος, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ μικροφώνου μᾶς ἐξηγεῖ μὲ γραφυρότητα τὴν ἀξίαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ἡ Μονὴ τοῦ Δαφνίου.

Ἡ Μονὴ αὐτή, ἡ ὁποία τιμᾶται εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας, εἶναι κτισμένη εἰς τὴν θέσιν ἀρχαίου ναοῦ, τοῦ ναοῦ τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλωνος. Ἐκτίσθη κατὰ τὸν 5ον ἢ 6ον αἰῶνα μ.χ. Βραδύτερον κατέρρευσεν καὶ μόλις κατὰ τὸ 1050, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Βουλγαροκτόνου, ἀνεκαινίσθη καὶ πάλιν. Ἡ ὀνομασία Δαφνὶ προῆλθεν, εἴτε κατὰ παραφθορὰν τοῦ ὀνόματος Δελφίνου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπήχησις ἔμεινε εἰς τοὺς κατόπιν αἰῶνας, ἢ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἐφύοντο πολλαὶ δάφναι.

Διερχόμεθα τὸν Σκαραμαγκὰν καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν Ἐλευσῖνα, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ προσελκύῃ τὴν προσοχὴ ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀρχαιολογίαν, διότι εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὰς μυστικὰς ἑορτάς, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ἐκεῖ, τὰ γνωστὰ ὡς Ἐλευσίνια μυστήρια. Αὐτὰ ἱδρύθησαν εἰς ἀνάμνησιν τῆς θεᾶς Δήμητρας, ἡ ὁποία περιφερομένη πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης, ἦλθε εἰς τὴν Ἐλευσῖνα καὶ ἐφιλοξενήθη ἀπὸ τὸν Βασιλέα Κελεόν, καὶ διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της, ἐχάρισεν εἰς τὸν υἱόν του Τριπόλεμον τὸν πρῶτον κόκκον σίτου καὶ τὸν ἐδίδαξε τὸν τρόπο νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν.

Εἰς τὴν ἔξοδον τῆς πόλεως δύο μεγάλαι ὁδικαὶ ἀρτηρίαι χωρίζουν τὴν Δυτικὴν ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα. Ἀκολουθώντας τὴν ἀριστερὰν λωρίδα φθάνομε εἰς τὴν «κακιὰ σκάλα», ὅπου τὸ μεγαλεῖον τοῦ Σαρωνικοῦ μᾶς γοητεύει. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό· δειλὰ δειλὰ ἀκούεται κάποιος ψίθυρος τραγουδιοῦ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως γενικεύεται διὰ νὰ ξεσπάσῃ εἰς ἕνα παραλήρημα κεφιοῦ καὶ χαρᾶς.

Διερχόμεθα τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους καὶ φθάνομε εἰς τὸ Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου. Μένομε ἔκθαμβοι ἀπὸ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ἔργο, τὸ ὁποῖον ἥνωσε τὸν Κορινθιακὸ μὲ τὸν Σαρωνικὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν μοντέρναν πόλιν τῆς Κορίνθου, διὰ νὰ τὴν ἀφήσωμεν καὶ νὰ βαδίσωμεν ἀκόμη ἀριστερὰ θέλοντας νὰ φθάσωμε εἰς τὴν καρδιὰν τῆς Πελοποννήσου.

Μὰ νά τὰ πούλμαν τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου σταματοῦν καὶ ἀποβιβαζόμεθα.

Τί συμβαίνει ἄραγε; Μήπως καμμιὰ βλάβη; Ὄχι... Τὴν ἀπάντησιν μᾶς τὴν δίδει ὁ καθηγητὴς τῆς φιλολογίας καὶ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς μας κ. Λουκᾶς, ὁ ὁποῖος μᾶς δείχνει τὴν γῆν τὴν ὁποίαν πότισαν μὲ τὸ αἷμά των οἱ Ἕλληνες, εἰς τὴν περίφημον ἐκείνην μάχην τῶν Δερβενακίων καὶ μὲ τὴν ταπεινή των θυσίαν ἔδειξαν τὸ ἀνυπέρβλητον μεγαλεῖον τῆς Φυλῆς μας.

Ὑπερήφανοι διὰ τὰ ἔνδοξα κατορθώματα τῶν προγόνων μας, ἐπιβιβαζόμεθα καὶ πάλιν τῶν αὐτοκινήτων καὶ χωρὶς κἂν νὰ καταλάβωμε φθάνομε εἰς τὰς Μυκήνας.

Αἱ Μυκῆναι εἶναι ἡ Πατρὶς τῶν Ἀτρειδῶν, τῶν Βασιλέων τῶν Μυκηνῶν, τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὁ ἐπισκέπτης τῶν Μυκηνῶν ἔχει πολλὰ νὰ παρατηρήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ. Δύο λέοντες φυλάσσουν τὴν εἴσοδον τῶν ἀνακτόρων. Εἰσήλθομεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ παρετηρήσαμε τοὺς Βασιλικοὺς τάφους, τὰς δεξαμενὰς καὶ ὀλίγον ὑψηλότερον τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν θρόνον, ὅπου ἐκάθηντο οἱ βασιλεῖς. Μετ' ὀλίγον εἰσήλθομεν εἰς τὸν θολωτὸν τάφον, τὸν λεγόμενον θησαυρὸν τοῦ Ἀτρέως, περίφημον διὰ τὸ ἐκ μονολίθου ὑπέρθυρον, ὁ ὁποῖος ἀπετέλει τὸν οἰκογενειακὸν τάφον τῶν Ἀτρειδῶν.

Ἡ ζέστη ὅμως, δυνατὴ ὅπως εἶναι, μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ ποῦλμαν καὶ διερχόμενοι ἀπὸ τὸ Ἄργος φθάνομε εἰς τὸ Κεφαλάρι, τὸ ὁποῖον ἔχει ὁρισθῇ ὡς σταθμὸς φαγητοῦ καὶ ἀναπαύσεως. Πρὶν ὅλοι ἀποβιβασθοῦν, οἱ τολμηρότεροι εἶχαν στήσει τὸ χορό. Τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ὁ Διευθυντής μας κ. Ἀρχοντουλάκης, ὁ ὁποῖος καὶ σύρει τὸν χορόν. Τὰ φαγητὰ ποὺ μὲ τόσην ἐπιμέλειαν εἶχεν ἑτοιμάσει ἡ Σχολὴ σερβίρονται τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἐνῶ τὰ ὄργανα συνεχίζουν νὰ παίζουν, δίδοντας ἔτσι μίαν εὐχάριστον καὶ πολιτισμένην ἀτμόσφαιραν. Ὁ χορὸς μετ' ὀλίγον γενικεύεται, μὰ ἡ πίστα δὲν χωρεῖ πολλούς. Δεύτερος, τρίτος καὶ τέταρτος χορὸς ἔχει ἀρχίσει, ἐνῶ ξένοι ἐκδρομεῖς πλησιάζουν διὰ νὰ καμαρώσουν τοὺς εὐθύμους δοκίμους. Αὐθόρμητα εἰσέρχονται εἰς τοὺς χορούς καὶ ἔτσι ἡ Σχολή, ἡνωμένη μὲ ὅλους ἐκείνους, ἔδωσε τὰ δείγματα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης της.

Μέσα ὅμως εἰς τὸ ξεφάντωμα ἐκεῖνο, ὁ χρόνος, ποὺ δὲν ὑπολογίζει κέφι καὶ χαρά, ἔρχεται νὰ μᾶς διακόψῃ καὶ νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ ὅτι τὴν 16ην ὥραν πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμε διὰ Ναύπλιον. Μᾶς μένει μιὰ ὥρα καὶ μπορεῖ ὁ κάθε ἕνας νὰ τὴν διαθέσῃ ὅπως θέλῃ. Μερικοὶ ἐξ ἡμῶν κατηυθύνθημεν εἰς ἕνα ἄλλο κέντρον ὅπου καὶ ἐκεῖ ἀκούγονταν ὄργανα. Ἐκεῖ διεπιστώσαμε ὅτι ὑπῆρχαν γνωστὲς φυσιογνωμίες. Κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα μας γνωρίζει καλὰ ἕναν ἀπὸ τὴν ξένην παρέα, συνομιλεῖ μετ' αὐτοῦ καὶ μᾶς βεβαιώνει ὅτι οἱ γλετζέδες εἶναι ὅλοι ἀστυνομικοί. Εἶναι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ΚΖ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Ἡ χαρά μας μεγαλώνει. Γίνεται γνωστὸν εἰς ὅλους ὅτι εἴμεθα δόκιμοι ὑπαστυνόμοι καὶ πρῶτος ὁ Δ/ντὴς κ. Παρίσης καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος κ. Δημητρίου περνοῦν ἀπὸ τὰ τραπέζια μας καὶ μᾶς εὔχονται καλὴ σταδιοδρομία.

Ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν συναντῶνται μόνον εἰς τὸ προσκλητήριον τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν κακοποιῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ προσκλητήριον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης. Μὲ λίγα λόγια δοκιμάζουν παντοῦ καὶ πάντα τὰ ἴδια συναισθήματα.

Ἡ 16η ὥρα μᾶς βρίσκει ὅλους εἰς τὰ ποῦλμαν. Ἀναχωροῦμε διασχίζοντας τὸν Ἀργολικὸ κάμπο μὲ τὶς ὁμορφιές του διὰ τὸ Παλαμήδι. Τὰ ποῦλμαν ἀγκομαχῶντας φθάνουν εἰς τὴν κορυφήν. Ἀλήθεια τί ἐξαίσιο θέαμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀντικρύζει κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω! Ἡ δροσιὰ τοῦ Παλαμηδίου μᾶς παρασύρει μπροστὰ στὴν φυλακὴ τοῦ Κολοκοτρώνη. Βλέποντας τὸ σκοτεινὸ κελί του ἀναλογιζόμεθα τὰ ἡρωϊκά του κατορθώματα καὶ διερωτώμεθα... διατί. Ἔπρεπε τάχα ὁ Κολοκοτρώνης νὰ φυλακισθῇ; Καὶ ἐνῶ αἱ σκέψεις μας πλανῶνται, τὸ σύριγμα τοῦ κοσμήτορος τῆς Σχολῆς, Ἀστυνόμου Β' κ. Παπαθανασίου, μᾶς παρασύρει καὶ εἰς

τὰ ἄλλα ἀξιοθέατα τοῦ Παλλαμηδίου, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ ποῦλμαν καὶ νὰ συνεχίσωμε πρὸς Ἐπίδαυρον. Πρέπει νὰ φθάσωμε ἐνωρὶς ἐκεῖ, διότι πολλὰ ἔχομε νὰ διδαχθοῦμε...Καὶ δὲν ἀργήσαμε...

Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς περιοχῆς ξεπερνᾶ κάθε περιγραφή. Ἡ τάξις καὶ ἡ ἐμφάνισις τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τάξεως καὶ ἡ ρύθμισις τῆς κυκλοφορίας ἐν τῇ περιοχῇ εἶναι παραδειγματική. Ὅλα εἶναι καλοβαλμένα καὶ εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν. Ταχυδρομεῖον, τηλέφωνον, Σταθμὸς Α' βοηθειῶν, ἀναψυκτήρια καὶ τόσα ἄλλα. Τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανείς! Ὅλα εἶναι ἄξια προσοχῆς. Ὅλα μᾶς προκαλοῦν καὶ μᾶς παρασύρουν. Ὅλα μᾶς ὁμιλοῦν καὶ μᾶς δείχνουν τὴν ἀγάπην τους. Ἡ κορωνὶς πάντων τούτων εἶναι τὸ ἀρχαῖον Θέατρον.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ Ἀρχαῖον Θέατρον Ἐπιδαύρου εἶναι τὸ καλλίτερον σωζόμενον ἀπὸ ὅλα τὰ θέατρα τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, τὸ πιὸ ὡραῖο καὶ ἁρμονικὸ καὶ τὸ μόνο, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει κυκλικὴν ὀρχήστραν. Αὐτὸ ἦταν τὸ σχῆμα τῶν παλαιῶν θεάτρων. Λίθινο, ἔχει οἰκοδομηθῆ στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ Κυνορτίου καὶ μπορεῖ νὰ περιλάβῃ ἄνετα 14.000 θεατάς. Τὸ θέαμα ἐσχεδιάσθη περὶ τὰ μέσα τοῦ 4ου π.χ. αἰῶνος, ἀπὸ τὸν Ἀργεῖο ἀρχιτέκτονα καὶ γλύπτην Πολύκλειτον. Τὸ ἄνω κοῖλο διάζωμα ἔχει ἀπότομον κλίσιν καὶ εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῆς θαυμασίας ἀκουστικῆς τοῦ θεάτρου.

Ἡ διαδρομή, ἀπὸ τῆς σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων μέχρι τῆς εἰσόδου εἰς τὸ θέατρον, εἶναι πράγματι μαγευτική. Ἀναμεμειγμένοι εἰς τὸ ἀνώνυμο πλῆθος καταλαμβάνομε τὰς ὁρισθείσας θέσεις μας. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ θέατρον ἔχει ἤδη πληρωθῆ καὶ αἱ χιλιάδες τῶν θεατῶν εἰς τὰς κερκίδας ἀναμένουν ἐναγωνίως τὴν ἔναρξιν τῆς παραστάσεως. Ἔχει ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ, ὅταν μία ὑπόκωφος μουσικὴ ὑπόκρουσις ἀναγγέλλῃ τὴν ἔναρξιν τῆς παραστάσεως. Ταυτοχρόνως κάνει τὴν ἐμφάνισίν του εἰς χῶρον ὁ Διόνυσος. Νεκρικὴ σιγὴ βασιλεύει εἰς τὸ θέατρο καὶ ρίγη συγκινήσεως διατρέχουν τὰ κορμιά μας. Ἡ συγκίνησίς μας αὐτὴ μεγαλώνει, ὅταν κατὰ σύμπτωσιν ἀκούεται ἀπὸ μακρυὰ ἕνας «γκιώνης» νὰ κλαυθμηρίζῃ, ὡσὰν νὰ προησθάνετο τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ Πενθέα.

Τὸ φεγγάρι ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀναβαίνῃ φωτίζοντας τὸν Διόνυσο, ὁ ὁποῖος ἀργὰ καὶ φοβισμένα ἔσυρε τὰ βήματά του. Εἰκόνα μυστηρίου καὶ θρησκευτικῆς εὐλαβείας, ποὺ μᾶς κάνει νὰ κρατᾶμε τὴν ἀναπνοή μας καὶ ποὺ ποτὲ δὲν θὰ σβυσθῇ ἀπὸ τὴν μνήμη μας.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἡ παράστασις τοῦ ἔργου ἀρχίζει!... Νομίζω ὅτι ἀξίζει νὰ σημειωθοῦν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ὑποθέσεως, διὰ νὰ δυνηθοῦν οἱ ἀναγνῶσται, ποὺ δὲν εἶχαν τὴν τύχη νὰ παρακολουθήσουν τὸ ἔργον, νὰ μορφώσουν γνώμη περὶ αὐτοῦ... Τὸ ἔργον φέρει τίτλον «Βάκχαι».

Ἡ δράσις εἶναι εἰς τὴν Θήβα, ὅπου ζῇ ὁ Βασιλιὰς Κάδμος καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει παραχωρήσει τὴν ἐξουσία εἰς τὸν ἔγγονό του Πενθέα, υἱὸν τῆς κόρης του τῆς Ἀγαύης. Τὰ γεγονότα ποὺ ἔχουν προηγηθῆ τὰ ἀφηγεῖται ὁ Διόνυσος εἰς τὸν πρόλογον καὶ ζητεῖ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν ὀργιαστικὴ λατρεία του.

Εἰς τὰς γυναῖκας τῶν Θηβῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρίσκεται καὶ ἡ Ἀγαύη, ἡ μητέρα τοῦ Πενθέα, ἔχει ἐμφυσήσει τὴν Βακχικὴ μανία, διὰ νὰ τὰς τιμωρήσῃ, διότι ἠμφισβήτησαν τοὺς θεϊκοὺς γάμους τῆς Σεμέλης, ὅταν γέννησε τὸν Διόνυσο.

Ὁ Διόνυσος ἔχει φθάσει εἰςτὴν Θήβα ἐπικεφαλῆς ἑνὸς θιάσου ἀπὸ γυναῖκας τῆς Λυδίας (τὶς Βάκχες). Οἱ Βάκχες χορεύοντας ὑμνοῦν τὴν τρομερὴ δύναμι τοῦ νέου θεοῦ καὶ καλοῦν τοὺς Θηβαίους νὰ μετάσχουν στὴν ὀργιαστικὴ λατρεία του.

Αἱ σκηναὶ διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη καὶ καθηλώνουν τοὺς θεατὰς εἰς τὰ

καθίσματά των, ἐνῶ ἀδιάκοπα κινοῦνται τὰ μανδήλια καὶ κάθε εἴδους ἀντικείμενο, δυνάμενο νὰ φέρῃ λίγη δροσιὰ εἰς τὰ πρόσωπά των.

Καὶ ἰδοὺ ὁ μάντης Τειρεσίας καὶ ὁ Κάδμος, ντυμένος βακχικά, ἀποφασίζουν νὰ μεταβοῦν εἰς τὸν Κιθαιρῶνα καὶ νὰ τελέσουν τὰ θρησκευτικὰ ἔργα τοῦ Διονύσου, ἀλλ' ἐμποδίζονται ἀπ' τὸν Πενθέα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἕνας ὑπηρέτης φέρνει τὸν Διόνυσο χειροδεμένο. «Αὐτὸς ὁ ξανθὸς νέος δὲν ἔφερε ἀντίστασι στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πενθέα ποὺ πῆγαν νὰ τὸν πιάσουν. Συνάμα, τὰ δεσμὰ ποὺ, κατὰ διαταγὴ τοῦ Πενθέα εἶχαν βάλει στὶς Βάκχες, λύθηκαν μοναχά τους. Οἱ πόρτες τῆς φυλακῆς ἄνοιξαν χωρὶς νὰ τὶς ἀγγίξῃ ἀνθρώπου χέρι, οἱ Βάκχες λάκησαν».

Ὁ διάλογος μεταξὺ Πενθέα καὶ Διονύσου στέλνει τὸν Διόνυσο εἰς τὴν φυλακήν... Ὁ χορὸς τῶν Βακχῶν ἐπικρίνει τὴν Θήβα, ποὺ δὲν θέλει νὰ παραδεχθῇ τὸ νέο θεό... Ἡ θεϊκὴ ἐμφάνισις τοῦ Διονύσου κάμνει τὶς Βάκχες νὰ τρέμουν καὶ νὰ πέφτουν κατὰ γῆς. Ἡ γῆ τρέμει, ἡ σκεπὴ τοῦ παλατιοῦ τραντάζεται, μιὰ φλόγα ἀναπηδᾶ ἀπὸ τὸν τάφον τῆς Σεμέλης ποὺ βρίσκεται μπροστά τους. Καὶ ἐνῶ ὁ Διόνυσος διηγεῖται πῶς ξεγέλασε τὸν Πενθέα, σαστισμένος τὸν βλέπει καὶ πάλι μπροστά του. Ὁ Πενθέας ἀποφασίζει νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ ὅπλα, πείθεται ὅμως ἀπὸ ἕνα βοσκό, ποὺ παρακολούθησε τὶς Βάκχες καὶ τὰ μυστήριά τους πάνω στὰ βουνά, νὰ κατασκοπεύσῃ τὶς Βάκχες καὶ τὰ μυστήριά τους.

Τὸ ἄθλιο τέλος του τὸ ἀφηγεῖται, λίγο πιὸ ὕστερα, ἕνας μαντατοφόρος. Οἱ Βάκχες τῇ προτροπῇ τοῦ θεοῦ κατασπαράζουν τὸν Πενθέα... Εἰς τὴν παραζάλη του ἀναγνωρίζει μέσα εἰς τὶς Βάκχες τὴν μητέρα του, τὴν Ἀγάυη καὶ τὴν ἱκετεύει τοῦ κάκου νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωή...

Ἕνα σύντομο χορικὸ ὑμνεῖ τὸ Βάκχο...Μετ' ὀλίγον κάνει τὴν ἐμφάνισί της ἡ Ἀγαύη, σφίγγοντας εἰς τὴν ἀγκαλιά της τὸ κεφάλι τοῦ γιοῦ της, ποὺ τὸ παίρνει γιὰ σκοτωμένο λιονταρόπουλο καὶ καλεῖ τοὺς Θηβαίους νὰ γιορτάσουν μαζί της, γιὰ τὸ ἀνέλπιστο θήραμα.

Ὁ Κάδμος ἐπαναφέρει τὴν Ἀγαύη, ὁπότε αὐτὴ συντετριμμένη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τὴν βρῆκε ὀδύρεται γιὰ τὴν φρικτὴ μοῖρα της καὶ πίπτει κατὰ γῆς κλαίουσα γοερά.

Ὁ Διόνυσος, μετὰ ταῦτα, ἐμφανιζόμενος μὲ τὴν ἀληθινὴ θεϊκὴ μορφή του ἀποκαλύπτει σὲ ὅλους τὸ νόημα τῶν ἔργων του... Θέλησε νὰ τιμωρήσῃ ὄχι μόνον τὸν Πενθέα, ἀλλὰ καὶ ὅλους ὅσοι εἶχον κακολογήσει τὴν μητέρα του καὶ ἠρνήθησαν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ὡς θεό.

Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ τέλος τοῦ ἔργου. Οἱ θεαταὶ μαγευμένοι ἀπὸ τὴν ἀπόδοσιν ὅλων τῶν ἑρμηνευτῶν ξεσποῦν εἰς ἕνα διαρκὲς καὶ παρατεταμένο χειροκρότημα καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ ἐπανεμφανισθοῦν κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὴν σκηνήν.

Συγκινημένοι, ἀφήνομε τὸν ἱερὸ αὐτὸ χῶρον. Κατηφορίζοντας φθάνομε εἰς τὰ αὐτοκίνητα ποὺ μᾶς περιμένουν. Εἰσερχόμενοι εἰς αὐτὰ κανείς, μὰ κανεὶς μας δὲν ὁμιλεῖ. Ὅλων ὁ νοῦς πετᾷ μακρυά... Εὑρίσκεται δυόμισυ χιλιάδες χρόνια πίσω... εἰς τὴν Ἀρχαία Θήβα.., !

Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὸν χῶρον ἐκεῖνο μᾶς ἐπαναφέρει καὶ πάλι τὸ κέφι, τὸ ὁποῖον συνεχίζεται μέχρι τὰ μεσάνυχτα, ὁπότε ἐπιστρέφουμε εἰς τὴν Σχολήν.

Καὶ ὁ ἀπολογισμός ;

Ἐγνωρίσθημεν καλλίτερα μεταξύ μας. Ἀπεκτήθη μεγαλυτέρα ψυχικὴ ἐπαφὴ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Διοικήσεως τῆς Σχολῆς. Ἐζήσαμε τὴν ὁμορφιὰ τῆς ὑπαίθρου καὶ ξαναζωντανέψαμε εἰς τὴ μνήμη μας τοὺς θρύλους καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Φυλῆς μας.

Ἂς ἐλπίσωμε ὅτι ἡ νέα μας μεγάλη ἐκδρομὴ θὰ μᾶς διδάξῃ ἀκόμη περισσότερα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Θεοφράστου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐρατοσθένους 12, κοντὰ στὴν Ἅγιο Σπυρίδωνα Παγκρατίου.

Ὁ Θεόφραστος, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Ἀριστοτέλους, σχολάρχης τῆς Περιπατητικῆς Σχολῆς, γεννήθηκε στὴν Ἐρεσσὸ τῆς Λέσβου τὸ 372 π.Χ. Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦτο Τύρταμος, πλὴν ὠνομάσθηκε, ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη, Θεόφραστος, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης του εὐγλωττίας. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του τὸ πέρασε στὴν Ἀθήνα. Διεκρίνετο γιὰ τὴν δύναμι τοῦ πνεύματός του, τὴν παρατηρητικότητα, τὴν κρίσι καὶ τὴν ὀρθοφροσύνη του.

Τὸ ἔργο του εἶναι σημαντικώτατο, γιατὶ προσεπάθησε νὰ ἐμβαθύνῃ καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὶς ἀριστοτελικὲς μελέτες. Ἀσχολήθηκε μὲ τὴν λογική, τὴν μεταφυσική, τὴν ἠθική, τὴν ρητορικὴ κ.ἄ. Σημαντικὲς προσέφερεν ὑπηρεσίες στὶς φυσικὲς ἐπιστῆμες καὶ θεωρεῖται ὡς πατέρας τῆς Βοτανικῆς. Ἀπὸ τὸν Διογένη τὸν Λαέρτιο, διασώθηκε κατάλογος τῶν ἔργων τοῦ Θεοφράστου, τὰ ὁποῖα ἀνέρχονται σὲ 240 περίπου. Πέθανε τὸ 287, σὲ ἡλικία 85 χρόνων.

Θεοχάρη Πυρπολητοῦ.

Βρίσκεται στὴν ἐκκλησία καὶ τὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου.

Ὁ Θεοχάρης Γεώργιος, ὁ Πυρπολητής, κατήγετο ἀπὸ τὴν Ὕδρα καὶ πῆρε μέρος σὲ πολλὲς ναυμαχίες ὡς κυβερνήτης πυρπολικοῦ. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1824 ἐνέπρησε, κοντὰ στὸν Γέροντα, τουρκικὴ φρεγάτα.

Θεραπειῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βοσπόρου 4, στὰ Σεπόλια, κοντὰ στὴ στάσι «8».

Τὰ Θεραπειά, ὡραιότατο προάστιο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, βρίσκεται στὴν εὐρωπαϊκὴ ἀκτὴ τοῦ Ἄνω Βοσπόρου. Παλαιότερα ὠνομάζοντο, Φαρμακίας ἢ Φαρμακεύς, ἐπειδή, κατὰ τὴν παράδοσι, ἡ Μήδεια, τὸν καιρὸ τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, εἶχεν ἀποθέσει ἐκεῖ τὸ κιβώτιο τῶν φαρμάκων της. Τὴν ὀνομασία «Θεραπειά»,

πῆρε ἀπὸ τὸν πατριάρχη Ἀττικόν, τὸν πρεσβύτερον, λόγῳ τοῦ ὑγιεινοτάτου κλίματός του. Σήμερα εἶναι ἕδρα τοῦ Μητροπολίτου Δέρκων καὶ ἀποτελεῖ κέντρο θερινῆς διαμονῆς διαφόρων ἐπισήμων καὶ πλουσίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Θερειανοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρμένη Βρατίλα 4 (Λεωφ. Ἀλεξάνδρας 23), πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως.

Ὁ Θερειανὸς Διονύσιος, φιλόλογος ἐκ Κερκύρας (1834-1897), ἀπὸ τὸ 1861 μέχρι τοῦ 1883 ἐξέδιδε στὴν Τεργέστη, μαζὶ μὲ τὸν Θ. Λιβαδᾶ τὴν ἑβδομαδιαία φιλολογικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπιθεώρησι «Κλειώ». Ἐδημοσίευσε διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ φιλολογικὰ ἔργα.

Θερίσου ἢ Θερίσσου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀνδρεοπούλου, στὸ Γαλάτσι. (4η στάσις τῆς Λεωφ. Γαλατσίου).

Τὸ Θέρισον εἶναι κοινότης τῆς ἐπαρχίας Κυδωνίας, τοῦ νομοῦ Χανίων. Στὸ χωριὸ αὐτὸ τὴν 10ην Μαρτίου 1905, συγκεντρώθηκαν 500 περίπου ἔνοπλοι Κρῆτες, ὑπὸ τοὺς : Ἐλευθέριο Βενιζέλο, Κωνσταντῖνο Μᾶνο καὶ Κωνσταντῖνο Φούμη καὶ ἐπαναστατήσαντες κατὰ τοῦ ἁρμοστοῦ τῆς Κρήτης, πρίγκιπος Γεωργίου, κήρυξαν τὴν ἕνωσι τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Θερμοπυλῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 68, στὸν Κεραμεικό.

Πρόκειται γιὰ τὸν περίφημο στενωπό, ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τῶν Ν.Α. ὑπωρειῶν τοῦ Καλλιδρόμου καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ὅπου τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 480 π.Χ. ὁ βασιλιᾶς τῆς Σπάρτης Λεωνίδας, μαζὶ μὲ τοὺς 300 μαχητές του ἔγραψε τὴν πιὸ χρυσῆ σελίδα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἀγωνιζόμενος ἐναντίον μυριάδων Περσῶν. Ἀλλὰ καὶ ἀργότερα οἱ Θερμοπύλες, λόγῳ τῆς στρατηγικῆς των θέσεως, ἐπέδρασαν σημαντικὰ στὶς τύχες τῆς Ἑλλάδος. Ὠνομάσθηκαν «Θερμοπύλαι», ἀπὸ τὶς θερμὲς πηγὲς ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ κοντά.

Ἡ θυσία τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν 300 μαχητῶν του, φώτισε τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη καὶ δίδαξε πόσον «γλυκὺς εἶναι ὁ ὑπὲρ Πατρίδος θάνατος». Οἱ αἰῶνες ἀτενίζουν τὶς Θερμοπύλες ὡς τὸ ἀκτινοβόλο σημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξεπέμφθη τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐπαναλαμβάνουν τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ : «Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος, βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόνων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶκτος ἔπαινος. Ἐντάφιον δὲ τοιούτων οὔτ' εὐρὼς οὐθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος. Ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν Ἑλλάδος εἵλετο». Δηλαδή : «Ὤ, πόσον ἔνδοξη ἡ τύχη αὐτῶν ποὺ ἔπεσαν στὶς Θερμοπύλες. Ὁ τάφος των εἶναι βωμός. Θὰ δώσουμε σ' αὐτοὺς μνήμη ἀΐδιον. Οὔτε ἡ μούχλα, οὔτε ὁ πανδαμάτωρ χρόνος θὰ ἐξαλείψουν ποτὲ τὸν ἐπιτάφιον τοῦτον τῶν ἀνδρείων. Τὰ ὑποχθόνια δώματα, ὅπου αὐτοὶ ἀναπαύονται, περιέχουν τὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος». (Ὁδοὶ μὲ τὴν ἴδια ὀνομασία ὑπάρχουν καὶ σ' ἄλλες συνοικίες. Περισσότερα, σχετικὰ μὲ τὴν μάχη τῶν Θερμοπυλῶν, βλέπε «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» τεῦχος 53, σελὶς 2567, τόμος Γ'-1955).

Θερρικλειδῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν 121, κοντὰ στὴν ἐκκλησία «Τρεῖς Ἱεράρχαι».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία σὲ συνώνυμη φατρία τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν.

Θέσπιδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ 142, κοντὰ στὸ φανάρι τοῦ Διογένους (Πλάκα).

Ὁ Θέσπις, δραματικὸς ποιητής, γεννήθηκε στὴν Ἰκαρία, τὸν 6ον π.Χ. αἰῶνα καὶ ἀνῆκε στὴν Αἰγηΐδα φυλὴ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Θεωρεῖται ὡς δημιουργὸς καὶ θεμελιωτὴς τῆς δραματικῆς τέχνης καὶ ὡς ὁ πρῶτος ποὺ εἰσήγαγε τὸν ὑποκριτήν, τὴν χρῆσιν τοῦ προσωπείου καὶ τοῦ ψιμυθίου, τὸν πρόλογο καὶ τὴν ρῆσι.

Θεσπιέων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θερμοπυλῶν 86, κοντὰ στὴ πλατεῖα Ράμνες (Ἐλαιοτριβείων) τοῦ Μεταξουργείου.

Οἱ Θεσπιεῖς, κάτοικοι τῆς ἀρχαίας Βοιωτικῆς πόλεως, Θέσπια, διακρίθηκαν στὴ μάχη τῶν Θερμοπυλῶν, ὅπου 700 περίπου σκοτώθηκαν μαζὶ μὲ τὸν Λεωνίδα. (Ἡ ἀρχαία πόλις Θέσπια ἢ Θέσπεια ἢ Θεσπιαὶ βρισκόταν κοντὰ στὸ χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν, τὸ Ἐρημόκαστρο ἢ Θεσπιαί, ὅπως λέγεται σήμερα).

Θεσπρωτέως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰουστινιανοῦ 29, κοντὰ στὸ Λόφο τοῦ Στρέφη, πρὸς τὴν πλευρὰ τῆς Λεωφ. Ἀλεξάνδρας.

Ὁ Θεσπρωτεὺς Ἰωσήφ, δάσκαλος ἀπὸ τὴν Ἤπειρο, ἦτο ἀπὸ τὰ δρῶντα μέλη τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ προσέφερε σημαντικὲς ὑπηρεσίες γιὰ τὴν διάδοσι τῶν ἰδεῶν τῆς Ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως.

Θεσπρωτίας.

Πάροδος τῆς Λεωφ. Κωνσταντινουπόλεως 235, πίσω ἀπὸ τὸν Σταθμὸ Λαρίσης (Πλατεῖα Γ. Πανταζοπούλου).

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ νομὸ τῆς Ἠπείρου, ποὺ πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἀπὸ τὸν Πελασγὸ ἡγεμόνα, Θεσπρωτόν, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὴν πρώτη πόλι στὴ περιοχή, τὴν Ἔφυρα. Ἡ Θεσπρωτία, χώρα κατὰ τὸ πλεῖστον ὀρεινή, ἔχει γύρω στὶς 55 χιλιάδες κατοίκους.

Θεσσαλονίκης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡρακλειδῶν 55, στὰ Πετράλωνα, κατὰ μῆκος τῶν γραμμῶν τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σιδηροδρόμου.

Πρόκειται γιὰ τὴν πρωτεύουσα τῆς Β. Ἑλλάδος, τὴν δεύτερη πόλι τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στὴν κόρη τοῦ βασιληᾶ τῆς Μακεδονίας Φιλίππου, τὴν Θεσσαλονίκη.

Ἡ Θεσσαλονίκη, ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια, ὑπῆρξε σημαντικὸ κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ, παρὰ τὶς περιπέτειές της. Τὸ 1917, ὕστερα ἀπὸ μεγάλη πυρκαϊά, ἡ παλιὰ Θεσσαλονίκη ὑπέστη μεγάλες καταστροφές. Σήμερα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον ἐμπορικὲς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἔχει 250.000 περίπου κατοίκους καὶ δίκαια ἀποκαλεῖται «νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ».

Θεσσαλοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 166, κοντὰ στὴ στάσι «Λασκάρεως».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν ἐπώνυμο ἥρωα καὶ βασιληᾶ τῆς Θεσσαλίας, ὁ ὁποῖος, κατὰ μιὰ παράδοσι, ἦτο γυιὸς τοῦ Αἵμονος. Ἀπὸ τ' ὄνομα αὐτοῦ, προηγουμένως, ἡ Θεσσαλία ὠνομάζετο Αἱμονία. Ὁ Θεσσαλὸς κατήγετο ἀπὸ τὴν Θεσπρωτία.

Θέτιδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Διοχάρους 3, πίσω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Χίλτον».

Ἡ Θέτις, κατὰ τὴ μυθολογία, κόρη τοῦ Νηρέως, γυναίκα τοῦ Πηλέως καὶ μητέρα τοῦ Ἀχιλλέως, ἦτο ἡ ὡραιότερη καὶ ἡ εὐφυέστερη τῶν Νηρηΐδων. Ὡς ἀγαθοποιὸς καὶ εὐεργετικὴ θεὰ παρέσχε ὑπηρεσίες σὲ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Τὸν γυιό της, προσπάθησε νὰ τὸν καταστήσῃ ἀθάνατο, βάζοντάς τον στὴ φωτιά. *(Συνεχίζεται)*

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ στεκόμουνα φαινόταν καλὰ ἡ κεντρικὴ πλατεία τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου. Λίγο πιὸ δεξιὰ ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε πιαστῆ ὁ Γιαννόπουλος ἕνα πρωϊνὸ τοῦ Νοέμβρη τοῦ 1943. Τρεῖς ὧρες πρὶν ἀπὸ τὴ σύλληψη ἐκείνη, μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξη εἶχε συγκλονίσει τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς καὶ δύο πετρελαιοκίνητα τοῦ Χίτλερ ἐξαποστέλλονταν γιὰ πάντα στὸ βυθό. Πρωταγωνιστὴς τοῦ σαμποτὰζ ἐκείνου ἦταν ὁ Γιαννόπουλος, ποὺ νέος ἀστυφύλακας τότε, εἶχε διαγραφῆ εἰκονικὰ ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία γιὰ νὰ καταταγῆ σὲ ὁμάδα ἀντιστάσεως. Μιὰ ἑβδομάδα ὕστερα ἀπὸ τὴ σύλληψη μεταφεροταν στὸ στρατόπεδο τοῦ Ἄουσβιτς, γιὰ νὰ δραπετεύση ἀπὸ ἐκεῖ πενῆντα μέρες πρὶν οἱ σύμμαχοι καταλάβουν τὸ Βερολῖνο .....

.....

Σκούπισα τὸν ἱδρῶτα ποὺ μοῦφεραν οἱ σκέψεις αὐτὲς καὶ κύτταξα τὸ ρολόγι μου. Πλησίαζε ἔντεκα ἡ ὥρα καὶ τὸ παράθυρο ποὺ πρόβαλε ἡ Νάνσυ πρὶν ἀπὸ λίγο παρέμεινε φωτισμένο ἀκόμα. Τὰ ἄλλα δύο παράθυρα ἦταν σκοτεινὰ πλέον καὶ ὁ Μένιος πάσχιζε τώρα ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ μιὰ φλύαρη γεροντοκόρη, ποὺ πέρασε κατὰ τύχη τὴν ὥρα ἐκείνη ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ στεκόμαστε.

Ἔμεναν δέκα λεπτὰ ἀκόμα ὥσπου νὰ περάση τὸ ὅριο ποὺ μούταξε ὁ Ἀστυνόμος. Ἔπειτα ἤμουνα ἐλεύθερος νὰ ἐνεργήσω τὴ σύλληψη, ὅτι δήποτε ὥρα ἔκρινα κατάλληλη γιὰ δράση. Πάντως, γιὰ πολλοὺς λόγους ἔπρεπε νὰ συλλάβω τὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

— Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ τί θὰ καταθέσουν αὔριο οἱ Λάβδηδες, εἶπε ὁ Μένιος πλησιάζοντας γιὰ ν' ἀνάψη κι' ἄλλο τσιγάρο.

— Σὲ βασανίζει αὐτό; ἀποκρίθηκα. Νομίζεις ὅτι μποροῦν τώρα νὰ ἀποσιωπήσουν τίποτα, ἀφοῦ ὅλα τὰ στοιχεῖα εἶναι ἐναντίον τους ; Τί μποροῦν νὰ ἀρνηθοῦν ; Τὸ ἄντρο τοῦ ἀριθμοῦ δώδεκα τῆς ὁδοῦ Β ... ἢ μήπως τὸ ὑπόγειο τῆς Καλλιθέας καὶ τὸ σπίτι τοῦ Βοτανικοῦ ; Θαρρεῖς πὼς θὰ ποῦν ὅτι τὸ «Μασσαλιώτις» δὲν μετέφερε ναρκωτικά ;

— Σωστά, δὲν μποροῦν νὰ ἀρνηθοῦν τίποτα τώρα, εἶπε σκεφτικός. Ἔχω μιὰ ἰδέα ὅμως: Νομίζω ὅτι ἂν πηγαίναμε ἀπόψε στὸ «Πίγκαλς» θὰ μαθαίναμε πράγματα ποὺ ἴσως μᾶς ἐνδιαφέρουν πολύ .....

— Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό ; Ἐπειδὴ ἀπόψε κάνει τὸ ντεμποῦτο της ἡ νέα χορεύτρια ποὺ ἀντικατέστησε τὴ Νάνσυ ; Νὰ εἶσαι βέβαιος φίλε μου ὅτι δὲν θὰ γίνη τίποτα. Ἂν ὑπάρξη ἔστω κάτι, νομίζω ὅτι θὰ τακτοποιηθῆ ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια Πειραιῶς.

— Ναί, ἀλλὰ ἀπόψε θὰ μαζευτοῦν πάλι οἱ ἐξέχουσες προσωπικότητες τοῦ Πειραιώτικου ὑπόκοσμου. Κάτι μοῦ λέει ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς θὰ βρίσκωνται καὶ ἄλλοι γνωστοὶ τοῦ Πουλίδη. Νομίζετε δηλαδὴ ὅτι θὰ λείψη ἀπόψε ἡ κοσμικὴ ἐκείνη κυρία μὲ τὰ μαῦρα, ἀφοῦ δὲν ἔλειψε ποτὲ ἀπὸ τὶς μεγάλες ἡμέρες τοῦ «Πίγκαλς» ὅπως κατέθεσε ὁ Πουλίδης ; Δὲν θὰ πρέπει νὰ δοῦμε τὴν παρέα της ;

— Μὴν ἀνησυχῆς. Γι' αὐτὴν τὴν κυρία θὰ κατεβῆ ἀπόψε ὁ κύριος Κρόμας. Ἂν χρειασθῆ θὰ τὴν πάη ὡς τὸ «Πίγκαλς». Δὲν περιμένω ὅμως καὶ μεγάλα πράγματα. Εἶμαι βέβαιος πὼς πρόκειται γιὰ κάποια ἐκκεντρικὴ γυναῖκα ποὺ δὲν κάνει τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μαζεύη αὐτόγραφα ξένων καὶ δικῶν μας χορευτῶν, ποὺ ἀνεβαίνουν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ παλκοσένικο τοῦ «Πίγκαλς». Λένε πὼς ἦταν κι' αὐτὴ χορεύτρια τοῦ «Πίγκαλς» κάποτε, ἀλλὰ ἔπαψε νὰ χορεύη ἀπὸ τότε ποὺ ὁ παρτεναίρ της ἔσπασε τὸ πόδι του πέφτοντας ἀπὸ τὴ σκηνή. Τὴν συνέδεε μαζί του ἕνας μεγάλος ἔρωτας, ἄκουσα, γιατὶ ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήση ὅταν ἐκεῖνος ἔπαθε γάγκραινα

καὶ πέθανε. Νοσηροὶ ρωμαντισμοί, ἔ ;... Λένε λοιπόν, ὅτι ἀπὸ τότε πηγαίνει τακτικὰ στὶς νέες ἐμφανίσεις κατάμονη. Ὑπάρχει ὅμως ἡ πληροφορία ὅτι αὐτὴ κατευθύνει τὶς ἐνέργειες τῶν κοριτσιῶν μὲ τὶς φωτογραφίες. Ὅτι ἔχει ἀναλάβει κάποιο σοβαρὸ πόστο στὴ διάρθρωση τῆς σπείρας, κατάλαβες ; Αὐτὴ κατευθύνει τὴν Ἔφη, τὴν Ἀλίκη καὶ ἴσως τὶς ἐνέργειες τῆς Ρίτας. Φυσικά, ὁ Πουλίδης ἀποσιώπησε μὲ τέχνη αὐτὸ τὸ στοιχεῖο στὴν κατάθεση ποὺ ἔδωσε, ἀλλὰ αὐτὸ συμπεραίνεται ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πληροφορίες καὶ ἀπὸ κάτι ὑπονοούμενα τῆς Ἀλίκης. Τὸ ἴδιο βγαίνει καὶ ἀπὸ τὴ μαρτυρία κάποιου ποὺ ἐκβιάσθηκε μὲ τὶς φωτογραφίες ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἔφη. Συμβαίνει μάλιστα νὰ εἶναι ἔμπορος τὸ θῦμα καὶ πολὺ φίλος μου, ἀλλὰ ὑπάρχουν λόγοι νὰ παραμένῃ ἀνώνυμος πρὸς τὸ παρόν. Ὅπως καὶ νάναι θὰ μᾶς πῇ ἡ Νάνσυ καὶ γι' αὐτήν, ἂν φυσικὰ θελήσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της. Κι' ἂν δὲν κάνῃ καμμιὰ ἀπόπειρα ποὺ θὰ μᾶς στοιχίσῃ ἀκριβά...

— Λέτε νὰ φτάσῃ μέχρι αὐτὸ τὸ σημεῖο ;

— Ξέρω κι ἐγώ ; Φοβοῦμαι. Οἱ γυναῖκες εἶναι πολὺ εὐαίσθητες καὶ κάποτε ἀποτολμᾶνε τὴν τελευταία στιγμὴ πράγματα ποὺ οὔτε φαντάζεται κανένας ἀπὸ πρίν. Θυμᾶμαι κάποια ποὺ αὐτοκτόνησε μόλις οἱ ἀστυνομικοὶ χτύπησαν τὴν πόρτα της. Καὶ ὁ λόγος ; Γιὰ νὰ μὴ διασυρθῇ ἡ ὑπόληψή της, ἐπειδὴ μπλέχθηκε σὲ κάποια ὑπόθεση κλεπταποδοχῆς. Γιὰ τὴ Νάνσυ ὅμως δὲν πολυφοβᾶμαι τέτοιο πρᾶγμα. Εἶναι ἀρκετὰ ψύχραιμη καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ εἶναι γυναῖκα ποὺ ἔχει γνωρίσει τὴ ζωὴ κι' ἀπ' τὶς δυὸ πλευρές. Ἔχει «φάει τὴ ζωὴ μὲ τὸ κουτάλι ...» Ἔτσι δὲν λέει ὁ Ἀστυνόμος ;

— Μάλιστα. Ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ τώρα ὁ Ἀστυνόμος ; Ὁπωσδήποτε θὰ ἔκανε τὴν ἔφοδο στὸ σπίτι τοῦ Ἄη Σώστη καὶ ...

— Καὶ ὁπωσδήποτε δὲν θὰ ἔρθῃ γιὰ τὴ σύλληψη τῆς Νάνσυ καὶ τοῦ Ζώτου, εἶπα βλέποντας τὸ ἕνα παραθυρόφυλλο τῆς Νάνσυ νὰ μισανοίγῃ. Ἡ ὥρα εἶναι ἔντεκα καὶ τέταρτο. Πᾶμε λοιπόν!

Οἱ λιγοστοὶ γλεντζέδες τῆς ἀποκριᾶς εἶχαν χαθῇ ἀπὸ τοὺς δρόμους τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ μιὰ γλυκειὰ σιωπὴ βασίλευε παντοῦ. Ὁ τελευταῖος διαβάτης ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ στεκόμαστε ἦταν μιὰ ἀνάλαφρη πεταλοῦδα τοῦ ἀγοραίου ἔρωτα, ποὺ πέρασε λίγες στιγμὲς ὕστερα ἀπὸ τὴ φλύαρη γεροντοκόρη. Κάποια κιθάρα ἀκουγόταν διακόσια μέτρα μακρυά μας καὶ δυὸ τρεῖς βραχνιασμένες φωνὲς ἀνέπεμπαν δέηση στὴ γυναῖκα τῆς μακρυνῆς ἐποχῆς.

Πρωίαν σὲ εἶδον
μαλλιὰ ξεπλεγμένα
στοὺς ὤμους ριγμένα
.....
.....

Ἡ μικρὴ σιδερένια πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν κῆπο ἄνοιξε μ' ἕνα διαπεραστικὸ τρίξιμο καὶ δυὸ ἀκόμα γάτοι ἔτρεξαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἐρωτικό τους τέτ α τέτ καὶ νὰ πηδήσουν μὲ σπάνια μεγαλοπρέπεια τὸν μαντρότοιχο μὲ τὶς γαζίες. Κατεβήκαμε δυὸ τσιμεντένια σκαλιὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι μέτρα ἀνάμεσα σὲ πορτοκαλλιὲς καὶ λεμονιὲς ἀνεβήκαμε τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω νὰ μὴ χάσῃς τὴν ψυχραιμία σου, ψυθύρισα στὸ Μένιο ποὺ μ' ἀκολουθοῦσε ἀνυπόμονος νὰ πάρῃ τέλος ἡ ὑπόθεση. Πρόσεξε λοιπὸν καὶ μὴ κάνῃς τίποτα ποὺ δὲν θὰ πρέπει. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ μὴ βιαστῇς νὰ...

Σσστ. Ἔκανε ὁ Μένιος κυττάζοντας μέσα ἀπ' τὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὴ σκάλα. Κυττάξτε.

Στάθηκα καὶ κύτταξα. Τὸ θέαμα ποὺ παρουσιαζόταν ἀνάμενα ἀπὸ τὶς δυὸ κουρτίνες μὲ καθήλωσε...Ἐνοιωσα τὰ μάτια μου ν' ἀνοίγουν ἀσυνήθιστα.

— Νά τὸ «γυμνὸ μοντέλο» ψιθύρισε μὲ θαυμασμὸ ὁ Μένιος πιάνοντας τὸ χέρι μου. Ἔχετε δῆ καλύτερη σκηνή;

Τὸ θέαμα ἦταν πραγματικὰ καταπληκτικό. Ὁλόγυμνη ἡ Νάνσυ βρισκόταν καθισμένη σ' ἕνα μικρὸ ἀνάκλιντρο, χαμογελώντας μὲ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο χαμόγελο τοῦ πίνακα ποὺ ἔδωσε στὸ Ζῶτο, στὸ πάρτυ τῆς Λεφάκη. Ὁ ψηλὸς ἀλαβάστρινος λαιμός της ἦταν γυρμένος νωχελικὰ πρὸς τὰ πίσω καὶ τὰ πλούσια μαλλιά της φάνταζαν σὰν τὸ χρυσάφι, καθὼς κρέμονταν πρὸς τὸ πάτωμα. Τὰ μακρυά της χέρια στηρίζονταν πλάϊ στὸ ἀνάκλιντρο καὶ τὸ πλούσιο γυμνό της στῆθος παρουσίαζε μιὰ ἄλλη Ἀφροδίτη, σὲ δεύτερη ἔκδοση. Δυὸ τέλεια πόδια, προωρισμένα μόνο γιὰ τὸ παλκοσένικο καὶ τὰ ἀνδρικὰ μάτια, ἦταν τοποθετημένα ἔτσι ὥστε νὰ κρύβουν μερικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τὸ ἀραχνοΰφαντο φύλλο τῆς συκῆς ἄφηνε ἀκάλυπτα.

Τρία μέτρα μακρυά της βρισκόταν ὁ Ζῶτος. Ὄρθιος καὶ μὲ τὰ μάτια κομμένα τραβοῦσε κάθετες καὶ ὁριζόντιες γραμμὲς πάνω σ' ἕνα μεγάλο μουσαμᾶ, ἐνῶ βαθειὲς ρυτίδες τοῦ αὐλάκωναν τὸ πρόσωπο. Ζωγράφιζε ἀργὰ κυττάζοντας γιὰ πολλὴ ὥρα τὸ μοντέλο του. Ὕστερα ἄφηνε τὰ πινέλα καὶ τὶς μπογιὲς καὶ καθόταν κοντὰ στὴ Νάνσυ κρατώντας τὸ κεφάλι μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ καπνίζοντας ἀδιάκοπα. Βρισκόταν στὴν ἀρχὴ τοῦ πίνακα ἀκόμα καὶ τὸ πρότυπο ἔδειχνε πὼς κάτι τὸ πιὸ δυναμικὸ καὶ τὸ ἀνώτερο ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Βότσικα θεμελιωνόταν.

— Εἶναι τέλειο ἐργαστήριο ζωγραφικῆς! Ψιθύρισε ὁ Μένιος. Τὸ φανταζόσαστε ποτὲ ὅτι ἔχει καὶ δεύτερο ἐργαστήριο ὁ Ζῶτος;

— Δὲν τὸ ἀπέκλεια...

— Πάντως ἐκεῖνο τῆς Κυψέλης εἶναι πολὺ ἀνώτερο. Ἐκεῖ ἔχει μεγάλη πολυτέλεια. Αὐτὸ φαίνεται φτωχικό.

— Κάθισε ἐδῶ καὶ πρόσεχε κάθε ὕποπτη κίνηση. Ἐγὼ θὰ μπῶ μέσα. Ἂν δῆς τίποτα τὸ ὕποπτο προσπάθησε νὰ μὲ εἰδοποιήσης...

Λέγοντας αὐτὰ προχώρησα καὶ πίεσα δυὸ φορὲς τὸ κουμπὶ ποὺ βρισκόταν στὸ δεξιὸ μέρος τῆς πόρτας. Τὰ φῶτα ἔσβυσαν ἀπότομα καὶ ὁλόκληρο τὸ σπίτι βυθίστηκε στὸ σκοτάδι. Ἕνας μικρὸς θόρυβος ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα, ἐνῶ τὰ βήματα τοῦ Μένιου ἀπομακρύνονταν γρήγορα πρὸς τὸ δρόμο.

Ἐμεινα ἀκίνητος καὶ χαϊδεύοντας τὸ «γκόλτς» μὲ τὴ μεγαλύτερη λατρεία ποὺ ἐνοιωσα ποτέ γι' αὐτό. Τίποτε δὲν σάλευε στὸ σπίτι. Οὔτε καὶ τὰ βήματα τοῦ Μένιου ξανακούστηκαν νὰ γυρίζουν. «Μὰ γιατὶ ἔφυγε ὁ Μένιος;» σκεπτόμουνα μουδιασμένος. «Ὑπῆρχε τόσο σοβαρὸς λόγος νὰ μ' ἐγκαταλείψη;»

Σήκωσα τὸ χέρι μου καὶ πίεσα ξανὰ τὸ κουμπί. Τὰ φῶτα ἄναψαν ἀπότομα τότε καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζώτου ἀκούστηκε βραχνή.

— Τί διάβολο ἔπαθε πάλι αὐτὸ τὸ κουδούνι! Θὰ μᾶς κάψη τὴν ἀσφάλεια!...

Ἀκούστηκαν ἐλαφρὰ βήματα νὰ πλησιάζουν στὴν πόρτα. Ὕστερα, ἕνα μικρὸ παραθυράκι ἄνοιξε καὶ πρόβαλε τὸ κεφάλι τοῦ Ζώτου.

— Ποιόν ζητᾶτε; ρώτησε σμίγοντας τὰ φρύδια.

— Κάτι τὸ ἐπεῖγον ἀπὸ τὴν κυρία Λεφάκη, πρόφερα κυττάζοντας γύρω μου σὰν ὕποπτος δῆθεν μὰ στὴν πραγματικότητα ἀνήσυχος γιὰ τὸ Μένιο.

— Πῶς εἴπατε; ρώτησε μισοκλείνοντας τὰ μάτια. Κάτι τὸ ἐπεῖγον ἀπὸ τὴν κυρία Λεφάκη;... Μήπως!... Ἀλλὰ περᾶστε μέσα. Ὁρῖστε.

— Εὐχαριστῶ, εἶπα μπαίνοντας. Εἶμαι ὁ Γιῶργος Καρύδης, λογιστὴς στὸ «Μασσαλιῶτις»...

—Ἄ, Καθῆστε... Λοιπόν;

— Παρά λίγο νὰ συλληφθῶ τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Ἐμεινα ἀπὸ χθὲς στῆς κυρίας Λεφάκη καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινα σήμερα τὸ ἀπόγευμα μὲ πλησίασαν δύο ἄτομα καὶ μοῦ ζήτησαν ταυτότητα. Τὄβαλα στὰ πόδια καὶ κατώρθωσα νὰ ξεφύγω. Τηλεφώνησα κατόπιν στὴν κυρία Λεφάκη καὶ αὐτὴ μοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσή σας.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ οἱ ὁρκισθέντες τὴν 4-7-62, 108 'Αρχιφύλακες, ἐτοποθετήθησαν ὡς κάτωθι:

Ι. Εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν 'Αθηνῶν: οἱ κ.κ. 1) 'Αναγνωστάκης Κ., 2) 'Αναστασόπουλος Κ., 3) 'Ανδρουτσόπουλος Π., 4) 'Αντωνόπουλος Χ., 5) 'Αστερῆς Β., 6) Βασιλακόπουλος Γ., 7) Βασιλόπουλος Θεόδ., 8) Βλαχάκης 'Ιωάν., 9) Βούτσινος Κωνστ., 10) Γαλανόπουλος Γεωργ., 11) Γαβρᾶς Θωμ., 12) Γαπκιάδης Μιχ., 13) Γεωργούσης 'Ηλίας, 14) Γιαννακάκος Βασ., 15) Γλυμῆς Εὐθ., 16) Γλύπτης Μαργαρ., 17) Θεοδωρόπουλος Γιαννῖκος, 18) Καλύβας 'Ιωάν., 19) Καλογερόπουλος 'Αθαν., 20) Καραντώνης 'Αθαν., 21) Κατσαρὸς 'Ηλ., 22) Κατσέρης Πᾶνος, 23) Κατσίφης Γεώργιος, 24) Κόρακας Εὐάγγ., 25) Κρικέλας Κων., 26) Κώτσης Εὐστ., 27) Κωστόπουλος Κων., 28) Λαμπαδιάρης 'Αντ., 29) Λιακέας 'Ηλ., 30) Λιακόπουλος Δημήτρ., 31) Λιακόπουλος Χρῆστος, 32) Λοῦκος Γεώργ., 33) Λουμάνης Σπυρ., 34) Μανασάκης Μάριος, 35) Μανουρᾶς Βασιλ., 36) Μανταλιᾶς Θεοφ., 37) Μιχόπουλος Διον., 38) Μοναχογυιὸς Βασιλ., 39) Μπαϊρακτάρης 'Επαμειν., 40) Μπαλάσκας Νικόλ., 41) Μπιρμπίλης Γεώργ., 42) Μπουρόνης Δημήτρ., 43) Νίτσιος Βασίλ., 44) Νταλάκας Κων., 45) Νταμάνης 'Αριστοτ., 46) Ντζίμας Κων., 47) Παναγιωτόπουλος Παναγ., 48) Παπαδόπουλος Νικόλ., 49) Παρασκευόπουλος 'Απόστ., 50) Παῦλος Χαράλ., 51) Πιλᾶτος Δημήτρ., 52) Πολυζωγόπουλος Εὐθύμ., 53) Ρήγας 'Ανδρέας, 54) Ρῖζος Σπυρ., 55) Σακελλαρόπουλος Γρηγ., 56) Σαρδέλλης 'Απόστ., 75) Σινόπουλος Ἄγγ., 58) Σιῶζιος Χρῆστος, 59) Σκλάβος Δημήτρ., 60) Σκλατινιώτης Σπυρ., 61) Σολωμὸς Διον., 62) Σπανογιάννης 'Αθαν., 63) Σταθᾶτος Παναγ., 64) Σταυρόπουλος Σωτήρ., 65) Τασάκος Κων., 66) Τριανταφυλλόπουλος 'Αναστ., 67) Τσακόπουλος Γεώργ., 68) Τσατάλας Κων., 69) Τσέλιος Χρῆστ., 70) Τσιρώνης Ἄγγ., 71) Τσούνης Σωτήρ., 72) Τσοῦμπρος Γεώργ., 73) Φεράκης 'Ιωάν., 74) Χούγιας Γεώργ., 75) Χρυσαΐτης Θεοφ., 76) 'Ηλιόπουλος Δημήτρ.

ΙΙ. Εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς: οἱ κ.κ. 1) 'Αναστασίου Κων., 2) Γιαννόπουλος Αὐγερ., 3) Γαλανὸς Κων., 4) Δημόπουλος Διον., 5) Δημητράκος Γεωργ., 6) Δελόπουλος 'Αθαν., 7) Διαμαντάκος Χαρ., 8) Κωστόπουλος Γεώργ., 9) Κάντας Σπυρ., 10) Καραγιάννης Παν., 11) Καραΐσκος Νικόλαος, 12) Κάτσος Γεώργ., 13) Κάτσος Παν., 14) Μουσούλης Θεόδ., 15) Μουσούλης Θωμᾶς, 16) Μπούκας Διον., 17) Μαργαρίτης Νικόλ., 18) Μαρκαντὲς Πέτρ., 19) Παπασπηλίου 'Ιωάν., 20) Σερέτης 'Αλέξ., 21) Σαπουντζῆς Δημ. καὶ 22) Σταθόπουλος Φρειδερῖκος.

ΙΙΙ. Εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν: οἱ κ.κ. 1) Δικόπουλος 'Ιωάν., 2) Δρακοπαναγιωτάκης Δημήτρ., 3) Μπαμπίλης Δημήτρ., 4) Προσαλάντες Βασίλειος, 5) Πολύζος Βασίλ., 6) Πάσχος Γεώργ., 7) Σουρανάκης 'Εμμαν. καὶ 8) Τσινταράκης Εὐάγγ.

VI. Εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν Κερκύρας: οἱ κ.κ. 1) Κουτσαύτης Γεώργ., καὶ 2) Νικολέας Παναγ.

***

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ ὠνομάσθησαν τακτικοὶ 'Αστυφύλακες οἱ ἄχρι τοῦδε κάτωθι μαθητευόμενοι, τοῦ 197 ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς Σχολῆς 'Αστυφυλάκων:

1) 'Αποστολόπουλος Θ., 2) Κωσταντάρας Α., 3) Πέτρου Α., 4) Τζιγκουνάκης Μ., 5) 'Εξαρχάκος Θ., 6) Παπακωνσταντίνου Κ., 7) Καπετανάκης Κ., 8) 'Ηλιάδης Π., 9) Χατζηαργύρης Α., 10) Κουρούπης Α., 11) Καζάνης Γ., 12) Πηγουνάκης Ε., 13) Σταμάτης Π., 14) Ζήσης Λ., 15) Φερεσιάδης Γ., 16) Φω-

τεινὸς Γ., 17) Λουρίδας Γ., 18) Ἀντωνογιωργάκης Ι., 19) Καραθανάσης Γ., 20) Δάνεσης Τ., 21) Φουρλᾶς Β, 22) Κουρετζῆς Ι., 23) Λαζαρῆς Α., 24) Ζιώγας Λ., 25) Μπουντᾶς Θ., 26) Τσικριπῆς Κ., 27) Νίκας Α., 28) Σκούρας Β., 29) Δερνίκας Θ., 30) Κίτσος Ι., 31) Σβανᾶς Θ., 32) Χαρίτου Κ., 33) Κούτρας Σ., 34) Χουλιάρας Ε., 35) Καββαθᾶς Σ., 36) Τσιλέκας Κ., 37) Τσιτούρας Ν., 38) Κωστάκης Ι., 39) Γκομούζας Ι., 40) Λαμπρόπουλος Γ., 41) Ἀποκορίτης Α., 42) Μπενέτος Κ., 43) Παπαθεοδώρου Χ., 44) Ἡγουμενόπουλος Δ., 45) Ράπτης Δ., 46) Νικολάου Γ., 47) Ἀλεξίου Α., 48) Κωσταντόπουλος Π., 49) Παπακωστόπουλος Γ., 50) Ἀποστολόπουλος Δ., 51) Καρκάνης Κ., 52) Ψαρρᾶς Σ., 53) Γκανούρης Ι., 54) Τσιφτσῆς Χ., 55) Φλέγγας Α., 56) Μαυροειδάκος Α., 57) Βλάχος Γ., 58) Κακιούζης Π., 59) Ζαμπάκης Λ., 60) Σορβάνης Α., 61) Τριανταφύλλης Γ., 62) Εὐθυμιόπουλος Κ., 63) Πανέτσος Π., 64) Φουρλᾶς Α., 65) Παπαχρῆστος Χ., 66) Καραμέτης Α., 67) Σαρλῆς Σ., 68) Μπάϊμπος Χ., 69) Ζαρναβέλης Κ., 70) Παπαδάκης Χ., 71) Παπαδριανὸς Π., 72) Σταυρόπουλος Α., 73) Παναγιωτόπουλος Δ., 74) Τσικνῆς Σ., 75) Κριτσώνης Γ., 76) Γιδαράκος Κ., 77) Κοκκινάκης Ι., 78) Ζαγγογιάννης Γ., 79) Σκουφίτσας Δ., 80) Γιαννόπουλος Κ., 81) Τσακνάκης Ι., 82) Κῦρκος Δ., 83) Παφίλης Χ., 84) Παπαντζήμας Π., 85) Τριάντος Ε., 86) Μπότης Θ., 87) Τσιάμης Β., 88) Καλούσης Ε., 89) Μουρατίδης Η., 90) Ἀσημόπουλος Γ., 91) Ἀναγνωστόπουλος Β., 92) Σδράλλης Γ., 93) Γιαννακούρης Χ., 94) Παπακωνσταντίνου Ε., 95) Λάμπου Δ., 96) Ἀθανασίου Θ., 97) Γιαννακόπουλος Ε., 98) Δερμιτζάκης Α., 99) Καλλιανέζος Σ., 100) Ἀνδρέϊκος Κ., 101) Θεοδωρόπουλος Γ., 102) Βαφείδης Π., 103) Πολίτης Δ., 104) Γκουντόπουλος Β., 105) Ἄνθης Γ., 106) Ἀδαμαντόπουλος Π., 107) Λιώρης Σ., 108) Ζελιαναῖος Γ., 109) Παπαρούπας Ε., 110) Καλαράντζας Ε., 111) Τσιάμης Δ., 112) Τσαγκαρούλης Ε., 113) Τσαμαντάνης Γ., 114) Ἀνδριανάκης Ε., 115) Χομορίτης Κ., 116) Μακρῆς Ν., 117) Δεμέστιχας Γ., 118) Ζαχαρίας Δ., 119) Ψαρουδάκης Σ., 120) Γιωτάκης Β., 121) Σκληβανίτης Χ., 122) Ἐλευθεριανὸς Γ., 123) Τσιανάκας Ν., 124) Ἀβραμόπουλος Τ., 125) Κατσιώρχης Φ., 126) Ζησιμόπουλος Χ., 127) Στασινόπουλος Ζ., 128) Ρεβύθης Ν., 129) Παυλόπουλος Χ., 130) Ρήγας Π., 311) Σταυρακάκης Γ. καὶ 132) Παπαβασιλείου Α.

***

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ

Τὸ Ἀστυνομικὸν Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν τὴν 16ην Αὐγούστου ἐ.ἔ. προκειμένου νὰ πραγματοποιήσῃ σειρὰν κινηματογραφικῶν προβολῶν ἐπὶ ἑξαήμερον.

Ἐν συνεχείᾳ θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἀκολούθους συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς πρὸς προβολὴν ταινιῶν.

Τὴν Παρασκευήν, 24-8-62, τὴν Πλατεῖαν Ἀνεξαρτησίας Καισαριανῆς.

Τὸ Σάββατον, 25-8-62, τὸν Βύρωνα (τέρμα Ἁγίας Σοφίας).

Τὴν Δευτέραν, 27-8-62, τὸ Περιστέριον (Δημητρακοπούλου 9).

Τὴν Τρίτην, 28-8-62, τὰ Καμίνια Πειραιῶς (Βαλτετσίου-Δωδεκαννήσου)

Τὴν Τετάρτην, 29-8-62, τὸ Γκαζοχώριον (Ἁγίου Πολυκάρπου-Στρυμόνα).

Τὴν Πέμπτην, 30-8-62, τὴν Πλατεῖαν Κέντρου Γαρδένια (Ζωγράφου) καὶ τὴν Παρασκευήν, 31-8-62, τὸ Κερατσίνιον (Πλατεῖαν Εὐγενείας).

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων συνεχί-

ζονται κάθε Σάββατον, ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος, μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἐν μέσῳ εὐμενεστάτων καὶ ἐνθουσιωδῶν σχολίων χιλιάδων ἀκροατῶν, οἱ ὁποῖοι σπεύδουν νὰ ἐκδηλώσουν τὸν θαυμασμόν των διὰ πολυαρίθμων ἐπιστολῶν καὶ συγχαρητηρίων τηλεφωνημάτων, καθὼς καὶ διὰ δημοσιεύσεων εἰς τὸν τύπον

Τὰ μεταδοθέντα κατὰ μῆνα Ἰούλιον ραδιοφωνικὰ προγράμματα περιελάμβανον:

α) 30 Ἰουνίου 1962

1) Ἐπιστολὴν φοιτητικῆς ὁμάδος ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, 2) Τὴν δρᾶσιν τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς κατὰ τὴν κατοχήν, 3) Κινηματογραφικὸν Δελτίον Ἀστυνομίας Πόλεων, 4) Φιλικὰς συμβουλὰς πρὸς τοὺς ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων. 5) Ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, ἀναφερόμενον εἰς τὰς κομμουνιστικὰς θηριωδίας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐρυθροῦ ξενοκίνητου κινήματος καὶ 6) ἕνα ἐλαφρὸν ποικῖλον μουσικὸν πρόγραμμα μετὰ πολυαρίθμων ἠχητικῶν καὶ μουσικῶν ἐφφέ.

β) 7 Ἰουλίου 1962.

1) Τὸ πεντάλεπτον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, 2) Τὸ ἑβδομαδιαῖον πρόγραμμα Κινήσεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου Ἀρχηγείου Ἀστυνμίας Πόλεων, 3) Συμβουλὰς πρὸς τοὺς νέους, 4) Ἐργατικὸν πεντάλεπτον, «Οἱ Ἕλληνες ἐργάται καὶ οἱ Ἕλληνες Ἀστυνομικοί», 5) Συντροφιὰ μὲ τοὺς Ἕλληνας φοιτητάς, «Σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ φοιτητῶν», 6) Ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, ἠθικοκοινωνικοῦ περιεχομένου, ἀναφερομένου εἰς τοὺς νέους καὶ 7) Τραγούδια τοῦ Μωρηᾶ καὶ τῆς Ρούμελης.

γ) 14 Ἰουλίου 1962.

1) Ἀστυνομία καὶ Κοινωνία, 2) Ὁ ἐκπολιτιστικὸς ρόλος τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, 3) Ἡ Ἀστυνομία ὡς Σῶμα Ἀσφαλείας, 4) Τὸ Τακτικὸν Κινηματογραφικὸν Πεντάλεπτον, 5) Συνέχεια τῆς Ἱστορίας τῆς Ἀστυνομίας καὶ 6) Καὶ τὸ μουσικὸν ἄλμπουμ τῆς ἐκπομπῆς.

δ) 21 Ἰουλίου 1962.

1) Ἀνακοινώσεις γραφείου ἐπικοινωνίας μὲ τὸ κοινὸν Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, 2) Συνεργασίαν ἀκροατῶν, 3) Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων κατὰ τὸν συμμοριτοπόλεμον, 4) Τὸ Κινηματογραφικὸν Δελτίον τῆς ἑβδομάδος, 5) Τὸ πεντάλεπτον ἐνημερώσεως τῆς κοινῆς γνώμης. 6) «Βοηθῆστε μας στὴν πρόληψη τῶν κλοπῶν», 7) Τὸ τακτικὸν ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, χριστιανικοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιεχομένου καὶ 8) Τραγούδια τοῦ βουνοῦ, τοῦ κάμπου καὶ τῶν νησιῶν μας

ε) 28 Ἰουλίου 1962.

1) Εἰκόνες καὶ σκίτσα ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου, 2) Ἀστυνομία Πόλεων καὶ Ἑλληνικὸς Λαός. 3) Ἑβδομαδιαῖον πρόγραμμα Ἀστυνομικῶν προβολῶν, 4) Ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς ἐξαρθρώνει τοὺς παρανόμους μηχανισμοὺς τοῦ Κ.Κ.Ε, 5) Ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς διακρίνεται καὶ προσθέτει νέας ἐπιτυχίας εἰς τὴν δίωξιν τοῦ κοινοῦ ἐγκλήματος, 6) Τὸ πεντάλεπτον τῆς ἐπικοινωνίας Κοινοῦ καὶ Ἀστυνομίας, 7) «Τί πρέπει νὰ κάμῃ ἕνας πολίτης ὅταν βρεθῆ πρῶτος στὸν τόπο ἑνὸς ἐγκλήματος», 8) Τὸ τακτικὸν ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, ἀναφερόμενον εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ διακρίνουν κάθε ἄνθρωπον, 9) Ἕνα μουσικὸ ταξείδι εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ 10) Μουσικοὺς ἀντιλάλους ἀπὸ τὸ χθές.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται Χρόνια Πολλά, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ των ἑορτῇ, εἰς τὸν Ἀστυν. Δ/ντὴν Α' κ. Καραμπούλην Παναγιώτην, εἰς τοὺς Ἀστυν. Δ/ντὰς Β' κ.κ. Λυκούσην Παναγιώτην καὶ Ἀναγνωστόπουλον Παναγιώτην ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς κ.κ. ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ἡ Παναγία τῆς Τήνου, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη 721

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Συμπεριφορὰ Ἀστυνομικῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς ὑπηρεσίας των καὶ ὡς ἀτόμων στὴν κοινωνία, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 726

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τινὰ περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς κατὰ τὸν Ποινικὸν Κώδικα (ἄρθρα 372—379 καὶ 394 Π.Κ.), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Ντζιώρα 730

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀστυνομία καὶ Πολιτισμός—Αἰτήματα τῶν ὀργάνων τάξεως—Δικαίωμα προνομιακῆς μεταχειρίσεως, ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου κ. Κων)νου Παπαρρηγοπούλου (συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 218 τεύχους) 733

Ἡ ροπὴ ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Δ. Μυλωνᾶ 737

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὰ μυστικὰ ὅπλα τοῦ νόμου, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 739

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ ἡ κομματικὴ (κομμουνιστικὴ) ἐπιστράτευση τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 742

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἡ σφαγὴ τοῦ διοικητοῦ καταδιώξεως καὶ ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου ἀπὸ τὸ μπουλντὼκ τοῦ θύματος, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπυρ. Λεωτσάκου 746

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Μεγάλη κατάχρησις εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν τοῦ Σὰν Ρέμο τῆς Ἰταλίας—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη 750

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Τί νὰ γράψω; ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ (συνέχεια) 753

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Βλασίου Τσουραπᾶ 756

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 760

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 763

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 766

Σημείωσις: Ἡ συνέχεια τῆς μελέτης τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου, «Ἀστυνομία Πόλεων», λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.